LEYL IŞIKLARI

ROMAN

Yalnız gençliğin miydi yitip giden,
geçici heveslerin peşinde...

AHMED GÜNBAY YILDIZ

LEYL IŞIKLARI

AHMET GÜNBAY YILDIZ

TİMAŞ

Ahmet Günbay Yıldız

1941 yılında Tokat'ın Reşadiye kazasına bağlı Kızılcaören köyünde doğdu. Annesi Saniye Hanım, babası Haydar Beydir. Öğrenimine köyünde başladı ve on yaşına kadar orada sürdürdü. Daha sonra babasının işi dolayısıyla Ankara'ya yerleşen ailenin bir ferdi olarak, Hüseyin Güllüoğlu Ortaokulu ve Yeni Mahalle Lisesi'nde öğrenimine devam etti. Bu arada edebiyata ilgi duydu ve şiirler yazdı. İlk zamanlarda şiir bir tutku haline gelmişken, zamanla edebiyatın diğer dallarına da ilgi duymaya başladı. Hikâyeleri ve makaleleri muhtelif dergi ve gazetelerde yayınlandı.

Ahmed Günbay Yıldız, asıl yükselişini romanla yaptı, romanda karar kıldı. "Çiçekler Susayınca", "Yanık Buğdaylar" ve "Figan" romanları muhtelif gazetelerde tefrika edildi ve daha sonra kitap haline getirildi. Bunu diğer romanları takip etti. Yazar, eserlerinde Türk toplumunun her kesimini ele aldı ve işledi. İyi ve kötü yönleri ile insan ve toplum arasındaki etkileşimin ötesindeki sebepleri tespit ederek gözler önüne serdi. Ayrıca çözüme yönelik ipuçları da verdi. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Yayımlanmış eserleri:

Çiçekler Susayınca
Yanık Buğdaylar
Boşluk
Sitem
Figan
Benim Çiçeklerim Ateşte Açar
Aynada Batan Güneş
Dallar Meyveye Durdu
Bir Dünya Yıkıldı
Üç Deniz Ötesi
Sevdalar Sözde Kaldı
Sahibini Arayan Mektuplar
Hayata Dair Notlar (deneme)
Gün Solar Akşamın Mateminden
Afedersin Hayat
Gelirim (şiir)
Sokağa Açılan Kapı Gurbeti
Ben Yaşadım
Sular Durulursa
Ekinler Yeşerdikçe
Mavi Gözyaşı
Azat Kuşları
Gönül Yarası
Aşka Uyanmak
Bahçemde Hazan (şiir)
Al Yüreğim Senin Olsun (şiir)
Ülkemin Açmayan Çiçekleri
Siyah Güller
Hülyalar Hüzün Açtı (şiir)
Güneşe Matem Düştü
Leyl Işıkları
Yürekte Büyümek

Aynı sokakta, aynı semtin çocukları, aralarında grup kurmuşlardı. Çocuksu alışkanlıklar ve o saf, temiz, masum oyunlar çok gerilerde kalkmıştı artık... Onlar şimdilerde duygularıyla da oynamaya başlamışlardı...

Varlıklı ailenin çocuklarıydı hepsi de. Bu sokağın sakinlerinin imkânları, çocuklarına da yansıyordu. Motosikletler, yarış otomobilleri, barlar, pavyonlar, meyhaneler vardı hayatlarında. Hatta kavgalar, ilginç düellolar...

Bulut, Sırma ve Ömür... Harun, Serpil ve Dilek... On, bazen on beşlere kadar çıkan, kendi deyimlerine göre, şekillenmiş bir isim altında toplanmışlardı onlar. "Seçkinler grubu."

Sırma; grubun en hareketli, hatta en maceraperest ve en güzel kızıydı. Grubun içinde aşırı ilginin ve duygusal bakışların odağıydı o... Bu yüzden, ayakları hep bulutların üzerinde yürüyen bir kızdı.

Arkadaşlarından aşırı ilgiyi sezmişti ve kendisinden de gayet emindi. Üstelik şaşaalı ve kaprisliydi. Mağrur bakışları kimin üzerinde birazcık beklese, o gözlerin sahibinin yüreğinde iz bırakırdı...

Sarı, sırtını yelpaze gibi örten saçlarının arasında, ince ince örgüler olurdu. Çoğunlukla, yosun sarısı gözlerindeki esrarlı bakışlarıyla büyülerdi insanı... Coşkulu, hayat dolu bir kızdı Sırma. Dans, eğlence, çılgınlıklarla doluydu kalbi...

Bulut; siyah dalgalı saçlarını itinalı tarayan, o esmer tenli, uzun boylu delikanlı son günlerde hüzün doluydu... Sırma'ya gönül vermişti... Farkında olmadan dalıyor, ısrarlı bakışları, duygularının en mahrem şifresini açıyordu Sırma'ya... İşin

tuhafı, en sadık arkadaşları, kadim dostu Ömür'ün de ilgi alanına girmişti Sırma.

İki arkadaş da birbirlerinden habersizce yakın takibe almışlardı genç kızı... Birbirlerinin yaklaşımını sezemeyecek kadar fehimsizlerdi ikisi de...

Sırma'nın aşırı yakınlaşması ümitlendirmişti Bulut'u. Gecenin dış dünyalardaki sessizliğine inat, beyinleri çökerten enstrüman seslerinin, düşünceleri çökerten kuşatması altında çılgınlıklarım yaşıyorlardı onlar... Dans, içki, kulakları tırmalayan musikinin ritminde kırılan tabaklar, savrulan peçeteler, bir köşede tutuşturulan bir giyecek ve alevlerin etrafında çıldırtan ateş dansları...

Sarhoş çığlıklar, gitarın gittikçe beyni hançerlemeye başlayan cırlak sesi bezdirir insanı...

Gece koyulaştıkça bedenler yorgunluğunu hisseder ve düşünce dumura uğramaya başlar... Gözler mahmurlaşıp küçülür, görüntüler bulanmaya başlar o saatlerde.

Bazen karakolda sabahlanır, bazen herhangi bir hastanenin acil servisinde ışırdı gece... Bu hayatın içinde, düşünceyi damıtıp gerçekleriyle yüzleşebilmek oldukça zor. Adeta kaçar insan, gerçeklerin ışıltısından... Gerçekler gocunur, onunla yaşamaya tahammülü olmayan bu âlemi seçen insanların yüreklerinde...

Dingin bir beyni vardı bu akşam... Dışarıya çıkmama kararı almıştı Bulut.

Evlerinin balkonundan, batan güneşin muhteşem dekoruna takılmıştı gözleri... Hüznünü, en içli duyguların huzmelerinde damıtıp darağacına çeken bakışların eşliğindeydi...

Gün uçuk bir renge bürünmüştü Marmara'nın sularında... Mor haleler oluşturan solgun ufuklar, uzak tepelerin arkasına

çekilen alevden dağların cazibesine kaptırmıştı yüreğini... Her grup, her akşamın veda seremonisini ve her doğuşun batısındaki hüznü işlerdi hafızasına.

O, genellikle kendi yitiğini arardı bu dalışlarda... Bir mest oluş mu, yoksa gönül dehlizlerinde açığa çıkmasını istediği bir hazinenin muştusu muydu onu böylesine kendisinden geçiren, bilmiyordu...

Sırma, Ömür'ün yanından durgun ve oldukça neşesiz dönmüştü. İlk defa baş başa kalmışlardı grubun dışına çıkıp. Gözlerinin içine dikkatli ve anlamlı bakmıştı Bulut:

— Üzgünsün?

Yanakları al al olmuştu Sırma'nın. Derin bir nefes alıp bakmıştı gözlerine ve gamlı bir gülümseme belirmişti dudaklarında:

— Yok bir şey!

Meraklanmıştı. Kısık bir sesin müşfik kuşatmasıyla sarmalıyordu onu ve iç argümanlarından ipuçları istiyordu.

— Ya da çok önemli bir şeyin olduğunu haber vermekte gözlerin.

— Okuyabiliyor musun onları?

— Bakışların dili sözcüklerinkinden daha anlamlı ve gerçektir.

— Neyse canım, geç şimdi.

— Ömürle konuşuyordun en son...

— Evet.

— Canını sıkacak bir şey mi söyledi?

— Neden başka şeyler konuşmuyoruz sanki?

Duygusal ve tutuktu Bulut... Gözlerinin içine bakarken oldukça heyecanlanmıştı. Boğazında düğüm atıyordu yine arzular. Yutkunup derin bir nefes almıştı. Kararlıydı ona açılmak için... Israrlı, ılık ve hassas bir yaklaşımı vardı konuşurken:

— Biraz gelir misin benimle?

Hayretle inceliyordu Sırma.

— Nereye?

— Biraz daha açılalım demek istemiştim...

Bir kararsızlık içinde çırpınışı vardı Bulut'u seyrederken:

— Sende de bir değişiklik var bugün.

— Var, her günkünden daha farklı. Nereden anladın?

— Bakışlarından.

— Demek sen de anlıyorsun bakışların dilinden.

— Bugün biraz daha duygusal ve romantiksin. Yakışıyor sana bu tavır...

— Madem beğendin, sürekli aynı görüntüde olmaya çalışırım ben de.

Buruk bir tebessüm vardı Sırma'nın dudaklarında:

— Söyler misiniz Allah aşkına neler oluyor size bu akşam?

Bir hayret ifadesi esmişti bakışlarında:

— Şu anda yalnızız, başkası yok yanımızda.

— Neyse, o halde bende bir gariplik var.

— Biraz yürüyelim demiştim.

— Yalnızız işte.

Gruptan üç beş metre uzaktaydılar. Ömür ısrarlı bakıyordu birkaç adım ötelerinden... Onları kuşatma altında tutan o derin bakışlar daha yeni yeni kuşkulandırmaya başlamıştı Bulut'u...

— Birkaç adım daha uzaklaşalım istiyorum birlikte.

Usançlı bir soluk almıştı Sırma:

— Ya, her gün beraber değil miyiz?

— Bugünün ayrı bir özelliği var hayatımda.

— Meraklandırdın beni.

Kolundan tutup hafifçe çekmişti:

— Yürü o halde.

Üzerlerinde buluşan gözlere umursamadan, bir yürüyüş tutturmuşlardı birlikte... Adımları onları arkadaşlarından on on beş adımlık bir mesafeye taşımıştı...

Denizin kıyısındaki boş kanepelerden birisinin kenarında durmuşlardı... Yönleri Marmara'nın kıyılarını beyaz köpükleriyle döven mevkiye dönüktü... Hırçın suların öfkelendirdiği martıların, huzursuz uçuşları vardı kıyılarda...

Bulut parmaklarının uçlarından tutmuştu Sırma'nın...

Gözlerinin derinliklerine bırakmıştı bakışlarını ve yüreğinden kopan duygusal cümlelerini oluşturmaya başlamıştı dudaklar...

Sırma, ısrarla bekliyor ve deşeliyordu onu:

— Söyle hadi!

— Biliyor musun Sırma, ben hep bir yitik aradım ömrümün son senelerinde.

Onu dikkatle dinliyordu Sırma.

— Bilmem, ben hiçbir şey bulamadım ömrümde.

— Maddi bir kayıp değil benim sözünü ettiğim.

— O halde?

— Adını henüz koyamadığım bir yitik işte. Kendisini sık sık hissettirmesine rağmen açığa çıkmıyordu bir türlü.

— Yani, şimdi buldun mu onu?

— Evet, en azından aklım ve hislerimin işaret ettiği bir adres var karşımda.

— Ya, meraklandırmadan açıkça anlatsana şunu.

— Bir muhaldi, önceleri bir gizemdi o...

— Ya şimdi?

— Şimdilerde şekillendi. Mücerretten müşahhasa döndü ve şu an karşımda. Gözlerimin içine bakmakta.

Sırma, önce tuhaflaştı, yutkundu, şaşkınlığı daha da arttı ve derin bir nefesin ardından mırıldandı Bulut'un gözlerinin içine bakıp:

— Kim, yani ben miymişim o yitik?

Coşkulu bir yüreği vardı delikanlının:

— Evet, sensin işte o...

— Ne yani?

— Ben seni seviyorum Sırma. Meğer âşıkmışım...

Sırma aptallaşmıştı. Donuk bakışlar bekletiyordu Bulut'un gözlerinde:

— Kuzum Allah aşkına, bugün neler oluyor size?

Neşesi oldukça sönmüştü Bulut'un... Taştan yontulmuş heykel gibi hareketsiz duruyordu Sırma'nın karşısında... Elleri avuçlarının içindeydi ve onlara sıkı sıkı sarılmıştı... Bırakmıyordu, fakat git gide gevşiyordu parmakları... Gözlerindeki parlaklık uçuk bir seyre bırakmıştı yerini...

— Anlamadım? Başka neler oldu ki?..

Biraz hırçınlık, biraz azar karışıktı dudaklarının dışlamaya çalıştığı sesin tonunda:

— Ömür'den ve senden söz etmekteyim arkadaş.

—Yani?

— Evet, biraz öncesi o da ilânı aşk ettiler efendim. Arkadaşlıklar yerini gittikçe aşka bırakmakta demektir bu.

Utangaç ve üzgündü Bulut. Şaşırmış, tükenmişti duyduklarının karşısında:

— Ben seni seviyorum arkadaş, o yaşlardayız artık. Bu beraberliklerin sonunda hayat oyunları da başlar. Çok ciddiyim. Ben sıcak bir yuvanın çatısı altında buluşmasını istemiştim yüreklerin. Geçici bir gönül oyunu değil, az önce kulaklarına fısıldayışım...

— Bugün bir gariplik vardı ikinizin de üzerinde. Aklıma şöyle bir soru gelmişti. Yoksa anlaştınız mı Ömür'le? Yahut filmlerdeki gibi iddialaştınız mı iki arkadaş, ona kim sahip

olacak diye? İşte beni hırçınlaştıran ve üzen sebep bu. Söyler misin bana, anlaştınız mı onunla?

Biraz sertti sesi:

— Sırma! Benim böyle bir yaklaşım içinde olmayacağımı bilmeliydin. İnsan onuruyla oynamak ve böylesine ciddi meseleleri hafife almak... Bunlar nefret ettiğim şeylerdir.

— İyi de, nasıl bir tesadüf ki bu? İkiniz de on dakikalık bir arayla, tenha yerlere davetiye çıkartıyor ve ilânı aşkta bulunuyorsunuz...

— Yani Ömür de mi?

— Evet, Ömür de. Seçtiğiniz sözcükler bile benzeriydi.

— İnan hiç haberim yoktu bundan. Hem, öyle olsa en yakın arkadaşımın teklifte bulunduğu bir kıza, benim de aynı teklifi, aynı zamanlarda götürüşüm, kişilik anlayışımla örtüşür mü? Kusura bakma Sırma, ben bu sözleri sana hiç söylememiş olayım.

Sırma keskin bakışlarla incelemişti Bulut'u ve ikaz etmişti:

— Dur hele, bu bir teklifse eğer, üzerini kapatamazsın hemen; işte o zaman onurumla oynamış olursun, unutma... Teklif ettin, cevabını aldın mı?

— Hayır.

— Biraz öncesinde bir yitikten bahsetmiyor muydun sen?

— Evet...

— Ömür ve sen!.. Hayret, iki yakışıklı insan. Peş peşe evlilik teklifleri. Şanslı bir gün benim için. Bak arkadaş, bu zor bir karar doğrusu. En iyisi bu gece etraflıca düşünüp yarın sabah kararımı bildirmeliyim...

Bulut, müthiş bir şekilde bozulmuştu. Şiddetle itiraz etti Sırma'ya:

— Hayır!

Tuhaflaşmıştı genç kız:

— Neden?

— Şu anda kararını vermelisin. Şayet tercihini benden yana koymak niyetindeysen, hemen Ömür'ün yanına gidip, benimle bir gönül maceranın olduğunu söyleyip, kapatmalısın konuyu.

— İkiniz de birbirinizden habersiz bu teklifte bulunduysanız, şu andaki ısrarın oldukça yersiz. Benim dediğim gibi olursa, en azından az önceki kuşkularım da ortadan kalkmış olur... Birbirinizden haberli yapmışsanız, ikinizin teklifini de reddedeceğim için yapmaktayım bunu. Onun için de, yarını beklemek zorundasınız...

— Bu zor bir hikâye Sırma. O vakit sen beni hiç teklif etmemiş olarak kabul et.

— Ama teklif ettin.

— Ben arkadaşlarımdan utanırım. Ömür'den de...

— Şimdi herkese söylüyorum. Gizliliği sevmem. Yarın da herkesin önünde tercihimi ortaya koyacağım. Söz edilmesin arkamızdan...

Balkondan denize karşı dönmüş, heykelleşmişti olduğu yer de... Sevinç ve hüzün, iki ayrı duygunun teslim aldığı, anlaşılmaz bir ruh halini yaşıyordu bu gece... İçinde muhal sandığı boşluğun şekillendiğini düşünüyor, kuşkuları artıyor, yeis bulutları çöküyor tepesine, anbean iklimler değişiyordu yüreğinde. Soruyordu kendisine sık sık...

"Sahiden buldum mu aradığımı? Yine müşkül bir sürprizle şekillendi, o olsa bile. Ya Ömür?.. Hay aksi şeytan. Tam yakaladım derken, bedel olarak benden en sevdiğim arkadaşımı mı istemekte bu yitik? Demek ki bana kendisini korkunç sinyallerle hissettiren o yitik, kalbimde kendisine yer açan bir kızın tâ kendisiydi... Eksiğimi sahiden bulmuş bile olsam, buruk bir rüzgâr esecekti hayatımda...

"Bulsam bile, yaşadıkça vicdanımda iz bırakacak bir hicranla kapatacağım demektir o boşluğu... İki arkadaşın hazin hikâyesinin dipnotu düşülecekti geleceğime... Çok talihsiz bir handikapla yüz yüzeyim, gönül dağlarını aşmak için çırpınırken..."

Tükenmesini sabırsızlıkla beklediği gecenin ardından doğacak güneşle birlikte çok şey değişecekti hayatında. Sırma'ya sahip olsa Ömür'ü, en sadık arkadaşını kaybedecekti... Yıllardır içini dolduramadığı boşluk, hoyrat bir canavar gibi ağzını açmış, bedel istiyordu ondan...

Sırma'yı kazanırsa Ömür'ü, yahut ikisini birden kaybedecek ve bulduğunu sandığı yitik, onunla alay etmiş gibi ebediyen kaçacaktı belki de...

Derin bir nefes aldı, mahmur gözlerini denizin kıyı lambalarıyla ışıyan loş karanlıkların örtüsüne bırakarak...

— Hayat, ne kadar tuhaf, diye mırıldandı. Bir şeyler almadıkça, hiçbir şey vermiyor insana...

Balkondan içeriye bir gölge gibi süzülmüştü. Odanın ışığını yakıp masasının başına oturdu ve eli masanın üzerindeki deftere, kaleme doğru uzanmıştı. Efkâr, onu boğacak kadar bunaltmış ve hırpalamıştı... Almak için kendisini zorladığı karar, kaypak duyguların pençesinde çırpınan düşünceler kadar, belirsizlik ifade ediyor ve bir o kadar da tedirginlik veriyordu... Titrek yüreğinin yakınlık duyduğu, son değişkenlik belirtileriyle şekillenmiş kararların yörüngesinde, kedere boyanmış duyguların tezahürüydü defterine düştüğü notlar...

"İçimde yıllardır kanat çırpan, ona uçmasını öğretmediğim beyaz bir güvencin vardı. Sadece var olduğunu, içimde kanat çırpışlarını ve rengini keşfettiğim bir güvercin... Onu uçuramadıkça kendimi hep eksik hissedeceğime inandığım, efsane bir güvercindi bu... Geleceğimi kuşattığını hissettiğim, hep yüreğimin inilmez derinliklerinde aradığım, hayatımın en sihirli hazinesiydi o...

O beni delice peşinden koşturan, yakalayamadıkça içimi burkan, bazen avuçlarımın içindeymiş gibi hissettiğim, bütün benliğimi kuşatan ve yakalayamadıkça bana hayatı anlamsız kılan en önemli yitik... Düşüncelerimin, duygularımın ve hislerimin acabalarında aradığım... Her yaklaştığım heveste ve gönlümde doğan her histe, sevinçte 'İşte buydu' diye sarıldığım yitik, yoksa yine benden kaçmak üzere mi?..

Çilenin bütün renklerini, en ihtişamlı tonlarıyla bana yaşatan, benden kaçan beyaz güvercin, artık uslan ve gel, yükselen zirvelerden, hoş bir sedadır sana seslenişim!.."

Yazmayı bırakmış, Sırma'yı düşünüyordu; ve Ömür'ü... Yüreğini kanatan karmaşanın içinden nasıl sıyrılacağını düşünürken, sessizliğin inlediği odasının kapısından hafif tıkırtılar geliyordu... Kapı açılmıştı ve annesinin sesiydi bu:

— Bulut.

Toparlandı, annesine çevirdi yönünü ve ses verdi:

— Ha, efendim anne?

— Yatmadın mı sen hâlâ?

— Hayır anne.

Masasının kenarındaki sandalyesine oturmuştu. Yönü açık duran balkon kapısına dönüktü. Uzakları, çok uzakları seyrediyor gibiydi...

Anne, oğlunun başucunda durmuş, yüz hatlarından ve gözlerinin derinliklerinden Bulut'u inceliyordu. Gecenin iniltilerini öldüren bir sesi vardı annenin.

Sitem doluydu konuşurken:

— Denizde batan gemiler yine senin mi çocuk?

Gözlerini uzaklardan alıp mahmur bakışlarını annesinin yüzüne çevirmişti:

— Evet anne, o batan gemilerin hepsi de benim...

— Her imkânı elinde olup, yüzünden keder eksik olmayan belki de tek insan sensindir dünyada.

Buruk bir tebessümün eşliğinde, esefle bakıyordu annesine:

— Anne, madde her şey midir sizin dünyanızda?

— O halde elde etmek için çabaladığın, ama ona sahip olmadığın bir değer olmalı senin dünyanda...

— Evet!

— Neyse o, söyle be çocuk! Sen üstesinden gelemezsen, bizler gelmeye çalışalım bari.

— Ah bilmem! Sahi anne, kendisini yarım hisseden birisini tanıdın mı hayatında?

— Ne demek o? Sen yarım filan değilsin görünüşte. Sıhhatin, huzurun ve maddi imkânların var. Şayet, bir psikolojik ruhsatsızlıksa sözünü ettiğin, onun da kolayı var günümüzde evladım...

— Hayır anne, hayır. Aklımla aramın çok iyi olduğunu biliyorum. Aklım, mantığım, sıhhatim tamam. Ama, yakalayamadığım bir eksiğin peşindeyim. Buldum diyorum, sahte çıkıyor, benimle alay ediyor âdeta...

Hafif bir azar vardı annenin dudaklarında. Odaya girdiğinden beri elinde tuttuğu telsiz telefonu uzattı konuşurken:

— Al, o da uyuyamamış. Hepiniz birbirinizden farksızsınız.

— Kim, Sırma mı telefondaki?

Anne durakladı, dikkatli baktı Bulut'a:

— O da kim?

Telefonu alırken mırıldandı:

— Ee, bir kız işte...

— Harun; teyzenin oğlu.

Hayatının ayrılmayan bir parçasıydı Harun. O da uyumamıştı bu gece... Sesi kulaklarına aynı rahatsızlıkların ritminde ulaşıyordu:

— Bulut, uyuyamadım!..

— Ben de kuzen...

— Gelebilir miyim yanına?

— Fena olmaz, anlatırız.

— Tamam.

Telefonu kapatmıştı. Anne uzanıp elindeki telefonu aldı ve sordu:

— Onun sıkıntısı ne?

Anlamlı bakmıştı annesinin yüzüne:

— Malum sıkıntı; ona niçin yardımcı olmuyorsunuz anne?

Genç yaşına rağmen Bulut'un karizmatik bir yapısı vardı. Cesaretle, onurla, şefkatle ama, daha kötü olanı biraz da kuşkuyla donanmıştı...

Çocukluğundan bu yana maddi bir sıkıntı tanımamıştı...

Babası ünlü bir gazeteciydi. Yani tirajı çok yüksek bir gazetenin iki ortağından bir tanesi...

Bulut, üniversiteyi yeni bitirmişti. Hayatında her çılgınlığı denemesine rağmen, düşüncesinden mutsuzluğunu silemeyişi esir almıştı onu...

Gece hayatına gönül vermişti... Barlar, pavyonlar ve diskoların artık aşinası olduğu bir delikanlıydı.

Haftada bir gün, gazetenin en ünlü isminin köşesinde makalesi yayınlanırdı... O ünlü yazar keşfetmişti Bulut'un yeteneğini. En çok onunla görüşür, hayata dair bütün meselelerini yine onunla çözmekten hoşlanırdı.

Burhan Bey anlıyordu onun ruh halinden...
Gazete binasında özel bir odası vardı...

Harun'u evdeki odasında beklerken, derin hülyalara dalmıştı. Harun çok garip bir insandı Bulut'a göre. Gruplarındaki arkadaşların hepsi de gönül oyunlarıyla meşgullerken; Harun, durgun ve don, hatta duyarsız ve gamlı bir yüzle dolaşırdı aralarında... Bütün bunlara rağmen, bir parçası gibi dolaşırdı etrafında. Zor durumlarında, ölümüne bir destek, bir fedaî olurdu ona... Kederlerinin tutsağı olarak yaşayışına üzülürdü. Bulut'a göre, kendisini henüz keşfedememişti Harun.

Hayatla kucaklaşmamıştı; pes demişti önüne çıkan ilk engelin karşısında... En azından onun içindeki boşluk, keşfedemediği duyguların kaypaklığı değildi...

Bütün problem babası... Ayrılık... Evet, hasret zordu, fakat bilinen bir engeldi en azından...

Küçükken, aklının ermediği çağlarını yaşarken, babası, bilmediği nedenlerle kopup gitmişti hayatlarından... Bir aile dramından ibaretti her şey...

Bulut, ne vakit içindeki boşluğun esrarını anlatmaya kalkışsa, buruk bir tebessüm belirirdi dudaklarında. Az sonra, acı en korkunç detaylarıyla nakışlarını dökerdi çehresine.

Kahırlanır, içli bir sesle bastırırdı onu:

— Kuzen, biliyor musun, ben içimde gittikçe devleşen bir hasretin kaosuyla inlemekteyim... Senin, suni kederler peşinde oluşunsa beni daha çok üzmekte.

Morali bozulurdu bunları ne zaman duysa. Bulut'un en büyük çilesi, kendisini ifade edemeyişindendi. Kimse anlamak istemiyordu sıkıntılarını...

Sahi, neydi onu peşinden koşturan, zaman zaman yeise düşüren, hatta tenhalarda vakit vakit ağlatan?

Adını koyamadığı sıkıntılarıyla, iç içe yaşadığı o dolmayan boşluğun adı neydi?.. Yüzüne hüznün katmerleriyle bakardı Harun'un ve yine ıskalayan kurşunlar çakılırdı beynine. Öldürmeyen, ama komaya sokan vuruşlarıyla yaşardı Bulut:

— Gözüken, ya da elle tutulan, izahı mümkün bir hadise olsa?.. O, şimdilik sadece bir gizem, bir muhal be kuzen... Bir gün, onu mutlaka keşfedip dünyaya haykıracağım kuzen. Bir gün, benim de başıma gökten bir elma düşecek ve dünyayı ayağa kaldırırcasına haykıracağım, tıpkı Newton gibi... "Buldum, buldum!" diye haykıracağım kuzen. O zaman, anlayacaksınız belki de... Ya da Galile'nin dediği gibi "Dünya dönüyor" diyeceğim, içimdeki bütün dağları aşıp. Galile'nin içindeki boşluklardan bir tanesiydi bu keşif. Ondan başını istemişlerdi, ya da keşfinin inkârını... Engizisyon mahkemelerinin elinden canını kurtarabilmek için "Dönmüyor" demiş ve eklemişti peşinden; "Ben dönmüyor desem de, o zaten dönmekte..." diye mırıldanmıştı... İçimdeki boşluğu bir gün keşfedince etrafımdakiler fikrimi kabul etmeseler bile, mutlaka o keşfin peşinde olacağım kuzen...

Aslında ikimizin anlaşılması da zor be kuzen... Ne demiş Nasrettin Hoca: "Bana damdan düşeni getirin."

Ve Sezar'ın sözlerini dinle: "Seni çocukların, beni dostlarım vurdular. Ne yazık, bu insanlar ikimizi de anlayamadılar."

Biz anlaşılmayız kuzen. Hayatımızdaki düğümler çözülmedikçe...

Derin bir malihulya içindeydi Harun'u odasında beklerken. Gecenin sessizliğini inciten ayak sesleri vardı antrede. Burcu'yu hatırlamıştı. Bitişiğindeki odada kalan, kendisinden üç yaş küçük olan kardeşini...

Harun giriyordu açılan kapıdan. Hülyalarını bölüp ona dönmüştü:

— Gel kuzen.

Annesi de Harun'un yanında. Onlar daha konuşmaya başlamadan seslendi:

— Harun!

— Efendim teyze?

— Burada kalacaksan, köşedeki kanepeyi açarsınız.

— Anneme döneceğimi söylemiştim.

— Sen bilirsin...

Kapıları kapanmıştı az sonra. Gece ilerledikçe kederler yine yumak yumak açılmaya başlamıştı.

Besim Bey, Amerika'daydı.

Karşılıklı oturmuşlardı iki kafadar.

Harun'un ilk sorusu beklenmedikti:

— Anlatır mısın kuzen, bugün neler yaptınız öyle?

Bulut aptallaşmıştı resmen:

— Ne gibi?

— Ömür'le seni kastediyorum.

— Neyimizi? Anlayamadım?...

— O halde, ikinizin dışında herkes anladı.

— Neler söylemektesin, açık konuşsana biraz?

— İkinizin de aynı günde, aynı saatte Sırma'ya olan ilânı aşkınızdan söz etmekteyim.

Rengi soldu, bakışları anlamsızdı ve sesi keyfinin kaçtığının ifadesi gibiydi.

— Sen nereden biliyorsun bunu?

— Sağır sultan bile duydu. Sen ayrıldıktan sonra, gündem oldunuz kuzen.

— Sırma mı söyledi bunu?

— Hay Allah. Kuzen sen iyi misin?

— Yani, sence bir gariplik mi var halimde?

— Başka kim söyleyebilir ki?

— Şey, söylediklerin doğru, ancak bilmediğin bir konu var. Ben daha önce aynı hislerle Sırma'ya yakınlık içindeydim, ama Ömür'den habersizdim...

— Şimdi duydun.

— Evet. Tam içimdeki yitik buymuş derken... Yüreğim keşfimin müspet olduğunu haykırırken, karşıma Ömür çıktı... Seviyorum onu, kendimi aldatamam ki.

— Bence, keşfinde yanılgılar var kuzen.

— Dünya dönüyor be kuzen!

— Bu öylesi değil. Galile dünya dönüyor derken, delilleri vardı. İnsanın boşluğa attığı adımlar delil olamaz kuzen.

— Ya, seviyorum onu. Ve içimdeki boşluğun onun yokluğu olduğunu keşfetti yüreğim.

— O da sana, seni sevdiğini söylemiş miydi daha önce?

— Hayır.

— O nasıl keşif kuzen? Senin gönlün o kadar hür mü arzuladığını şartsız elde edebilsin?.. Aşk iki yönlü bir hikâyedir kuzen. Yaşamamış olsam da bilincindeyim.

— Bakışların dilinden anlar mısın sen?

— Oldukça.

— Sırma'nın gözleri söylüyordu bunu. Yeterli mi sence?

— Sanmam. Belki Ömür'e de aynı ifadelerle bakmıştır, kim bilir? Tıpkı Ömür de senin gibi şikâyetlenmekte.

— Nasıl?

— Bulut çıkmamalıydı karşıma dedi.

— Bırakmalı, vazgeçmeli Ömür! Çünkü Sırma beni yıllardır peşinden koşturan yitik...

— Gönül işlerinden fazla anlamam kuzen. Dahası bu sizin bileceğiniz şey.

— Öyle ya! Biraz sonra hasret aşktan da üstündür diyeceksin.

— Herkesin mutlaka bir açmazı vardır hayatında kuzen, benimkisi de hasret.

— Neyse kuzen, sen şunu söylemelisin bana, yani bırakmalı mıyım onu?

— Sanırım bu lüksünüz yok artık.

— Daha açık söyler misin?

— Sen ayrıldıktan sonra herkes duydu. Sırma, açıkça anlattı gruba. İkinizden birisini tercih hakkının kendisinde olduğunu söyledi...

Heyecanlanmıştı:

— Yani açıkladı mı?

— Hayır.

— O halde?

— Yarın, dedi, bütün arkadaşların önünde... Gece düşünecek, tercih için kararını verecekmiş. Arkadaşlıklar bozulmamalı, dedi... Garibime giden tek şey, ikinizin de aynı şanslara sahip oluşunuzu söylemesiydi. Bu açıklama, belgeni belgesizleştiriyor kuzen.

Kulağına gelen her sözü benimseyen, gördüğü her şeye alâka duyan, hatta ona bürünen, maceraperest, eğlenceye düşkün, kişiliği henüz şekillenmemiş bir mahiyeti vardı Sırma'nın...

Aslında bu şaşaa, rüzgârların önüne kapılan kuru yapraklar gibi onu zor durumlarda bırakırdı sık sık... Rahatsızlık duyardı adressiz yolculuğun yürüyüşlerinden...

Gece, onu da uyku tutmamıştı. Bir çıkmazın cenderesinde sıkışmıştı duyguları...

Hayaller kuruyordu üst üste...

İki delikanlı arasındaki tercihini kesinleştirmeyişinin sıkıntılarını yaşıyordu odasında.

Sigara dumanları bulut bulut ağıyordu tavana... Ağır koku sarmıştı havayı...

Yosun yeşili gözler mahmurdu...

Bulut'un ve Ömür'ün fotoğrafları uçuşuyordu gözlerinin önünde...

Bulut'tan yana biraz daha ağır basıyordu duyguları.

Fakat Ömür'ü de silemiyordu beynindeki karelerden...

Sonunda, tam anlamıyla bir çılgınlıktı tercih için aldığı karar. Yüzünde esen serin bir rüzgârın rahatlığı, diriliş solutuyordu genç kıza. Aklına yatmıştı anlaşılan...

Sevinçten gözleri parlıyordu.

İple çekmeye başlamıştı uzandığı yatağın üzerinden sabahı...

Bulmuştu anlaşılan çözümü...

Mevsim bahar, şehrin ufuklarında yeni bir gülümsemeyle uyanıyordu güneş...

Aylardan mayıs, hava munis ve şefkatli, gökyüzü bulutsuz ve camgöbeği rengindeydi bugün...

Ömür stresin çılgınlık derecesini yaşamıştı. Neler olacaktı sabah?.. "Ya kaybedersem?" Hep bu soruyu sormuştu kendisine... Yılların arkadaşını yargılamıştı, kin dolu duyguların eşliğinde. Bütün değerler ve hatıralar hafızasından tek kalemde silinmiş, tek şey kalmıştı dünyasında.

Sırma'nın kendisini tercih etmesi... Aksi takdirde, dünyanın, hayatın, arkadaşların hiçbir anlamı kalmayacaktı onun için...

Aynı sokağın çocuklarıydı hepsi de. Sabahın kuşluk vaktine "Merhaba" dediği vakitlerdeydi zaman... Bütün grup her zamanki buluşma yerindeydi... Bağdat Caddesi'nin sahil yakasında toplanmışlardı.

Merak dolu bir gündü bugün grup için... Onun dışında herkes eksiksiz bir araya gelmişlerdi.

Sırma gündem olmaktan çok hoşlanan bir kızdı. Bunu yine başarmıştı ve onun coşkusu içindeydi arkadaşlarının arasında.

Bulut!.. O henüz gelmemişti... Asıl merakı koyulaştıran da onun hâlâ gelmeyişi olmuştu.

Gece, Ömür müthiş öfkeler yaşamıştı, gergindi sinirleri bu yüzden... Kısa voltalar atarak dolaşıyordu arkadaşlarının arasında...

Harun, anlamlı bakışlarla takipteydi onu...

Bulut, buruk sevinçler yaşamıştı gece boyu... Koyu gölgeler, hüznün karabulutları halinde düşmüştü yüreğine... Sabah rahatsızca uzandığı yatağından doğrulurken tereddütleri kuşatmıştı düşüncelerini... Kalkıp giyinirken kararsızdı... "Gitmek ya da gitmemek." Güne başlamadan önce, duygularına burukluk eken hadiseyi hayatından silmek.

İradesi karmaşık düşüncelerin bozgunlarını yaşıyordu...

Buna rağmen giyinmiş ve hazırlanmıştı. Aklı ona "Dur!" bedeni ise "Git!" diyordu... Ölçüsüz, karmaşık bir iklim içinde çırpınıyordu kalbi...

Sonunda bedeninin eğilimleri beyninin kararını bozmuştu... Çıkarken mutfağın açık duran kapısından içeriyi seyretti.

Annesiyle göz göze geldi:

— Hazırlanmışsın...

— Evet anne.

— Yine moralin sıfır. Uyumadın mı?

— Uyumadım.

— Nedenini sorsam cevabın değişmeyecek ne de olsa. "İçimde bir boşluk var; hayatın tadını alamıyorum. Hatta sıhhatli olmak, maddenin sınırsız gücü bile yetmiyor mutluluk için, v.s."

Keskin bir bakış uzatıyordu annesine, kıyışık duran kirpiklerinin arasından. Derin ve içli bir soluk alıp yutkunmuştu...

Burcu belirmişti karşısında mahmur gözlerle:

— Abi, ne haber?

— Haberler sende.

— Ya dünkü yazın, mükemmeldi bence. Ne güzel tasvir etmiştin gençliği...

— Demek beğendin.

— Hem de nasıl!.. Yaşadıkların da üstelik o tenkit ettiklerin.

— Evet.

— Yine de aynı şeyleri yaşıyorsun.

Kısa konuştu:

— Yaşıyoruz.

— Yani, mecbur mu kalıyorum demek istedin?

— Eh! Öyle de sayılabilir.

Elini ağabeyinin omzuna bıraktı ve anlamlı bir bakış uzattı gözlerinin derinliklerine.

— Ayrıl o gruptan desem? Çok mu seviyorsun o kızı?

Alaylı bakıyordu Burcu'nun yüzüne:

— Yine muzurluğun üzerinde sabah sabah.

— Sizin neşriyat için diyorlar onu...

O da kardeşine doladı kolunu ve mırıldandı:

— Bu espri oldukça bayatladı...

— Ya, kahvaltımızı yapalım da bugün beni gezdir.

— Harun, akşam hava durumunu mu okudu?

— Evet, zorla okuttuk annemle.

— İyi ya, soracak başka şey kalmadı demektir. Sizlere doyum olmaz, görüşmek üzere.

— Kahvaltını yapmadan mı?

— İştahım hiç yok anne, dışarıda bir şeyler atıştırırım sonra.

Sokak kapısına yöneldi, görüntüden silininceye kadar takipteydi...

Grup sokağın güney batısındaki meydanda buluşmuştu... Ömür, içine sığmayan bir heyecanla Sırma'nın gölgesi gibi dolaşıyordu peşinde... Karşısına geçiyor, gözlerini arıyordu dalıp kalmak için...

Aşkı telaffuz eden edaları, yüzündeki mimikler, kalbinin vuruşları kadar derbederdi...

Sırma sabırsız turlardaydı... Bulut'un gelmeyişi, ruhuna bir şeyler fısıldıyordu, gururu incinmişti hafife alındığı için...

Önemsenmemiş miydi yoksa? Yahut daha kötüsü, gelmeyebilir miydi?

Dünkü ikazların fısıltısı tırmalıyordu kulaklarını. Ömür'le karşı karşıya getirilmemesini istemişti.

Hırçın yürüyüşlerine ara verip Harun'a sokulmuştu. İçli, huzursuz bir bakış bırakıyordu gözlerinde:

— Söyler misin Harun, Bulut neden gecikti?

— Bilmem.

— Yani hiçbir fikrin yok mu bu konuda?

— Ömür'le, böylesi konularda karşı karşıya gelmez benim tanıdığım Bulut.

Ömür, yanlarında belirmişti. Harun sözlerini bitirmeden, hırçın bir tavırla karışıyordu söze:

— Nedenmiş o? Bu bir yarış ve sonuçta bir tercih meselesi. Netice ne olursa olsun arkadaşlıkları bozmaz.

Harun manidar bakıyordu gözlerine:

— O, sadece senin yorumun. Bulut'un kitabında kurallar farklıdır.

Eğiş doluydu sesi:

— Hangi kitapmış o, ben onu hiç okumadım.

— Erkeklik kitabı. Fırsat bulursan okursun bundan sonra.

— Sen bir şeyler biliyorsun anlaşılan.

— Hayır, sadece tahmin ediyorum.

— Yani gelmeyecek mi?

— Bu konuda hiçbir fikrim yok. Gelmeyebilir de.

Sırma öfkeliydi:

— Ve bu bana yapılan en büyük hakaret olur hayatımda.

— Bak Sırma, sanıyorum dün akşam Bulut seni köşeye çekip bu konudaki fikirlerini açıkça söyledi.

— Mantıksızdı bence onlar.

— Onların neler olduklarını kesinlikle bilmiyorum, ancak söyledikleri mutlaka Bulut'un kurallarıydı.

Ağlamaklı, öfke doluydu sesi:

— Şayet gelmezse?..

Ömür sınırsız bir heyecanla çalkalanıyordu Sırma'nın gözlerine bakarken:

— Evet Sırma, gelmezse?

Dişlerini sıkıyor öfkesinden:

— Gelmezse?

Harun, konuşmasına fırsat tanımadan mırıldanmıştı yine:

— Geliyor... Ancak dün seninle konuştukları neyse, çok şey değişmez fikirlerinde.

Rahatlamıştı genç kız, mağrur bir bakış uzatmıştı Bulut'un geldiği istikamete:

— Görürsün, diye dışlıyordu öfkesini...

Bulut yaklaştıkça gruptakilerin heyecanı tuğyanlaştı. Herkesin gözünden merak selleri akmaya başlamıştı... O, istifini bozmadan, aheste adımlarla kısaltıyordu aralarındaki mesafeyi... Durgun bir çehresi, donuk bir bakışı, bozuk bir morali vardı görünüşte... Arkadaşlarını selâmlarken, utanç ve sıkılganlık vardı sesinde:

— Herkese selâm.

Sırma, yanına sokulup kinayeli bakmıştı gözlerine:

— Neden geciktin, önemsemedin mi beni yoksa?

— Neyi?

Bu tavrı dokunmuştu genç kıza. Ortada hiçbir şey yok gibi davranışı, kabartmıştı öfkesini.

— Dünkü teklifini unuttun mu yoksa?

— Hayır.

— O halde önemsemedin!

— Önemsemediğim vereceğin karar değildi, aklımın almadığı mantığındı.

— Karar vermek hakkım, dememiş miydim?

— Evet! İşte geldim ve merakla bekliyorum. Söyle ve bitsin.

— O kadar önemsiz mi oldu şimdi?

— Hayır.

Bütün grup merakla onları dinliyordu. Ömür'le göz göze gelmemişlerdi henüz. Bulut isteyerek yapıyordu bunu.

Sırma, yenemediği öfkenin dümen suyuna kaptırmıştı iradesini; sert, kinayeli sorular yöneltiyordu Bulut'a:

— Hayatta her arzunun bir bedeli olmalı mı sence?

— Evet! Biz istemesek bile olmakta bu...

— Ya aşkın?.. Onun da bir bedeli yok mudur?

— Vardır elbette.

— Neler olabilir sence?.. Hiçbir fikrin var mı bu konuda?

— Yüreklerini birleştirirler sevenler ve kimseyle paylaşamazlar sevdiklerini.

— Yani sen bana evlenme teklifinde bulunduğun için kimseyle beni paylaşamıyor musun? Bunu mu ifade etmektesin?

— Kuşkusuz.

— Bunu, benim yüreğime de sormamıştın ki daha önce...

— Sorduğum anda, hiç beklemediğim bir engel çıkmıştı karşıma. Aşk kadar kutsal ve feda edilmesi zor bir bedel vardı önünde.

— Yani arkadaşın Ömür'den bahsediyorsun?

— Evet.

Yüzüne kaçamak bakmıştı arkadaşının, o da çok heyecanlı ve huzursuzdu...

— Kusura bakma Ömür, senin de Sırma'ya gönül verebileceğini hiç hesaba katmamıştım doğrusu...

Soluğu bile bulanıktı arkadaşının:

— Yo, kızmadım. Benim de senin hikâyenden haberim olmadı. Yalnız, her şeyin bir ilki vardır arkadaşım. Önce ben açmıştım gönlümün kapılarını Sırma'ya. Güzellikle sonuçlansın istiyorsan, buna Sırma da "okey" derse, çekilişin normale döndürür her şeyi.

Grup sessiz, meraklar doruktaydı...

Sırma, yine hiç kimsenin beklemediği hırçın bir tavır sergiliyordu:

— Dur, herkesin yerine karar verme alışkanlığın hoş değildi...

Bunu Ömür'e söylüyordu.

— Şu anda ikinizin teklifi de geçerli. Sözünüzde sonuna kadar durursunuz, erkekseniz.

Ömür, yine huysuzlaşmıştı.

— Bir eşitlik yoksa tercihinde, aramızda konuyu daha fazla gerdirmeyelim istersen!

— Onu sizler belirleyeceksiniz, ben değil. Benim tanıdığım şans eşit.

— Anlat o halde.

— Sabırlı ol, şartımı açıklıyorum. Kim başaramazsa kaybeder. İşte bu kadar basit.

Ömür, daha sabırsızdı:

— Ya, anlat şunu artık.

Gözlerde merak seli coşmuştu. Bulut, sakin ve bozulmayan bir sükût içinde, suskunluğu tercih etmişti...

Ömür deşelemeye devam ediyordu Sırma'yı...

— Nasıl bir yenilgi bu? Oyun mu oynatacaksın bize?

— Evet, kazanan tercihim olacak, kaybeden yine arkadaşım olarak kalacak. Sizlerden de söz istiyorum. "Pes" eden kaybeder, fakat arkadaşlıklar devam...

Bulut sakin bir şekilde konuştu:

— Dövüşecek miyiz, yani? Anlamsız. Ben bu işte yokum.

Ömür, arkadaşına dönüp hınçlı bir sesle kükredi:

— Sen korktun!

Bulut çok sakin, ama üzgündü:

— Öyle say.

Ömür sırnaştı, hatta yakasına asıldı elleriyle:

— Ben seninle herkesin önünde kavga etmek istiyorum.

— Sana tavsiyem, hayatta hiç kimsenin kuklası olmaya kalkışma. Bu sevdiğin kız için bile olsa.

Dehşet dolu bir nara savurdu Bulut'a:

— Korktuuuuuuun!

— Unut bunları şimdi ve sakinleş biraz. Ben her şeye rağmen seni kırmak istemiyorum, anlasana.

— Ben istiyorum, anlıyor musun? İstiyoruuuuum! Seni, herkesin önünde düelloya davet ediyorum. İnsanların aşkları için de anlatacakları olmalı hayatlarında. Bu senin dediğin kadar anlamsız değil.

Bulut, ellerini tuttu ve hırsla indirdi yakasından. Kahır doluydu arkadaşını seyrederken:

— Böylesi hikâyeler, ileride utanç verici anılar olarak çıkarlar insanların önlerine, bunu da düşündün mü hiç? Budalalık etme, taşkınlıkların, arkadaşlıkların tükeniş sinyallerini vermekte. İnsanın, hayat arkadaşı diye seçeceği bir kıza en yakın arkadaşının gönül verişi bile, silinmeyen ukdeler olarak not düşülür hayata.

— Ben çağdaş insanım. Senin anlattıkların bir kaçışın hikâyesi; korktun sen, anlıyor musun, korktun!

— Çekil önümden ve sabrımı daha fazla zorlamaya kalkışma; çağdaşlık, zorbalık değildir.

Grubun yüreklerini hoplatan bir nara daha vardı Ömür'ün dudaklarında:

— Yeteeeeer! Başlatacaksan başlaaaat! Kaçış yok dedim sanaaaa!

Gözleri irileşmiş, neredeyse yuvalarından taşacak gibiydi. Korkunç bir görüntü vermekteydi yüzü. Yumruklarını delice sıktı. Herkesi şaşırtan, heyecanları zirveleştiren bir hadiseyi başlatmıştı Ömür... Sert, acımasız bir yumruk indirmişti arkadaşının suratına...

Ortaya hiç beklenmedik anda değişik bir sahne çıkmıştı. Bulut'un direncini kıran, yıllanmış arkadaşlıkları bir kalemde çizip okunması güç hale getiren bir sahne...

Gözlerin, beyne kazıdığı fotoğraflar dehşet doluydu... Seyir için herkes en keskin bakışlarını kullanıyordu artık. Sırma'nın dediği olmuştu sonunda... Bulut, beklemediği yumruğun darbesiyle sendelemişti. Şaşırdı, dişlerini sıktı ıstırabından, acı acı yutkundu fırsat bulup Ömür'e bakarken...

Harun yekindi, öfke dolu bir hümledi Ömür'ün üzerine.

Bülent'le Yılmaz sıkı sıkı sarıldılar arkadaşlarına:

— Dur, dedi Yılmaz. Hepimiz arkadaşız. Ortada bir bahis var, sabret ve bekle...

— Kalleşlik bu!

Bülent engelledi peşinden:

— Bulut, kendisini savunacak güçte benim bildiğim. Müdahale gerekirse hep birlikte karar veririz buna...

Ömür, kapağını fırlatmış barut fıçısına dönmüştü. Sırma, küçük bir kıvılcımla yoklamıştı ve alevlerini püskürtüyordu. Nefesi göğüs kafesini zorluyordu, kalbinin atışları şaşırtıcıydı. Yumruğun indiği mevkide dolaştırdı bakışlarını, kirpiklerini

kısarak sert ve mağrur bir bakış tutturmuştu arkadaşlarına... Bulut, küçük düşüren bakışlarıyla gözaltına almıştı Ömür'ü:

— Seni çok yanlış tanımışım arkadaşım. Bu kadarı yeter! Daha fazla küçültme kendini ve sabrımı zorlama.

Ömür'ün ise tahrik vardı lisanında, kararlıydı... Kulaklarını tornalayan bir sesle haykırıyordu gözlerine bakıp:

— Ödleeeek! Bu bir bahisti!.. Devam et, aksi halde hiç acımadan posanı çıkartırım.

Bulut hareketsizdi. Ömür yeniden hümledi üzerine ve kızgın bir yumruk daha savurdu arkadaşına, aldırış bile etmeden... Ancak, bu defa hazırlıklıydı Bulut. Koluyla kolayca kesti ve öfkeli bir nara da o savurdu:

— Defol git başımdaaaan! Sana kukla olma dediiim!

Soluk soluğa kalmıştı Ömür, hırçın ve söz anlamazdı:

— Ben, aşk için adam bile öldürürüm, dövüşeceksin...

Tekrar savurdu yumruğunu... Kıvrak bir beden hareketiyle karşılık vermişti Bulut...

Ömür bıkmıyordu, tekrar yürüdü üzerine, şaşırtıcıydı hareketleri. Yumruk ıskalayınca sert bir tekme savurmuştu, kalçasına isabet alan Bulut'un da artık sabrı tükenmiş, iş işten geçmişti... Yanaklarına al benekler düşmüştü Bulut'un; utanç onu oldukça hırpalamıştı. Kaçamak bir bakış daha attı hadiseyi zevkle takip eden Sırma'nın gözlerine ve onun bakışlarından bir şeyler okumaya çalıştı... Heyecanı zirvedeydi genç kızın kavgayı seyrederken. Arkadaşlık köprülerinin atıldığı anlardı artık. Bütün çabaları boşa çıkmıştı Bulut'un ve dayanamamıştı daha fazla.

Öfke karabulut gibi çökmüştü üzerine... Ömür, küheylan kesilmişti kavganın içine çektiği arkadaşına saldırırken... Bulut, savrulan yumrukları ustaca etkisiz hale getiriyor, yine de tükenen sabrının kalıntılarıyla, eski arkadaşlıkların hatırı için kendini engellemeye çalışıyordu...

O hiç beklemediği talihsiz yumruğun darbesiyle, kaşının üzeri açılmıştı... Yanağının üzerinden tıpkı gözyaşları gibi sızan kanın ılık akışlarını daha yeni yeni hissetmeye başlamıştı... Fırsat bulup akıp geçtiği yerde kaşıntı bırakan kanların üzerinde dolaştırdı parmaklarını ve gözlerinin önüne tuttu. Kan karışmıştı arkadaşlıklarının arasına... İyi bir karateciydi, soğukkanlıydı bu yüzden... Kan, bir anda onun fikrini de değiştirmiş, öfkeyi kudurtmuştu sonunda...

Arkadaşları, Sırma, herkes şaşkınlaştı. Dekor çabuk değişmişti. Anlık fotoğraflar düşüyordu görüntüye... Şiddetli yumruklar ve havada savruluşları zor görüntülüyordu meraklı gözler...

Az sonra kum torbası gibi düştüğü yerde kalmıştı Ömür. Zayıf kıpırdanışlarıyla çırpınıyordu düştüğü yerde.

Grup arkadaşlarının az önceki heyecanı sönmüş, olay buruk bir hüzne bırakmıştı yerini. Uzandığı yerde sadece fersiz bir nefesi vardı Ömür'ün, yaşadığının sinyallerini veren...

Bulut, yerde hareketsiz kalan Ömür'de, sonra da grup arkadaşlarının üzerinde dolaştırdı bakışlarını.

Gözleri kadar, keder doluydu sesi:

— Geç kalmış olsanız bile ona sahip çıkın. Harun hariç, hepinize sonsuza kadar elveda.

Sırma'ya bakmamıştı bile. İstikametini onların zıddı olan yöne çevirdi ve arkasına bakmadan bir yürüyüş tutturdu...

Kimse, onun vermek istediği mesajı alamamıştı anlaşılan.

Sırma, yerde yatan Ömür'e aldırış bile etmeksizin arkasını kendilerine dönüp uzaklaşmaya çalışan Bulut'un peşinden koşmaya başlamıştı.

Gruptaki arkadaşları, Ömür'ün başına üşüşmüşlerdi.

Harun, içli bakışlarıyla seyrediyordu etrafını...

Sırma, yetiştiği yerde kolundan çekip önüne gerilmişti Bulut'un. Bulut, dinmemiş bir öfkeyle adımlarını kesmiş, dişlerini sıkarak bakıyordu genç kızın gözlerinin içine... Sansar kadar tedirgin, tavşan kadar kuşku doluydu genç kız. Bulut'un öfkesine aldırmadan, soluğunu hissedecek şekilde sokulmuştu ona... Sevinci kedere çok yakındı, Bulut'un gözlerinin içine bakarken:

— Kutlarım seni, kazandın!

Esefinden, donuktu bakışları Bulut'un... Yüzünde, kaşının üzerinden akan kanların tortusu vardı. Sırma, bakışlarını en son, Bulut'un dişlerinin arasına sıkıştırdığı, alt dudağından sızan ince kan çizgisinin, hazin dekorunda durdurmuştu...

Açık kırmızı kan lekeleri, gözyaşları gibi işlemişti Bulut'un suratını. Kirpiklerinin uçlarında nem, gözlerinin içinde buhar ve yüzünde nefret çizgileri vardı delikanlının...

Sırma duymadığını sanıp, biraz daha tonunu düşürdüğü ve gittikçe alıngan bir havaya bürünen sesiyle çekiyordu dikkatini:

— Kazandın! Teklifini kabul ettim! Duyuyor musun beni Bulut?

Daha ilk cevabı şaşırtıcıydı:

— Sen, benim hayallerimi bile kirlettin.

Hayreti sınırsızdı genç kızın ve gözleri mahmur:

— Sen neler söylüyorsun?

— Şimdi arkana dön ve orada yatan arkadaşının düştüğü duruma bir bak.

Umursamazlık ifadesinin dili olarak omuzlarını kaldırdı ve indirdi. Nihayetsiz bir gamsızlığın, bencilliğin diliydi bu. Lisanına da aynısı yansıyordu:

— Kaybetti.

— O, bence kavgasız da kazanılır, ya da kaybedilebilirdi...

— Ya aşkın? Onun da bir bedeli var demiştik. Kazanmak bir şeref ve sen bunu başardın...

— Ne yazık ki, kaba kuvvet, şerefsizliğe çare değildi.

— Sen kendine bak. Herkesin yüreği kâbusu tanır. Az sonra kalkar ve unutur bütün olup bitenleri.

— Arkadaşlarının karşısında kırılan onurun acısını da unutur mu sence?

— Ya bırak şimdi bunları. O artık Ömür'ün meselesi. Biz kendi işimize bakalım. Kazandın, sevinsene biraz...

— Ben, düellodan çok daha öncesi kaybetmiştim.

— Neden? Ben kararımı daha söylememiştim ki...

— Hayatta her şey paylaşılabilir belki, ama eş, evlât ve namus kimseyle paylaşılamaz benim bildiğim.

Yine arkasını dönmüş ve yürümeye başlamıştı. Adımlarını hızlandırmıştı, arkasından gelen seslere aldırış etmeden yürüyordu.

— Buluuuut! Budalalık etme, seviyorum seniii.

Sırma durup aradaki mesafe iyice açılıncaya kadar bakmıştı peşinden. Aldırışsız, umursamayan, yeterinden daha katı bir duyarsızlık içindeydi Bulut yürüyüp giderken...

Perde, çok hazin görüntülerle kapanıyordu anlaşılan...

Mevsim bahardı. Gün kuşluk vaktini yeni yeni aşıyordu... Havada ılıman bir rüzgâr vardı bugün...

İlk rastladığı eczaneye girmişti. Kaşının üzerinde açılan yarayı temizleyip bantladıktan sonra, eczacı kıza teşekkür ederek ayrılmıştı. Caddeye çıktığında kararsızlık içinde çırpınan bir gönlü vardı. Bağdat Caddesi bu saatlerde yoğun olurdu... Egzoz gürültüleri, klakson sesleri ve kaldırımlarda kaynaşan insan seli, sıkıcı bir tablo oluşturuyordu yine.

Gazeteye gitmek düşmüştü aklına; fakat içindeki isteksizlik caydırıcıydı; vazgeçmişti bu yüzden... Evlerine oldukça yakın bir mesafedeydi. Dünyayı umursamayan, bezdiren bir düşüncenin dümen suyundaydı irade. Kararsızlık içinde yürüyordu, sadece adımlarına istikamet tanıyan bakışlarla görebiliyordu dünyayı.

Hassas, müşfik bir ses, biçmişti adımlarını:

— Bulut abi!

Genç bir kızın sesiydi kulaklarında yankılanan. Durup sahibini araştırdı sesin. Hemen yanı başındaydı. Aşina bir yüz değildi.

O halde, adını nereden biliyordu? Hiç karşılaşmamıştı onunla, yahut hiçbir dikkatini çekmemişti bugüne kadar.

Önüne kibarca uzatılan çiçek üzerinde yoğunlaştırmıştı bakışlarını. Kırmızı bir güldü genç kızın kendisine uzattığı. Zarif bir dekor, ince, zarif bir elin maharetiyle, şeffaf bir kâğıda sarılmıştı...

— Kutlu Doğum çiçeği Bulut abi, almaz mısın?

Garip, utangaç bir hüviyete bürünmüştü çehresi. Çekingen, hatta kararsızlık içindeydi kendisine uzatılan çiçeği tutmaya çalışırken.

Yüzüne anlamlı bakmıştı genç kızın. Hiç tanımadığı, hatta dünya görüşünü hiç benimsemediği bir modeldeydi genç kız. Mükemmel giyinmiş, başı örtülü, tesettür içinde, benimsediği dünyanın lüks bir modeliydi karşısında duran...

Gülü alırken, meraklı bir bakışla dolaşıyordu gözleri genç kızın üzerinde:

— Teşekkür ederim. Adın ne senin?

Genç kız hassas ve çekingendi. Gözlerine bakamıyordu konuşurken:

— İklim.

— Adımı da biliyorsun, fakat?..

— Ha, evet, affedersiniz. Ben kız kardeşinizin arkadaşıyım.

— Yani, Burcu'dan söz ediyorsun...

— Evet. Komşuyuz ve Burcu benim en yakın arkadaşım.

— Anladım! Gül için teşekkürler. Yalnız pek anlayamadım doğrusu; Kutlu Doğum nedir?

— Ha, evet. İçinde bulunduğumuz hafta Kutlu Doğum Haftası; yani Peygamber Efendimizi anmamız için belirlenen günler. Doğum yıldönümü, sizin anlayacağınız. Gül, Onun rumuzu... İnsanlar birbirlerine gül ikram ederler bu hafta içinde.

— Şey, merak ettiğim de şu: Burcu da senin gibi mi düşünüyor?..

— Biz sadece onunla, yelpazede farklı renkleriz. Böylesi dostluklar daha anlamlı olur. Herkes benimsediği dünyayı savunurken, onun malzemelerini ortaya çıkartır. Farklı dünyaları kibarca tartışır, eksikliklerimizi alırız içinden.

— Affedersin, adın neydi senin?

— Demiştim ya, İklim...

Elinde aynı itinalarla hazırlanmış birkaç çiçeği daha vardı. Fazla bekletmek istememişti Bulut'u:

— Burcu'ya selâm söyleyin Bulut abi. Hayırlı günler diliyorum.

Müsaade istemiş ve yürümeye başlamıştı. Bulut, yeni yeni topluyordu düşüncesini. Önce elindeki gülü süzdü ve sonra seslendi:

— Hey, dur biraz.

İklim durup, çekingen, kaçamak bir bakış bırakıp hemen çekmişti gözlerini:

— Efendim.

Şaşkınlığını daha yeni yeni atmaya başlamıştı üzerinden:

— Şey, bir başka gün, bu Kutlu Doğum hakkında daha da etraflı konuşur muyuz?

— Neden olmasın? Biz Burcu'yla her zaman konuşuruz bunları.

— Güle güle İklim. Gül için tekrar teşekkürler.

— Bir şey değil Bulut abi. Hayırlı günler...

Bulut elindeki güle bakarak yürüyordu...

Evlerine gelmişti. Bahçe kapısından içeriye süzülürken, karşısında beliren Harun'u fark etti ve durdu.

— Nerede kaldın?

— Eczaneye uğradım.

— Gazeteye gidersek, diye gelmiştim.

— Bugün pek niyetim yok. Ya sen?

— Bilmem, kararsızım...

— Neler oldu benden sonra?

— Herkes şaşkındı. Ömür, yeni yeni canlanıyordu ben ayrılırken. Bitkindi.

— Yani?

— Korkulacak bir şey yoktu.

— Ya tepkisi?

— Hırpalanmıştı ve utançlıydı arkadaşlarının arasında.

— Ya Sırma?

— Senden ayrılınca perişanları oynadı. Bozuk bir moralle sokuldu Ömür'ün yanına ve ona "Kaybettin" diye haykırdı... Ömür, yüzüne bile bakamıyordu Sırma'nın. Sadece başını önüne yıktı ve "Biliyorum..." diye mırıldandı. Garip davranışları vardı Sırma'nın... Yanına sokuldu az sonra ve gönlünü aldı. "Korkma" dedi. "Dövüldün, ama sen kazandın. Çünkü sen, aşkın için dövüştün. Sevgini yüreğinle ispatladın herkese." Gözleri parladı Ömür'ün. "Gerçek mi duyduklarım?" diye umutlandı. Hemen peşinden yine herkesi şaşırttı Sırma...

— Anladım. Sen de gazeteye gitmiyorsan, kalanını evde konuşalım...

— Tamam.

Tripleks binanın son katındaydı odası.

İkinci katın merdivenlerini çıkarlarken Burcu belirmişti karşılarında. Bulut'u hayretle inceledi ve:

— Abiiii, diye hayretini dışladı.

— Efendim?

— Suratında bir değişiklik var senin.

— Yakışıyor mu bari?

— Hiç de güzel değil esprin. Kavga mı ettin sen?

— Eh, sayılır.

— Ya elindeki gül? Sevgilinden mi?

Durdu, derin baktı kardeşinin gözlerine ve:

— Sevgiliden veda, senin arkadaşından gül düştü bugün nasibime...

— Benim arkadaşım mı? O da kim?

— Evet, öyle söyledi. "Kutlu Doğum gülü" diye uzattı ve "Peygamber Efendimizin rumuzu, sevgi çiçekleri bunlar" diye

tamamladı.

— Ha, İklim'dir o.

— Evet, öyle söyledi.

Burcu şaşaalı bir kahkaha attı ağabeyine:

— O seni çok seviyor.

Durakladı, derin düşündü. Önce Burcu'ya, sonra Harun'a baktı:

— Fakat o...

— Evet. O, senin test etmekten korktuğun bir inancın modeli.

— Yani sen anlaşabiliyor musun onunla?

— Hem de düşünemediğin kadar.

Hayretini gizleyemedi. Dudak büktü önemsemediğini yansıtmak için ve:

— Ben, ben, diye kekeledi. Sonra vazgeçti birden. Neyse, diye mırıldandı...

Yeniden tırmandı merdivenleri...

Harun peşinden aynı şaşkınlıkla takipteydi... Bir fısıltı ulaşıyordu kulaklarına Bulut'un mırıldandığı:

— Kutlu Doğum çiçeği bunlar, Bulut abi. Peygamber Efendimizin rumuzudur gül...

Arkasından annesinin sesiydi gelen:

— Bulut!

— Efendim anne?

— Gazeteye gitmemiş miydin sen?

— Hayır anne, yarın.

Odasının kapısını açmıştı. Tam içeriye girerken annesine sesleniyordu:

— Anne!

— Efendim.

— Çay demleyip Burcu'yla odama gönderirsen sevinirim.

— Tamam, birazdan teyzen de burada olacak.

Gökyüzü uçuk mavi bir tondaydı... Deniz yorgun bir rüzgârın vuruşlarıyla dalgalanan yeşil bir çarşaf gibi serilmişti...

Kıyıdan geçen gemiler oluşturdukları hırçın dalgalarla yırtıyordu Marmara'nın sakinleşen sularını... Hemen, gemilerin ardından yeniden diniyordu denizin öfkesi ve beyaz köpükler kaybolup gidiyordu...

Martı kuşları keyfince kanat çırpıyorlardı denizin üzerinde.

Balkondan denizi seyre dalmıştı iki kuzen...

Bulut sigara yaktı, efkâr efkâr yükseldi tepesinden dumanlar. Harun'a uzattı peşinden:

— Yaksana.

— İçmem.

— Bu çoğu dosttan daha fedakârdır kuzen. Derdi olan içer bence.

Efkârını devleştirmişti Harun'un sorusu:

— Eee kuzen, söyler misin şimdi, ne oldu senin şu yitik meselesi?

Sigarasını yaman çekti ve efkâr bulutları ağdı tepesine. Sustu yeniden dumanladı sigarasını ve üfledi.

Harun üsteledi:

— Yoksa o da mı değilmiş?

İçli bir nefes çekti ciğerlerine:

— Eğer yitik oysa, yine kaçırdık kuzen.

— Öyle bir his varsa içinde, bırakmasaydın.

— Benim kitabımda hiç yazmaz öylesi.

— Demek ki, o da değildi senin yitik.

— Belki de...

— Silsen ya artık kafandan şu takıntıyı?

— Sen silebildin mi?

— İkimiz de farklı şeylerden söz ediyoruz. Benimki müşahhas bir sıkıntı kuzen. Elle tutulur, gözle görülür cinsten. Seninki mücerret. Test edilmemiş bir muhal o. Bir takıntı...

— Boğazıma sarılan, huzurlarımı bozan, kâbusum olan bir şey değil bahsettiğim. Kimse anlamıyor ki beni. Bu bir sinyal, kendisini hissettiren bir duygu... Benimle olması, benimle yaşaması gereken, adını koyamadığım bir yitik bu. Yalnız, senin sıkıntın aptalca. İstesen bitirebilirdin onu.

— Kimse yardımcı olmadı ki bana. İsminin dışında bildiğim hiç ipucu yok.

— İstanbul'da yaşıyormuş. Telefon rehberindeki bütün isimlere bak ve ara.

— Onu da düşünmedim değil. Her semtte bir sürü "Hasan Kaya" var. Diyelim teker teker aradın. Nasıl izah edersin, söylesene? "Bu benim babamın adı. Küçükken annemle anlaşamadığı için beni beşikte bırakıp gitmiş. O kişi, siz olabilir misiniz?" Bir resmi bile yok elimde. Annem hepsini de yırtıp atmış.

— Bak, şimdi teyzenin yanına in. İyice sıkıştır. Duygu sömürüsü yap dilersen. Ama mutlaka sonuç al. Resmi, adresi, ne bileyim ben, mutlaka bildiği birtakım şeyler vardır...

— Ya, iyi de hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Haksız mı, haklı mı?..

— O senin gevşekliğinden. Tereddütle insan hiçbir sonuca varamaz. Sen aslında korkuyorsun onu bulmaktan.

— Nereden biliyorsun?

— Keşif işte aslanım.

— Şu malum yitiğini de keşfetsen ya öyle...

— Sen şimdi onu kapat. O ayrı bir şey.

— Dalga geçiyorsun! Hüznün rengini tanır mı yüreğin?.. İşte duygularım, babasızlığın hasretiyle hep o renkte yaşadı

benim... Aşk, hasret kadar güçlü olsa, onu böyle yıkmak hiç de kolay olmazdı koçum.

Bak, beni hiç aramadığı için kırgınım babama. Buna rağmen hasret onu zihnimde devleştirdi... Sizler kız, kadın, macera, eğlence peşinde koşturmanıza rağmen, yine de içinizdeki boşluklardan söz etmektesiniz.

Ben onu hiç görmedim kuzen. Babalık nasıl şey, tatmadım. Onun şefkatini, hazzını, hatta tokadını tatmadım hayatımda. Sen "Baba" dedikçe, başkaları yanımda "Baba" dedikçe, binler defa ölüp dirildim. Söyler misin ne hakları vardı buna? Madem yürütemeyeceklerdi, niçin evlendiler ki?

Çocuklar babasız ya da annesiz büyüyeceklerse, bu haksızlığın darasını çeker mi yürekleri? Ölçtüler mi bunu yaparlarken? Ben hiç âşık olamadım kuzen. Fırsat bulamadım henüz gönül işlerine. Hasret dağ gibi çöktü omuzlarımın üzerine yıllardır. Düşünemedim başka şeyleri. Hayatta yakalamak istediğim tek fırsat, babama rastlamak ve onu kucaklamaktı. Bu düşünce ömrümce benimle dolaştı. Rüyalarım bile onunla kuzen. Bunu çekmeyen anlamaz ki...

Senin içinde kendisini hissettiren yitik, bendeki hasretti. Barlar, meyhaneler, diskolar ve aşk... Anlamsız geldi bana yıllardır. Tek senin hatırın kırılmasın diye âdeta yedek parçan gibi dolaştım peşinden. Senin yanında biraz olsun unutuyordum hasretimi; senden ayrılmayışımdaki tek sebep, belki de buydu...

Hiç tanışamadım sizlerin tanıştığınız ayrıntılarla kuzen. Senin içinde hissettiğini söyleyip yakındığın o boşluk ne ki, beni kavuran hasretin yanında?

Bulut susmuştu...

Harun bile hafife almıştı onun arayışlarını.

— Sen de mi Harun, diyen sitem etmişti ona. Demek sen de hafife alıyorsun anlattıklarımı? O halde sana da anlatmam artık.

— Yanlış anladın beni kuzen. Hasretimi ifade etmek için söyledim bunları.

— Demek anlattıklarımı bir muhal, bir rahatsızlığın belirtileri gibi dinledin şimdiye kadar...

— Kuzen, ben seni can kulağımla dinledim her an. Dinledikçe de tarttım içimdeki hasretin ağırlığıyla. Seninki her defasında bana biraz daha basitmiş gibi geldi. Ateş düştüğü yeri yakıyormuş demek ki.

— Unutma Harun, bir gün kendini yokla ve dinle o sinyalleri. Fark ettiğin vakit, hasretinle tart ve bana ikisinin darasını söyle. Tabii, terazin onun ağırlığını çekebilirse...

Sen bu ıstırabın karşısında hâlâ içindeki boşluğu keşfedemediğin için kıvranmaktasın. Bense, keşfedilmiş bir sıkıntıyı ömrümce yaşadım ve hâlâ da yaşamaktayım.

— Ateş düştüğü yerde hissettirirmiş kendisini. Bir gün o boşluğun peşine sen de düşersin, kim bilir?.. Seninki kolay be oğlum.

— Hadi yardım et, kolaysa birlikte bulalım...

— Cesaretini topla; önce ne söyledim sana?

Çekindi, derin bir soluk aldı yüzüne bakarken...

— İyi de, içimdeki ses her defasında “Biraz daha bekle” diye oyalamakta beni.

— Bu defa aldanmamalısın ona. Hiç düşünmeden fırla...

Kalktı, tutunamadı Bulut’a bakarken, adımları onu geriye doğru çekse de odanın kapısını açıp bir gölge gibi süzüldü antreye...

Asuman Hanım mutfaktaydı... Aşırı imkânlarına rağmen, hizmetçileri haftada iki gün, sadece temizlik için gelirdi... Asuman Hanım yemeğini kendisi pişirir, diğer ev işlerini zevkle

yapardı... Tam çayı demliyordu ki, Harun yanında belirince durakladı:

— Ne o, gidiyor musun yoksa?

— Hayır teyze.

— Neden kalktın o halde? Çaylarınızı gönderecektim birazdan.

Hüzünlü bir bakış bırakmıştı teyzesinin gözlerinde, sesi hassastı:

— Ben çay için gelmedim.

Annesinden habersiz bazı eksiklerini söylerdi teyzesine:

— Bir isteğin mi var?

— Yok, dedi. Öylesi değil. Bugün başka bir isteğim var...

— Merak ettim.

— Yine eski hastalık...

— Neler oluyor size böyle?

— Bilmem.

— Burcu bir şeyler söyledi az önce. Kimle kavga etti Bulut?

— Önemli bir şey değil.

— Ya seninki?

— Dedim ya teyze, eskisi.

Efkâr doluydu sesi:

— Seni hiç aramayan bir baba için mi bunca azap?

— Teyze! Suçlamayı bırak da, bana onun hakkında bir şeyler anlat, yardımcı ol biraz.

— Senin baba derdin, Bulut'un yitiği, usandırdı be oğlum.

Masum bir çehresi vardı, duygu dolu gözler buhar buhardı teyzesini dinlerken.

Asuman Hanım yeğenini süzerken yüreğinde derin bir burukluk hissi vardı:

— Sana nasıl yardımcı olayım?

— Bana önce ayrılığın hikâyesini anlatmalısın teyze.

— Bunu annen neden yapmıyor?

— Bizim evde onun adının anılması bile yasak.

— Ne istiyorsun benden?

— Bulut gönderdi teyze. En azından bir resmini görmek.

— Sizde yok mu hiç?

— Yırtıp atmış annem hepsini de.

Düşündü, zorlandı ve:

— Bilmem, diye mırıldandı. Enişten de kızıp yırtmıştı.

— Eniştem neden düşmandı ona, anlat biraz be teyze. Suçu neydi ki adamın, en azından onu anlatmalısınız bana.

— Bak oğlum, yüklenme bana o kadar. Ablamın elinden nasıl kurtulurum sonra?

— Sana bir şey söyleyemez. Sen de yardımcı olmazsan teyze, inan yapabileceğim tek şey kalıyor geride.

— Neymiş o?

— Bir televizyon kanalına gidip...

— Anladım! Yapar mısın sahi bunu?

— Yaparım! Başka da hiçbir çarem yok.

— Ne yapacaksın ki bulup? Belki de bir sürü sıkıntı verecek.

— Durumu kötü mü?

— Bilmem.

— Adresi, işi... Bir bilgin yok mu bu konuda?

— Yaşadığını ve halen İstanbul'da olduğunu biliyorum.

— Adresi?

— O yok işte.

— Ya resmi?

— Sır mı?

— Sır!

Sevinmişti...

— Gel peşimden.

Birlikte salona geçmişlerdi. Teyzesi kütüphaneye yaklaştı ve kapaklı bir bölmenin kanatlarını araladı:

— Yalnız annen az sonra burada olur, karışmam.

— Acele et o vakit.

Önüne çektiği albümde resimleri tarıyordu... Ve bir yandan da kendisini merakla dinleyen yeğenine hayat hikâyelerini anlatıyordu...

— Babanla enişten çok sadık dostlardı. İçtikleri su ayrı giderdi sadece. Baban, annenle tanışmıştı ve kaçamak çıkıyorlardı zaman zaman. Farkına varmıştım. Anlattı ve benim de aklımı çelecek şeyler söyledi. "Çok yakışıklı da bir arkadaşı var." dedi. "İstersen bir gün seni de götürürüm." İtiraz etmemiştim. Bir gün birlikte çıkmıştık. Babanla ve eniştenle tanıştırmıştı ablam beni. Ben de sevmiştim.

İkimizin sevdaları da derinleşti ve iş ciddiye bindi kısa zamanda. Ablamla bana, iki aile büyükleri bir akşam birlik olup dünür gelmişlerdi. Sonuçta ikimiz de istediğimiz gençlerle nişanlandık ve evlendik. Aynı salonda yapılmıştı düğünlerimiz... Mutluyduk.

Evliliğin peşinden, mutlu yıllar geçmişti. Ben, ablamdan önce bir çocuk dünyaya getirmiştim. Arkasından Bulut doğmuştu ve aynı yılın içinde ablam seni dünyaya getirmişti. Bulutla birlikte büyüyordunuz...

Babanın dünya görüşü değişmişti birden... Sakal bırakmıştı ve hacca gitmişti peşinden. Bu değişim çok değişimleri de beraberinde getirmişti. İçki, kumar ve inancında günaha girdiğini söylediği bazı eğlenceler... Helâl ve haram kavramları karışmıştı dünyasına. İnce bir ayardaydı hayat...

Ablam huzursuz olmaya başlamıştı. Çılgınlıkların hayatında sükûtu bunaltmıştı onu. Hele babanın içki, kumar alışkanlıklarına tavır alışı... Ablam, babandan eski dünyasını

birlikte yaşamalarını istiyordu ısrarla ve enişten, ablamdan yana taraf tutmaya başlıyordu işin fenası...

Aralarındaki huzursuzluk inanılmaz boyutlardaydı artık. Babanın anlattığı şeyler bence ilginç ve kayda değerdi. Ne var ki, o kendisini eniştene ve annene karşı ifade edemeyişinin sıkıntılarını da birlikte yaşamaya başlamıştı...

Babana göre herkes kazancının zekâtını verecekti. Sokaklarda insan yaşamayacaktı böylelikle. İnsan onurunun kurtulması lâzımdı babana göre. Dünya, bir imtihan salonuydu. Ahlâk çökmemeli; kavgalar, huzursuzluklar, inancın etkisiyle azaltılmalıydı.

Konuşmasını kesti ve dikkatle baktı albümdeki fotoğrafa. Dörtlü bir fotoğraftı ve özenle saklamıştı onu albümünün içinde...

Ablası, kendisi, Harun'un babası ve eşi... Harun bir şeyler sezmiş ve heyecanlanmıştı:

— Buldun mu?

— Evet! Az bekle ve sözümü de bitirmiş olayım.

— Sen yine anlat teyze, sabrım tükendi.

Onlar dalmışlardı bu sırada ve salonun açık duran kapısından içeriye sessiz bir gölge gibi süzülmüştü Aysun Hanım... Burcu açmıştı teyzesine sokak kapısını. Son sözlerini tamamlıyordu Asuman Hanım...

— Sen çok küçüktün o giderken. Mahkeme seni anneye vermişti. Enişten, babanın dünyasına ısınamamıştı ve annenden yana taraf tutmuştu. Babanı işten de çıkarmıştı ve arkadaşlıkları da bitmişti bu yüzden...

Bizler ailece fikir açmazlarının kavgasını yaşamıştık o günlerde. Baban kırgın bir gönülle çıkıp gitmişti aramızdan ve o günden sonra da bir daha arayamamıştı.

Bu son Harun, bir daha da bana sorup durmayasın diye anlattım bunları. Al, işte de fotoğrafları. Annenin yanında duran o....

Başuçlarında hayalet gibi bekleyen kadını ikisi de fark edememişlerdi dalgınlıklarından. Burcu vardı teyzesinin arkasında ve konuşulanları o da dudaklarını ısırarak sessizce dinlemişti.

Tam resmi uzatıyordu Harun'un eline:

— Al bakalım.

Heyecan, onu duymaz ve görmez etmişti... Önüne uzatılan fotoğrafı parmaklarının arasına sıkıştırdığı andı.

Fotoğrafın, ayakları görüntüleyen yerinden sıkı sıkı tutmuştu parmakları. Anne, öfkeyle yakalamıştı üst kısmından. Harun fark etmişti, fakat çok geçti artık. Fotoğraf ikiye parçalanmıştı ve ayakların ve bacakların olduğu bölüm kalmıştı parmaklarının arasında...

Çok hazin bir manzara gibi duruyordu avucunun içinde yarım kalan fotoğraf... İçli bir bakışı vardı elinde kalan parçaya... Öfkeli annenin suratına bakıp yüksek bir sesle haykırdı:

— Yırtmaaaaaaa!...

Anne hırçınlaşmıştı ve öfkesi giderek daha da koyulaşmıştı. Harun'un ısrarına rağmen elinde kalan parçayı lime lime etmişti oğlunun gözlerine baka baka...

Ne hazin bir sesti feryadı:

— Ama anne, ayaklarından insan tanınmaz ki.

Kız kardeşine öfkelendi önce:

— Yapmamalıydın bunu!

Sonra oğluna dönüp aynı sertlikle bağırdı:

— Neyini tanıyacaksın onun? O bir gericiydi...

— Bir fikri varmış en azından. Sizde o da yok ya... Bunu çok pahalı ödersin anne, yemin ederim...

Ağlıyordu Harun.

Burcu usulca ayrılmıştı salondan.

Asuman Hanım suçlu bir yüzle eğmişti başını önüne...

Bulut kendi derdindeydi. Harun gitmişti ve teyzesi kasırgalar koparmıştı.

Anne ve oğul gidince ev eski sessizliğine gömülmüştü. Bulut odasına geçmişti hemen ve gönül argümanlarını işlemek düşmüştü defterine.

Efkâr efkâr tüten bir gönülle yazmaya başlamıştı...

"Yine fırtına koptu gönül dehlizlerimde. Kalbimdeki kanat çırpan o kuş, hoyratça can verdi bugün... Tomurcuklar savruldu, kuşku kasırgalarımda, yaralıyım... Tabipler, onlar nereden bilsinler, görünmez bıçaklarla vurulmuşum ben...

Seni dediler! Öyle kaypakmış ki duyguların... Hislerin, ne kadar da iki yüzlüymüş meğer. Kansız, yarasız, tarifsiz acılarla inlettin; çözemedim seni... Bakışlarındaki esrar, anlaşılmazdı demek...

Dost gönüllüydü bakışların, inanılır gibiydi misafir kaldığım anlarda gözlerin. Ve sonra... O dostça bakışların yok mu?.. Bütün deneylerimi allak bullak eden...

Gönül çiçeklerime sonbahar hüznünü düşüren, bana gönül mahzenlerinde hücre cezası veren vefasız kalbimde tornalar koptu; dilimde kilit; gönül tercümansız artık; duygular yetim...

Gölgen kadar yaslı, kahrın kadar şaşkınım...

Bu budalaca mantık, bu senin kurnazlığın değildi asla. Benim hayata saf ve dürüstçe bakışımdan faydalandın. Yaşadığım hayatta seçtiğim en yürekli kural, yalansız bir dünya kurmaktı."

"Uğurlar olsun..."

Patron bugün efkâr yüklüydü. Gece uykuları kaçmıştı. Huzursuzluk bulut bulut hörelenmişti tepesinde. Sinirleri inadına gergindi.

Oğlunu takmıştı kafasına. Gecenin saplantıları, gün ışıdığında da bırakmamıştı onu. Güne yine sıkıntılı başlamıştı bu yüzden. Gözlerinin önüne akşam Bulut'tan dinlediği hikâyenin fotoğrafları düşüyordu...

Alnındaki bant, yüzündeki berelerdi onu çileden çıkartan...

Akşam yemekte oğluyla karşılaşan baba, ondan sorularına gerekli cevabı alamayışın kuşkularıyla sıkıntılanmıştı. Yahut da, tatmin olmamıştı Bulut'un anlattıklarından:

— İnandırıcı gelmiyor, diye yükseltmişti sesini.

Bulut, sakin ve gamsız edalar içinde cevaplamıştı babayı. Yüzüne bakmadan, gözlerinin içine bakmadan, mırıldanışlar halindeydi cevaplar:

— Doğruları anlattım.

— Kavga hayatın tek çıkar yolu mu senin için?

Aynı umursamazlık içinde mırıldanmıştı:

— Eğer kaçınılmazsa, son çare demektir.

Fazla konuşmamıştı. Yemeğini bitirmeden sofradan kalkıp odasına çekilişi, öfkesini biraz daha artırmıştı babanın...

Oğlu odasına çekilir çekilmez telefona sarılıp Harun'u aramıştı baba. Hadiseyi bir de onun ağzından dinlemek istemişti.

Harun, düelloyu ve Bulut'un sevdasını anlatmıştı babaya. Arkadaşlık sınırlarını aşan bir aşkın hikâyesini... Düellonun Bulut için kaçınılmaz bir ortamda çekilişini...

Bir sorusu kalmıştı Besim Bey'in, sigara bulutlarının arasından süzülen:

— Sence âşık mı o kıza?

— Sevmişti bildiğim kadarıyla.

— Sonuç?

— Lehineydi. Kavgayı kazandı ve aşkı da.

— O halde?

— Kabullenmedi Bulut, enişte. İki kişiyi tercih için sıralayan yüreğin sevgisi sahtedir, dedi. O çok onurlu bir insan enişte, bütün arkadaş grubunu şaşırttı senin anlayacağın.

— Yani hayattan tat alamayış hikâyesi sence bu ayrılığın sonunda yine mi hortlayacak?

— Sanırım, öyle olmalı. Onu sevdiğini açıkladığında, aradığım yitik bu demişti...

— Pekâlâ Harun, bari yalnız bırakmamaya çalış onu. Arkadaşa da ihtiyacı var onun.

— Bırakmam enişte.

Bu sıkıntılarla gelmişti gazeteye. Odasına geçer geçmez telefona sarılıp dâhili bir numarayı aramıştı. Sesi ıstıraplıydı:

— Üstat, şayet işin yoksa odama buyur, birlikte kahve içelim.

Ahizeyi yerine koyar koymaz zile çöktü ve az sonra kapıyı açan görevliye mırıldandı.

— İki orta şekerli.

— Baş üstüne efendim.

Üstat dediği, gazetenin en ünlü köşe yazarıydı. Bulut'u ona havale etmişti yetişmesi için. Hatta haftada bir gün onun gözetiminde de yazıyordu Bulut...

Çok geçmeden üstat kapıyı çaldı ve odasına girdi. Yine yüzünde eksik olmayan tebessümü vardı.

— Günaydın patron.

Besim Bey baktı, buruk bir bakışın ardından keyifsiz bir karşılık verdi.

— Günaydın üstat. Gel!..

Karşılıklı oturmuşlardı. Bugün gönlü çok dardaydı. Besim Beyin iç sıkıntılarını keskin çizgilerle işletmişti yüzüne kâbus...

Üstat, hayretle inceliyordu patronunu:

— Hayrola Besim Bey? Biraz ezgin gördüm sizi.

Derin bir soluk almıştı gözlerine bakarken:

— Moralim yeterince bozuk üstat.

— Patron, meraklandırıyorsun beni.

— Sen insan psikolojisini bilirsin üstat. Akıl ver bana.

— Estağfurullah patron.

— Bulut'tan söz ediyorum üstat.

— Hayırdır, daha evvelsi gün görüştük, hiçbir problemi yoktu görünüşünde...

— Bir şeylerden söz etmedi demek.

— Önemsiz şeylerdi konuştuklarımız.

— Bunalımı gerilerde bıraktı diye seviniyorduk.

Bakışlarında hayret pırıltıları kaynamıştı üstadın:

— Bulut'un bunalımla hiçbir alâkası olamaz bence.

— Ya yaşadıkları? Değişik bir tarifi var mı bunların?

— Anlamadım?

— Uzun zamandan beri garip arayışlar içinde Bulut. Haberin yok sanırım.

— Nelermiş aradıkları?

— Bir parçasının eksik olduğunu ifade etmekte. Adını koyamadığı bir yitiğin peşinde koşturduğunu, hayattan tat

alamadığını anlatmakta... İçindeki, hissettiği ama adını koyamadığı eksiğini keşfedemedikçe, hayatın bir anlamının olmayacağından söz etmekte... Bunları neye bağlıyorsun üstat? Sen güçlü bir kalemsin ve üstelik eğitimcisin. Bulut'la biraz ilgilenmeni istiyorum senden.

— Bulut'la yeterince ilgileniyordum zaten. Gördüğüm kadarıyla oldukça yersiz ve abartılı bir hassasiyet sizi üzen. Bulut zeki, attığı adımların idrakinde bir genç.

— Bilmediğiniz yanları var anladığım kadarıyla. Ben Bulut hakkında biraz daha bilgilendirmeliyim sizi.

— Patron, bu defa çok ciddi bir endişe taşıyorsun.

— Evet üstat. Gerekirse psikoterapi alması konusunda bile düşüncelerim var. Rahatsızlığının yeniden depreşmeye başlamasının sebebi, kız arkadaşından ayrılışı. Dün yaralıydı. Kısa bir beraberlikten sonra odasına çekilmeyi tercih etti. Konuşamadık fazla. O içindeki boşluğu doldurduğunu söylediği kızdı ayrıldığını söylediği. Ayrılır ayrılmaz nüksetti hissedilir şekilde içindeki boşluk...

— Sizi kuşkulandıran sadece bu mu patron?

— Bilmem.

— Yeni bir kız arkadaşı bulur ve ondan boşalan yeri kısa zamanda doldurur. Korkacak bir şey yok bunda patron. Başında kavak yellerinin sert estiği çağlarını yaşamakta Bulut. Elbette hayattan şikâyetleri olacak. Tat almadığı anlar, yeisler ve sevinçleri zaman dengeleyecek bir gün akışını ve sular durulacak düşüncesinde.

— Çok yüzeysel bir bakış açısı bu...

— Yapma patron. Seni rahatlatmak adına söylemedim bunları. Bulut, güçlü bir kalem olma yolunda. Üstelik şımartmadı onu aldığı iltifatlar. Ortağının kızıyla da ilgilenmekteyim bugünlerde. Yarın benimle görüşecek Bengisu. Randevuyu

aynı saate taşırsak, sanırım mükemmel bir arkadaşlık doğabilir aralarında.

— Yani?

— Güzel kız doğrusu. Bakarsın...

— Yani düzelir mi?

— Eminim.

Sigarasını tazelemişti Besim Bey. İçli bir nefes çekti dumanlarla birlikte ciğerlerine ve konuştu:

— Rahatlattın beni.

Gün kuşluk vaktini hayli gerilerde bırakmıştı. İlkbaharın son günlerini yaşayan mevsim, oldukça sıcaktı. İstanbul'un ufukları cam göbeği rengindeydi.

Üstat, sigarasını dumanlıyordu makalesini hazırlarken... Kafası karışıktı, bilgisayarın tuşlarına oldukça temkinli indiriyordu parmaklarını. Yazının sonundaydı anlaşılan; yüzüne bıkkınlık ifadesinin derin izleri düşmüştü. İçli bir nefesle noktalamıştı satırlarını.

Kapısı çalınmıştı son tuşa dokunurken... Dikkatle baktı başını kaldırıp; Bulut'tu odasına giren. Yorgun bir tebessüm belirdi dudaklarında onu görünce. Babacan bir sesle:

— Gel bakalım, dedi.

Alnında yara bandı ve yüzünde bereler vardı Bulut'un. Kaygılı bir seyir tutturmuştu masasına yaklaşan delikanlıya. Esprili bir yaklaşım içindeydi.

— Ne o, gazi olmuşsun yine?

Yüzünde hicap rüzgârları esti Bulut'un. Utançlı, mahcup bir sesle karşılık veriyordu:

— Öyle oldu hocam.

— Otur bakalım, sebebini soracak değilim, korkma. Gençlik işte.

Bilgisayarını kapadı, ani bir fikirle gülümsedi gözlerine bakarken:

— Sana bugün bir sürprizim var delikanlı.

Bulut, derin bakışlarla süzüyordu üstadı:

— Meraklandım hocam.

— Bekle biraz.

Ahizeyi kaldırıp dâhilî bir numarayı aradı:

— Merhaba hanım kız.

Karşıdan gelen ses, hayat doluydu. Tanımıştı Burhan Bey'i:

— Hocam!

— Gel bakalım, odamdayım.

Bulut oldukça anlamlı bakıyordu üstadına. Suskun ve merak içindeydi. Yine üstat konuştu hayretini gidermek için:

— Acele etme delikanlı.

— Hocam, her zaman baş başa konuşurduk. Yazımı da okuyacaktım.

— Okuruz, okuruz; sabırlı ol biraz.

— Başkasıyla randevunuz varsa ben sonra da gelebilirim.

— Yo hayır, ben istedim bunu.

Dudak büktü, omuzlarını kıpırdattı hafiften:

— Siz bilirsiniz.

Çok geçmeden kapının çalınışına ses veriyordu üstat:

— Giriniz.

Heyecanlıydı o da... Aralanan kapının boşluğunda beliren genç kızın üzerindeydi gözler. Bulut, tek kelimeyle şaşkındı.

Genç kız, neşeli bir yüzle yaklaşıyordu onlara. Lüle lüleydi saçları ve kömür karası rengindeydi. Omuzlarının üzerine dökülecek uzunluktaydı. Gözleri, zeytin karası ve bakışları derindi. Uzun boylu, sempatik, cazibeli, fizikiyle ilgi çekiciydi. Burhan Bey'in yanına sokuldu ve elini uzattı.

— Merhaba hocam...

Bulut, ilk defa rastladığı kızı hayran bakışlarıyla süzerken, neşeli bir bakış eşliğinde hayat dolu bir ses ulaşıyordu kulaklarına:

— Merhaba! Adım Bengisu.

Bulut ayaktaydı. Yorgun ve şaşkındı elini genç kıza uzatırken:

— Merhaba! Benim adım da Bulut.

Tokalaşmışlardı gençler ve üstat giriyordu söze:

— Tanışıyor muydunuz daha önce?

Genç kız cevapladı:

— Hayır!

Oturmamışlardı henüz. Heyecanlıydı delikanlı. Soluğu derinleşti bakarken; genç kızın gözlerinin derinliklerinde kendisini yitirmişti âdeta... O, siyah efsunlu gözbebekleri ummanlaşmış ve yutmuştu onu.

Gençlerin birbirlerine karşılıklı bakışları sırasında üstat konuşuyordu:

— İşte sürpriz! Sen tanıyor muydun delikanlı?

— Yo hayır, hiç karşılaşmamıştık daha önce.

— Ben yardımcı olayım o halde. Bengisu, gazetenin yeni ortağının kızı. Yani iki ortağın genç çocuklarısınız sizler.

Bengisu, bakışlarını biraz daha derinleştirdi Bulut'u incelerken ve:

— Ha evet, diye mırıldandı. Ben sizi tanıyorum ve ayrıca çok kıskanıyorum.

Bulut genç kıza anlamlı baktı:

— Anlamadım?

— Evet, siz haftada bir gün "Genç Kalemler" başlığı altında canın sütununda yazma şansını yakalayan mükemmel bir yeteneksiniz bana göre.

Genç kızın iltifatı sevindirmişti Bulut'u:

— Teşekkür ederim. Dediğiniz gibi olmamakla birlikte, üstadın lütfü diyelim şuna...

— Yeniden tanışalım o halde. Adım Bengisu. Gazetenin yeni ortağının kızıyım.

— Ne güzel bir isim. Hiç duymamıştım.

— Teşekkür ederim.

— İsminiz kadar da güzel ve ılıksınız.

— Ya, öyle mi? Teşekkürler. Tanıştığımıza çok memnun oldum.

— Ben de.

Üstat müdahale etmişti:

— Tamam tanıştınız ve kaynaştınız. Şimdi oturun yerlerinize ve beni dinleyin.

İki genç karşılıklı oturmuşlardı.

Üstat, Bulut'a bakıp konuştu:

— İkiniz de genç yeteneklersiniz. Bengisu hanım kızımızın da makale çalışmaları ve ayrıca deneme yazıları varmış. Bugün, onun yazılarına da göz atarken, istedim ki hem tanışın, hem de birbirinizin yazılarını dinleyip fikirlerinizi sunun...

Ben bir öğretim görevlisiyim, şans burada da okul açtırdı bize. Alınmayın sakın, babalarınız benim dostlarım ve bunu severek üstlendim.

Hatta ben de sizlerle buluştuğumuz günlerde, kendi yazılarımı okuyup tepkilerinizi almak istiyorum. Böylelikle üçlü bir dayanışma içinde yürüyelim yollarımızı.

— Memnun oluruz hocam.

Bu Bulut'un sesiydi.

Bengisu:

— Demek, beni de talebeliğe kabul ediyorsunuz, diye mırıldanmıştı.

— Hayır, talebeliğe değil çocuklar, meslektaşlığa. Dedim ya, üçümüz, birbirimizi denetleyerek.

— Estağfurullah hocam. Sizi denetlemek bizlerin ne haddine?

— Ha, sen yine arada Belkıs Hanım'ı ziyaret edip ona yazılarını okumaya devam etmelisin. Hatta Bulut bile yapmalı bunu...

Bulut, üstadı şaşırtmıştı:

— Yapıyorum hocam. Belkıs Hanım'la da konuşuyoruz. Ona uğruyor, yazdıklarımı okuyorum sık sık.

— Desene iki hocan var.

— Evet.

— Güzel, sevindim doğrusu. O halde bundan böyle sık sık, iki genç arkadaş temas kurup yazılarınızı önce birbirinize, sonra da Belkıs Hanım'a yahut bana okuyabilirsiniz. Nasıl, uygun mu böylesi?

Bengisu mırıldandı:

— Neden olmasın?

Bulut sevinçliydi:

— Bence de hiçbir mahzuru yok.

Bulut'a döndü üstat ve seslendi:

— O halde anlaştık. Şimdi yazını okuyabilirsin.

Besim Bey panik içindeydi. Sabah erkenden Burhan Bey'le konuşmuştu, ama yetmemişti rahatlayabilmesi için. Diğer iki çocuğuna göre onun çok farklı mizaç sergileyişi korkutuyordu kendisini.

"İçimdeki boşluk büyüyor ve yutacak gibi oluyor beni" deyişi yankılanıyordu kulaklarında. Peş peşe sigaralar yakıyor, başka işlerini düşünmeye fırsat bile kollamıyordu bugün...

Daha bir saat öncesi Burhan Bey'e havale etmişti onu ve şu saatler de yanında olmalıydı. Rahatlayamamıştı anlaşılan...

İçindeki sıkıntıların cenderesinden zihnini koparıp alan zayıf, ışık parıltısı çehresinde cılız bir rahatlayışın belirtilerini yansıtıyor, bir çare, bir çıkar yol veriyordu hafızası. Psikiyatrist bir dostunu hatırlamıştı. Ünlü bir bilim adamıydı dalında: Prof. Dr. Mümtaz Ok.

Sigara bulutlarının istilasındaydı odanın içi. Telefona sarılıp sekreterine talimat vermişti:

— Prof. Dr. Mümtaz Ok.

— Baş üstüne efendim.

Bugün sohbet uzun sürmüştü. Burhan Bey, talebelerini bırakmamıştı. Bulut'un gönlünde solan tomurcuklar, yeniden filizlenmeye başlamıştı. Zaman bitsin istemiyordu bugün... Bengisu'yla sık sık göz göze geliyorlar, birbirlerini ezberlercesine, çekingen, kaçamak ve bazen derin bir seyirle inceliyorlardı.

Dalgın bakışların arasında Bulut, kendisini sorguluyordu sık sık...

"Yoksa ben, maymun iştahlı, her gördüğü güzel yüze vurulan bir yapıya mı sahibim? Sırma içimdeki boşluğu dolduran tek çare gibiydi hayatımda. Bengisu? O, daha çekici ve daha güzel... Gözleri, fiziği, konuşması ve ve ve... Hayır hayır, benim yıllardır içimde yokluğunu ölümüne hissettiğim boşluk işte bu. O yitik bu kızın ta kendisi olmalı...

"Hay Allah! İlacın hastanın ayağına geldiği anlar olur, derlerdi de inanmazdım. Benim yitiğim, hissettiğim eksikliğin ta kendisi bu kız... Sırma, yalancı bir şafakmış hayatımda demek... Sırma egoist, Sırma maceraperest, Sırma dengesiz; Sırma'dan hayat arkadaşı, Sırma'dan anne olmaz. Daha doğrusu, hayat yüreğinde başka bir erkeği de taşıyan yüreklerle bölüşülmez..."

Üstat - Bengisu konuşması sürüyor, Bulut'unsa hissedilir bir dalgınlığın mahmurluğu içinde süzülüyordu gözleri...

"Fark etmez" dememiş miydi o? "Hanginiz kazanırsanız..." Basit, sevimsiz, düz bir mantıktı bu.

Dalışları sürüyordu Bulut'un. Kopmuştu onların dünyasından iç argümanlarının hüznüyle baş başaydı... Dalıp dalıp gidiyordu sık sık; arada hissettirir biçimde derin ve mesaj doluydu bakışları.

Gözlerin lisanı âdeta bir yıldırım sevdayı düşürüyordu gençlerin yüreklerine...

Bulut, farkına varmıştı dalgınlığının ve toparlamıştı kendisini. Karşılıklı oturuyorlardı gençler. Hoca, masanın üzerindeki yazıları karıştırmaya başlamıştı. Telefon sinyalleriyle sık sık konuşmasını kesiyor, gençler yakaladıkları fırsatı duygusal bakışlarla değerlendiriyor, âdeta birbirlerini ezberlercesine bakışıyorlardı...

Zaman ne kadar da çabuk erimişti. Tam iki saatlik sohbet, iki saniye kadar kısa ve yetersiz gelmişti gençler için. Burhan Bey'in uyarısı, gençlerin çehresinde olumsuz bir hava estiriyordu. Hoca, sohbetin bitiş sinyallerini vermişti. Ahizeyi kulağından çekerken Bulut'a bakıyordu:

— Baban seni odasında bekliyor.

Hiç hoşlanmamıştı, hoşnut olmamıştı bu davetten. Yüzünde esen rüzgâr, isteksizliğinin habercisiydi.

— Tabii hocam, diyebilmişti toplanırken.

Burhan Bey'e uzatıyordu elini:

— Görüşmek üzere hocam.

— Güle güle Bulut. Beklerim, ziyaretlerini çoğaltabilirsen.

— Sevinirim hocam...

Genç kızın esrarlı gözlerine dönmüştü. Derin, ılık bir bakışın etkisinde elini uzatıyordu vedalaşmak için. Tokalaşmak için tutmuşlardı birbirlerinin ellerini ve Bulut, genç kızın elini bırakmıyor hayran bir bakışla bekliyordu gözlerinin derinliklerinde:

_ Çok memnun oldum tanıştığımıza. Öğleden sonra yerimdeyim. Yeni kurulan dostlukların şerefine, çayımı içmek için gelirseniz çok sevinirim.

Hiç düşünmeden, güleç bir yüzle cevaplıyordu Bengisu:

— Neden olmasın?

— O halde bekliyorum.

— Hay hay.

Gazete binasının koridorları oldukça hareketliydi. Bulut, elinde çantası, dalgın adımlarla yürüyordu. Hemen yanından geçen kuzenini göremeyecek kadar kör bir yürüyüşü vardı. Harun, önüne çıkıp hafif bir omuz darbesiyle durdurmaya çabaladı kuzenini. O hâlâ bir dikkatsizlik olarak nitelendiriyordu omuz darbesini. Harun'un yanından sıyrılarak kendisinin yüzüne bile bakmadan, yeniden yürümeye başlamıştı. Harun, kuzeninin kendisine aldırış etmeyişine alınmıştı.

Elini önüne gerip dikkatini çekti.

— Hey, bu ne dalgınlık kuzen?

Durdu, Harun'la göz göze gelince toparlandı:

— Sen miydin?

— Bu ne dalgınlık birader?

— Babam çağırmış.

— Ne var bunda? Yoksa hâlâ etkisinden kurtulamadın mı?

— Neyin?

— Sırma'dan bahsediyorum.

— Yo, hayır, onu çoktan unuttum bile.

— Hiç de unutmuş gibi değilsin kuzen. İçmeden sarhoş olmuşsun sen.

Hayal dünyasından sıyrılıp keskin baktı Harun'un gözlerine:

— Harun!

— Neden kızgınsın birader? Yalan mı söylediklerim?

— Eskiden doğruydu ama şimdi değil.

— Yani bir kalemde silip attın ve kafanda taşımıyorsun onu, öyle mi?

— Ya, sen hâlâ orada mısın?

— Evet.

— Unut artık dostum. Benim kitabımda bir kadının yüreği iki kişiyi barındırmaz... Onun üzerine, hiç silinmeyen, keskin bir çizgi çeker erkek dediğin.

Dudak büktü, alaylı baktı gözlerinin içine:

— Ya, hemen mi yani? Demek, o kadar kolay işti bu?

— Yanlış anlamamışsın kuzen. Sen şimdi odama geç, ben babamla görüşüp hemen dönüyorum.

— Sahi Bulut, sen iyi misin?

— Ya o kadar kötü mü görünüyorum?

— Bilmem, ayakların bulutların üzerinde gibi de, biraz yere de dokundursan diyecektim yürürken.

— Tamam tamam, anlatırım dönüşte.

Babasının odasına girdiğinde hevenk hevenk uçuşan bir gönlü vardı.

Tanımadığı bir sima vardı babasının karşısında. Masanın kenarında durup etrafı kolaçan ederken mırıldandı:

— Beni istemişsiniz.

— Evet, otur bakalım.

Oturmadan önce misafire dönüp:

— Hoş geldiniz efendim, diye mırıldandı.

— Hoş bulduk delikanlı.

Besim Bey söze girdi tanıştırmak için:

— Oğlum Bulut...

Karşısındaki koltuğa oturmuştu...

— Memnun oldum.

Babasına dönmüştü:

— Şey, ben sizi meşgul etmeyeyim dilerseniz. Biraz sonra gelirdim.

— Yo yo hayır. Yabancı değil o, çok eski bir dost.

— Sonra gelsem?

— Ne o, acelen mi var yoksa?

— Harun odamda.

— Otursun.

— İyi ya.

— Benim biraz meşguliyetim var, siz konuşup tanışın Mümtaz Bey'le.

Doktor incelemesine çoktan almıştı Bulut'u...

— Nasılsın delikanlı?

— Sağ olun efendim, ya siz?

Baba aceleci bir üslupla söze girmişti.

— Ha Bulut, unuttum. Mümtaz Bey, profesör doktor psikiyatrist. Aklıma gelmişken bir sorum olacaktı ona.

Bulut'un yüzündeki rahatlık ânında silinmiş, kedere dönüşmüştü neşesi.

Baba, dostuna çevirmişti gözlerini.

— Doktorcuğum, hazır gelmişken bir sorum vardı... Bulut'un süreklilik arz eden bir şikâyeti var hayatından.

— Hayırdır?

Utançlıydı ve buruktu bakışları. Rahatsız olmuştu duyduklarından. Suskunluğu tercih etti babasına saygısızlık olmasın diye. Doktor şeffaf bir yaklaşım içindeydi.

— Nasıl bir şikâyet bu, anlatır mıydınız?

Bulut keskin bir bakış uzatıyordu babasının gözlerine. Sitemli, susturucu takılan sesi, öfkenin kuşatması altında uzanıyordu babanın kulaklarına:

— Babacığım, bir deli yerine koymadığınız kalmıştı.

— Evlâdım konuşuyoruz sadece. Böyle bir şikâyetin yok mu senin?

İçli bir soluk almıştı... Usançlı ve hoyrattı bakışları:

— Var, diye mırıldandı sadece.

Doktor yumuşatmaya çalışıyordu havayı.

— Evlâdım, bunun delilikle ne alâkası olabilir ki? İnsanların kendi dünyalarında kolay kolay aşamadıkları bir sürü handikapları olur. Çözemediği ve üstesinden gelemediği hadiseler karşısında bunalır.

Senin anlayacağın, bir sihirdir insanın hayatında bazı meseleler. Adını koyamadığı boşlukları, yakalayamadığı gizemleri vardır hayatın. Bilim, onlardan bazılarının sır perdelerini kaldırmayı başarabilir.

Bunlar olmasa, tıbba, bilime, doktora ihtiyaç olmazdı. Sıkıntılar belirsizliklerini korudukça insan bunalırdı...

— Ben hasta filan değilim ki doktor bey. Babamın evhamları sadece bunlar...

— İyi de henüz hiçbir şey konuşmadık ki sizinle. Hayattan şikâyetiniz nedir o halde?

— Çabamla anneme söylediğim şu: Hayat, sık sık anlamsızlık ifade etmekte. Bir yitik var henüz bulamadığım. Sanki onu bulamadıkça, adını koyamadıkça, hayat, anlamını yitirmekte düşüncelerimde...

Baba yeniden müdahale etme ihtiyacını duymuştu:

— Doktorcuğum, madde sınırsız, her imkânı dilediği biçimde sağlanmış. Eğlencesi, işi. Hatta barlar, pavyonlar, kadınlar varsa insanın hayatında, yine de insan bir boşluktan, bir yitikten söz ediyor ve bunlara rağmen hayattan haz almamaktan söz edebiliyorsa, bu neyin ifadesidir, söyler misiniz?

Doktor anlamlı bakışlarla inceledi Bulut'u ve sordu:

— Kız arkadaşın, yani gönülden bağlandığın birisi oldu mu hiç hayatında?

Mahcup bir sesle cevapladı:

— Evet doktor.

— Yani o malum boşluk yine hissettirmiş miydi kendisini?

Zorlandı cevapta, fakat emrivaki bir testin varlığını hissederek konuşmayı tercih etmişti:

— Önceleri o boşluğun dolduğunu sanmıştım. Fakat sonraları o kendisini vakit vakit hissettirmişti yine de.

— Sonra devam etti mi arkadaşlığınız?

— Hayır, bozuştuk.

— Nasıl hissettin kendini?

— Kötü.

— Kendini hiç sorguladığın oldu mu? Test etmeye çalıştın mı kendini hiç?

— Eh, biraz.

— Sonuç?

— Söyledim ya doktor, tam dolmak üzereydi derken bile, ara ara hissettiğim olmuştu. O kendisini beni rahatsız edercesine hissettiren boşluğu dolduramayışım üzüyor beni.

İnanılmaz bir hevesle koşturuyor peşinden. Hissediyorum bazen, şekillendiriyorum onu düşüncelerimde... Kadında, içkide, maceralarda arıyorum. Hiçbirisi de olmuyor aslında... Ve ben içimdeki hazinenin yerini keşfedip bir türlü kazmayı başaramıyorum. Bunun bir ilacı var mıdır tıpta?

— Var elbet.

— Nedir o, uyuşturucu, unutturucu gibi bir şey mi sözünü ettiğiniz ilaç?

— Hayır delikanlı. İnsan kendi bedeninin derinliklerinde kendisini yitiren bir varlıktır. Alexis Carrel "insan denilen meçhul" diye söz etmekte bundan.

Her insan, kendi beden çukurunda kaybeder kendisini çoğu kez ve kendisini arar yine orada... İçinden gelen sesleri duyar, fakat umursamayız çoğumuz. Uçurumlar çeker bizi kendisine, ölümcül maceralara umursamadan yürürüz... Aymazlık ve isyan vardır insanın mayasında.

Sen, içinde olduğunu hissettiğin o boşluğu yakalasan bile, keşfettiğin halde doldurmak istemeyebilirsin.

Alâkasını çekmişti:

— Konuyu biraz daha açabilir misiniz doktor?

— Bak evlâdım, ben yaşlı bir doktorum. Her ilaç müşahhas değildir. Bazıları elle tutulup gözle görülen cinsten değildir.

— Yani?

— İyi dinle ve beni biraz olsun anlamaya çalış.

— Ben bazı hastaların teşhisini koyarım, reçetesini hastalar kendileri yazarlar.

— Çok enteresan! Sizi can kulağıyla dinliyorum doktor.

— "İnsan denen meçhul." Ben o meçhule biraz daha temkinli yaklaşmak istiyorum. İnsanın içinden doğan boşlukları, yönelişleri doldurur. İnsan, hayattan tat almadığını hissettikçe arayışlarını sürdürür. Sadece çılgınlıkları değil, bazen duyarsız kaldığı konuları da araştırıp içinden eksikliklerini alır.

— Nelermiş onlar?

— İnsanların varoluşundan günümüze sürdürdükleri en tükenmez kavga nedir sence?

— Irkçılık, koltuk, toprak, madde ve kadın.

— Başka?

— En önemlileri bunlar.

— Bence daha önemlisini unuttun...

— Nedir o?

— Din.

— Ha, evet! Bu çağda dinle ne işimiz var bizim doktor?

Yüzü sarardı, nedenini çözemeden keskin baktı doktorun gözlerine, sustu ve dinledi...

— Bak delikanlı, ben araştırdım. Âdem ilk insan ve o bir peygamber. Bunda bütün insanlık hemfikir artık. Ve o Allah'tan aldığı emirleri çocuklarına ulaştıran bir eğitici... Onun hayat felsefesinde din var. İnsanın eline geçen hayatı nasıl yaşaması gerektiğini anlatan ilk insan, ilk peygamberdi O... Yasaklar ve ilahi emirler manzumesinin ilk halkaları giriyor insanın dünyasına. Memnu meyveyi yedikleri için Cennet'ten kovulmakta Âdem ile Havva. Ve şeytan o ilahi senaryoda Âdem'e "selâmlaması" gerektiği emri verildiğinde bunu yapmadığı için cezalandırılmıştı.

Ve burada ilahi kurallar manzumesi çıkıyor insanoğlunun karşısına. İlahi senaryo başlıyor insanın dünyasında, senin anlayacağın.

Biz insanlar zamanın ayrı dilimleri içinde, dinî ve ilahi kuralları unutup sapıyoruz nedense... Din, dünyamızdan çıkıyor sık sık, yahut onu dışlayan toplumlar çıkıyor aramızdan...

Sonraları inancın boşluklarını, aya, güneşe, yıldızlara, ateşe, değişik şeylere taparak gidermeye çalışıyorlar. En son, geçici olan hiçbir şeyin yaratıcı olamayacağını hissedip yönelişlerine ince bir ayar yapılması gerektiğini hissediyor ve bir şekilde arayışlarına devam ediyorlar böylece...

Şimdi sana soruyorum. Senin de hayatında hiç böyle bir eksikliği aradığın oldu mu?

Bulut'un tepkisi oldukça şiddetliydi.

— Doktor, ben çağdaş bir insanım, neden arayayım ki böylesine çağların arkasında kalmış bir sığınağı?

Doktor acı acı gülümsemişti:

— Sen medeni, aydın, çağdaşım derken, medeni dediğimiz Batının yönelişlerinden bile habersizsin delikanlı. Onların haya-

tında din var; üstelik din, o insan için kaçınılmaz bir ihtiyaçtır delikanlı. Su kadar, hava kadar, ekmek kadar ihtiyaç. Hatta hayatın manası...

Yeryüzünde kavgaların çoğu din yüzünden çıkmıştır. İnananlar, inanmayanlar diye ayrılmış insanlar. Sonra, dinler ve kitaplar...

Yanlış anlama sakın. Ben kavga olsun, ayrı inançta olanların mücadelesi şiddete dönüşsün istemiyorum. Sadece bir ufuk çizgisi açmak istiyorum pencerende. Sen onun adını ister gericilik, istersen çağdışı yönelişler koyabilirsin...

O, zamanın bütün dilimlerinde kaçınılmaz olmuş ve hâlâ da var. İnsanın bilincine yerleştirilmiş, mayasına katılmış bir duygu yoğunluğu, bitmeyen bir enerji o. Bizler istemesek bile o var ve hayatımızda mutlaka olacak... Hatta hissettiğimiz halde onu dünyamıza sokmamak için direnesek de o hayatımızda kendisine mutlaka bir yer açacaktır.

Bütün çabalarımıza karşılık o kendisini daha da hissettirip, kendisine ait olan yeri dünyamızda açıp, bazen bize rağmen benliğimize yerleşecektir... Nedense insan kendisine gerekli olan önemli şeyi çoğu kez en son bulur. O aslında bir yitik değil, insanın benliğine yaratıcı tarafından işlenmiş bir gerçektir. Yitik dediğin o vakayı aramak için her şeyi denediğini söylediğin için anlatıyorum bunu. Hayatındaki açmazlar için, inanç, bakarsın en mühim anahtardır delikanlı.

Başka yolun kalmışsa onu da denemen için söylemiştim sadece.

Bulut şaşkındı. Baba beklenmedik yerinden yara almış gibi huzursuzdu. Doktoru dinlerken odadan çıkışını geciktirmişti. Mazinin derinliklerine gömülmüş, öyle de kalmıştı. Bu bahis tâ yıllarca öncesine götürmüştü Besim Bey'i, bacanağı ile baldızının kopuş hikâyesine. Harun'un buhranlarının sebebini hatırlatmıştı doktorun oğluna olan tavsiyesi...

Bulgur bulgur sökülüyordu yüzünden terler. Kopuşun müdahili oluşu, en sadık dostundan ayrılışı pahasına yapmıştı bunu... Bir vicdan azabının sönmeyen ateşleri miydi alevlerini yükselten? Yıllardır zihninden silemediği o vahim hadiseyi hortlatmıştı doktor.

Şu an, duyduklarına hiçbir anlam veremeyişi, sıkıntısının belgeleri gibi, suratında kaynayan terlerdi anlaşılan... Harun'u kimse dürüstçe cevaplayamamıştı bu konuda. "Baban yönelişlerinin kurbanı oldu. O, bir dindardı. Allah'a inanmıştı ve onun koyduğu kuralları yaşamaya başlamıştı. Annen, babandan işte bunun için ayrıldı. Babanın bütün suçu inancıydı" diyememişti kimse...

"O, kötü bir adamdı. Aileye göre değildi... Seni ve anneni bırakıp hayallerinin peşinden gitti. O senden kaçtı, anlıyor musun? Seni bıraktı ve kaçtı..."

Kader aynı hadiseyle mi imtihan edecekti Besim Beyi? Şu an içine düştüğü sıkıntıların ön habercileriydi dünyasında anılar...

Doktoru, oğlunu unutmuştu âdeta... Sadece kulakları onları duymak için; düşünceleri çok değişik ve korkunçtu. Bulut'un içindeki boşluğu andıran ıstırap yumağı, Harun'un babasının hayatında ilmek ilmek işlediği yönelişleri olabilirdi.

Yıllarca öncesi arkadaşına duyduğu tepkinin "kavramı" şimdi ihtisasına güvendiği arkadaşının dudaklarının arasından övgüyle, âdeta sadra şifa olarak sunuluyordu...

Yüz hatlarındaki ifade, sınırsız bir öfkenin gerilimleriyle doluydu... Derin bir uykudan uyanıyor gibi açmıştı gözlerini. Beynine uğultu halinde gelen sesler, felç ettiği düşüncenin tepkisi, inanılmaz patlamayla göstermişti kendisini.

— Doktor, doğrusu şaşırttın beni.

Hoca, Bulut'la konuşmasını bırakıp soğukkanlı ve müşfik

bakıyordu Besim Bey'in yüzüne.

— Ben doktorum üstadım. Ömrümün çoğu, bu konuda uzmanlaşabilmek için tükendi. İlacın tadını beğenmese de Bulut, bence bu reçeteyi kullanmalı.

İnsanın harcında inanç var Besim Bey, bu bir gerçek. İnancı ve mukaddesleri insanın hayatından kovarsanız, kof, içi boş, ruhsuz bir iskeletle robottan farksız hale getirirsiniz.

Ömür manasını yitirir. İnsanlar buhranlar, çılgınlıklar ve ahlaksızlıkları kurallaştırır hayatında...

İnançlara en tepkili insan bendim gençlik yıllarımda... Ben, sadece temenni ediyorum, "İlla" demiyorum. Bu bir ufuk açış, insanın iç mahzenlerindeki küllerin üzerlerini deşelemesini hatırlatış sadece...

İnanç, manevi iklimleri yaşamak! O, bir dürüstlük çizgisidir en azından. İçki, kumar, zina, kul hakkı, insanlara saygısızlıkların olmadığı bir sürü olumsuzlukların kurallara bağlanışı... Siz, dinin eğitimini görmeden taraf olmuş insanlardan bazılarının hayatlarına yanlış uyguladıkları dine bakıp tepki duymaktasınız. Onu kaynağından içenlerin hayatlarına uyguladıkları dine bakarsanız, onun mükemmelliğini tadar ve aksini tartışmazsınız bence.

Besim Bey, az da olsa sakinleşmiş görünüyordu:

— Düşüncelerinize saygılıyım doktor bey. Siz aydın insansınız, buna ne şüphe. İnsan, ihtisasınızın içinde. Ancak çevremiz ve gazetemizin, hatta okurlarımızın benimsediği bir görüş var. Bu çizginin dışına çıkarsak?.. Demokrasiye gönül vermiş insanlarız ve laikiz.

Buruk bir tebessüm oluşmuştu dudaklarında. Az önceki cümlenin yapısını bozan bir çelişkiydi bu:

— Laiklik ve demokrasi, diye mırıldanıyordu doktor. Onları hep kendi çıkarlarımıza göre anladık. Osmanlı da laikti ve Osmanlı'da da demokrasi vardı, dersem...

Bak dostum, dinde dayatmacılık olmaz. Osmanlı da yaptı bunu. İçinde Yahudilerin ve Hıristiyanların yaşadığı bir imparatorluktu Osmanlı. İçki yasağı getirdiğinde baskınlar düzenliyorlardı hatırlarsınız. "Ben Hıristiyanım," ya da "Yahudiyim" diyenlere ceza uyguluyorlar mıydı? Hayır! Müslümanım deyip kurallarını yaşamayanlar içindi ceza.

İçinde yaşayan azınlıklara bakarsanız, en az Müslümanlar kadar hürlerdi. En az diyorum, çünkü onların haklarına saygılı bir anlayış içindeydi sistem...

Biraz konumuzun dışındayız, ama söylemeden geçemiyorum. Kur'an ikliminde hoşgörü, insana saygı, haklara saygı, ahlaka teşvik var...

Kur'an toplumcu, Kur'an sosyal hayatın omurgasıdır toplumlarda. Acaba bildiğimiz için mi düşmanız ona?

Besim Bey dayanamamıştı:

— Üstat, düşüncem allak bullak şu an. Bulut ne söyler, onu bilmem. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben bu teşhisinize hiç katılmadım.

— Olabilir. Yalnız unutmayınız ki, bu benim ihtisasım, tecrübelerim... Düşüncelerimin beni adım adım götürdüğü, bu yol ve menzil orası.

Bulut, biraz daha temkinli ve saygılıydı:

— Affedersiniz doktor, diye başlıyordu... Benim birtakım şikâyetlerim var. Ancak beni uzun zamandır peşinden koşturan yitik kesinlikle din olamaz. Çünkü ben, o yitiği bulmak üzereyim.

— Dedim ya delikanlı, ben sadece size bazı ufuklar açmak istemiştim, karar sizin. Gerçeklerle yüz yüze yaşamak zordur. Ben, koyduğum teşhisin etrafında dolaşmak istemem. Söyledim, gonk vurdu ve yarış başladı... Gün olur, yanıldığımı söylemek için bile olsa, ziyaretime gelirseniz sevinirim.

Doktor kartını takdim ediyordu Bulut'a. Bulut kartı alırken kendisinden emin bir şekilde cevapladı:

— Hay hay, en kısa zamanda ziyaretinize geleceğim. Biz aydın insanlarız hocam.

— Ya biz delikanlı?

— Affedersiniz, sizi kastetmedim bunu söylerken.

Buruk bir hissiyatı vardı Bulut'a bakarken:

— Bak evlât. Bazı kavramlar vardır, o sadece sahibinin malıdır. Şu an bana "Aydın değilsin" demiyorsan, "aydın" kavramının muhatabı olan kişileri de çok iyi değerlendirmen gerekiyor demektir...

— Affedersin dostum! Bence de öyle demek istememişti Bulut.

— O sadece kendisini savundu patron. Unutmuşuz, ilimsiz maneviyatın topal, maneviyatsız ilmin kör olduğunu. Bulut'u bir ufuk turuna çıkarmak istemiştim; kestirme, sade ve tehlikesiz yolları tercih etsin diye. Karar sizin...

Hoca yavaşça toparlandı, ani bir kararla yerinden kalktı:

— Müsaadenizle, patron.

Besim Bey sıkıntılıydı:

— Hemen mi?

— İşlerim var.

— Kırmadık ya?

— Ne demek? Ben kendi doğrularımı anlattım. Siz de kendi doğrularınızın olduğunu söylediniz.

Hoca, Bulut'a baktı:

— Bekliyorum, diye mırıldandı elini veda için uzatırken. Bulut ayağa kalktı, kendisinden emin bir görünüşle cevapladı:

— Neden olmasın? Söz hocam. Ziyaretinize geleceğim.

Genç kızın gazete binasındaki odasının manzarası enfesti. Bugün erkenden gelmişti... Burhan Bey, Belkıs Hanım ve Bulut'la aynı kattalardı.

Henüz resmilik sınırlarını aşmamış olsalar bile, Bulut'la, rastladıkları vakit selâmlaşan, hatta bahaneler uydurarak birbirlerine uğramaya başlayan birer arkadaştı onlar... Dostluklar az bile olsa mesafe kat etmişti... Lisanlarıyla hissiyatlarını ortaya koymamış olsalar bile, bakışların esrarı ve beden dilleri, ruhların birbirine ısınışının sinyallerini çoktan vermeye başlamıştı...

Bengisu bugün hassas ve içli bir yüz görüntüsü veriyordu. Daha önce hazırladığı bir yazıyı bilgisayarının hafızasına kaydetmişti. Daha sonra sayfayı başa alıp, yazıyı dikkatle okuyup eksiklerini gidermeye çalıştı. Günlerdir yoğun hazırlıkların içindeydi. Kendisinde güven hissettiği an, gazetede onun da yazabileceği bir köşesi olacaktı. Az önce dizip yeniden okuduğu yazısını oldukça beğenmişti.

Bilgisayarını dinlenmeye alıp önüne günün gazetesini açtı. Haber başlıklarına göz gezdirdi, köşe yazılarını dolaştı ve dikkatini çeken bir yazıda bekledi. Burhan Bey'in köşesindeydi ve bugün Bulut yazıyordu. Okurken derin bir alâka vardı gözlerinde.

"İçimdeki Çocuk..."

İlginç bulmuştu yazının başlığını. İçli bir sesle okudu yazıyı ve makasını çıkartıp itinalı bir şekilde gazeteden kesip dosyasına yerleştirdi. Etkisi altında kalmıştı anlaşılan; dosyanın kapağını kaldırıp yazıyı yeniden okudu.

"İçimdeki çocuk ağlıyor bugün... Unutulmuş sevdaların âhı rüzgârlaşıyor dünyamda. Haksızlıklara uğrayanların burukluğu var bugün duygularımda. Yıldızların benzi soluk bu akşam. Ay, hüzün rengine büründü... Bir yanık kaval sesi geliyor kulaklarıma, bilmem nerede, hangi dağın yamaçlarında kederlenen çobanın... Bir ney sesi karışıyor yüreğimin estirdiği rüzgârlara ve ney'e sihrini katan, ılık, mest eden sesi, sazın dertli tellerinden inliyor dilsiz, gönül mahzenlerinin aşılmaz setlerini, yıkamamış bahtsızların külleri savruluyor, akşamın utangaç yüzünü seyrederken...

Güneş'in vedasında kendimi harap ettiğim sensiz bir akşam...

O çocuk içimde, yıllardır öksüz... Kendimi bildiğim günden beri çözemediğim bir efsun... Yakalamak istedikçe benden kaçan, bazen inadına dik başlı, hırçın ve anlaşılmaz... Bazen müşfik, uysal ve sakin... Hiç beklenmedik anlarda çığlıklarıyla ürperdiğim, uçurumların kenarlarından beni çekip alan, yitirdiğim adreslerde kılavuzum, en karanlık, hoyrat gecelerin pençesinde açamadığım kapıların anahtarı, rüyalarıma anlam kazandıran iyilik meleğim...

Bazen isyanlara gönlümü salan, başımı beladan belaya koyan bir afacan... O çocuk, yine de hayatımı süsleyen, bana canlılık veren bir gizem... Gün olur, tam yakaladım derken elimden kurtulan, peşinde yorulduğum ama vazgeçemediğim, bazen bulup bazen kaybettiğim bir yitiktir o...

Herkesin içindeki çocuktan farklı benimki... O bir sihir, bir efsane ve belki de o benim kendisinden diyar diyar uzaklaşmak istediğim bir gerçek.

Zaman zaman hasbihal ettiğim dost, en aşina yüz... Dokunabilmem için en yakın, yakalayabilmem için en zor...

Ben içimdeki o çocuğun peşindeyim yıllardır...

O, benim içimde yaşayan, şifresini çözüp sahip olmadığım en kıymetli yitik...

Benim gibi çoklarının çözemeyip yakındığı, hayatın en inanılmaz açmazı, sık sık damak tatlarımı çalan, hazlarımı anlamsızlaştıran, beni yeise salan içimdeki o çocuk bu akşam yine acımasız... Ah çocuk, dilinden anlayabilsem ağlatmazdım seni... Şifreni çözebilsem... Sen varlığımın şifresisin...

Ben yıllardır bir yitik arıyorum içimde. Bulan varsa...

Umutsuzluklarımı umuda çevirebilmem için bulmalıyım seni... İçimdeki çocuk, buyuran duygularımın estiği rüzgâr; seni yakalamak için çırpınan bu bahtsız insandan kaçma.

Çılgın bir nefsin tutsağı olan duygularımın tuğyanında boğulmadan gel... Yelkensiz, pusulasız çıktığım azgın okyanusların köpüren dalgalarında kaybolmadan gel be çocuk! Hem içimdeki dünyamdasın, hem vefasız; beni daha fazla bunaltma çocuk... Gel, gel, gel, öyle kötüyüm ki, artık sihrini çöz...”

Satırların içine gömüldü ve makalenin dünyasındaki gizemi kurcaladı. Yoksa kendisini, iç argümanlarını mı yazmıştı bugün?

Ne yapsa içinden çıkamamıştı. Ahizenin üzerine koydu elini ve kararsızlık içinde çırpındı bir an. Parmakları tuşlara çekinerek dokunuyordu. Sinyal sesini beklerken yoğun bir heyecan sarmıştı çehresini:

— Alo.

Kısık ve hassastı o ses.

— Bulut Bey?

— Efendim...

— Ben, Bengisu.

— Ha evet. Nasılsınız?

— Teşekkürler. Yazınızı okudum da...

— Beğendiniz mi bari?

— Bence ilginç.

— Hiçbir olumsuz yanı yok muydu yani?

— Telefonla olmaz. Ya buyurun, ya da davet edin.

— Nasıl isterseniz.

— O halde bekliyorum.

— Çayları hemen söyleyin, geliyorum.

— Derhal.

Vakit ancak çay içimi kadar eskimişti. Resmiyeti henüz bozamayan konuşmalarla başlamışlardı sohbete. Kaçamak ve duygusal bakışlar, romantik fotoğraflar bırakıyordu geride... Sihir, Bulut'a göre, Bengisu'nun gözlerinde buluyordu manasını... Konuya henüz girememişlerdi ikisi de... Bengisu derin bir bakış bırakmıştı misafirinin gözlerinde ve onları hedefinden çekmeden konuşmaya başlamıştı.

— Makaleyi konuşacaktık...

— Ha evet, nasıl bir tepki verdiğinizi merak etmiştim.

— Bilmem, beni adeta büyüledi. Çok farklı bir makaleydi. Sanki beni anlatıyordunuz satırlarınızda. Benim içimdeki çocuk da ağlar sık sık... Fehmedemediğim boşlukların sırlarını çözemedikçe hırçınlaşır içimdeki çocuk. Kendisini saklandığı yerden bulup çıkarmamı ister benden. Bulamam; bir burukluk, sonsuz bir hüzün çöker yüreğime ve başımda kara kara bulutlar hörelenip dağılmadan. O çocuk beni hep ağlatır nedense...

Sahi, sen içindeki çocuğun neden ağladığını çözemediğin için mi kaleme aldın bu makaleyi?

Bulut anlamlı baktı Bengisu'nun gözlerine ve:

— Evet, dedi. O çocuk beni çok koşturdu peşinden ve zaman zaman bunalttı, yeise düşürdü, umutlarımın yollarını kesti, ağlattı beni sahiden de.

— Bir yitikten söz ediyorsunuz, o çocuk sahiden de bir yitik mi, yoksa bizler mi bu adı koyuyoruz ona.

— Herkesin içinde bir çocuk vardır adını koyamadığı... Benimki çok hırçın ve anlayışsız. Kovaladıkça kaçan, yakaladım derken kendisine ebediyen kaybolmuş süsü veren, sonra, yeniden değişik şekillerde karşıma çıkan, akıl almaz bir çocuk.

— "Beni anlatmışsınız satırlarınızda" demiştim. Âdeta içimde hissettiğim bir boşluğun kaleme alınışıydı bu makale.

— Aslında ben kendimi anlattım orada. Kendi içimdeki açmazların çocuğuydu o... Yakalıyorsunuz, bundan başkası olamaz, diyorsunuz, umutlanıyorsunuz uçarcasına; bir geçiş dolgusu kadar sahte ve ikiyüzlü çıkıyor karşınıza, vefasızlığını kanıtlıyor... İlk, maddede diye başlamıştım. Ona sahip olduktan sonra onun olmadığını anladım. Eğlencede, içkide, kumarda aradım. Ve kadında... Bunların hepsi de hayatın iyi ya da kötü yanlarıydı... Yakaladıklarımda olmadığını hissettikçe, bunalışım çetindi... Kendimi hep noksan hissettiren içimdeki o çocuğu yakalayamadım sizin anlayacağınız...

Bengisu ılık baktı Bulut'un gözlerine ve mırıldandı:

— Anladığım kadarıyla tek şey kaldı sözü edilmedik. Sahi, siz hiç âşık oldunuz mu hayatınızda?

Bengisu'nun ufkundan çekilip, bakışlarına başka bir istikamet bulmuştu. Kalbinin atışları değişmişti birden. Uçuk bir renk sarmıştı yüzünü, sesi hazin bir makamdaydı ve hafif titrekti konuşmaya yeltenirken:

— Aşk sanmıştım içimdeki ağlayan çocuğun çığlıklarını... Onu aşkla susturacaktım. İçimdeki çığlıklar bana öyle söylemişlerdi. "Buldun, buldun!" diye haykırıyorlardı. Bir grubumuz vardı her çılgınlığı birlikte düzenlediğimiz... Onların içinde şaşaalı, ayakları bulutların üzerinde dolaşan bir kızı sevmiştim. Daha birkaç gün öncesi her şey bitti. O, onunla doldurduğumu sandığım boşluk daha da belirginleşti ve hissettirmeye başladı kendisini.

O da heyecanlanmıştı dinlerken. Kendisini kaptırmıştı bir anda Bulut'un hikâyesine...

— Tamamen bitti mi yani?

— Evet. Neden anlatıyorsam bunları...

— İçimizdeki çocuklardan bahsediyorduk. Memnun oluyorum, devam edin. Ha, neden bitti? Özel hayatınız ama...

— İlginç bir hikâyesi var bitişin. İki kadim arkadaş, grupta aynı kıza gönül vermişiz meğer. İşin daha ilginç yanı, aynı günde ve aynı saatte gönül kapılarımızı açmışız ona.

— Onu mu tercih etti?

— Hayır.

— O halde...

— Arkadaşımla benim düello etmemizi istedi. Kazanan taraf, tercihi olacaktı. Böyle bir şart koşmuştu.

— Hayret!

— Neden hayret? Yani size iki arkadaşınızdan, aynı anda evlilik teklifi gibi ciddi bir davet olsa, nasıl yaklaşırdınız?

— Bir kadın aynı anda iki kişiyi sevmez. Şayet öyle bir yanlışlık içindeyse o başka yorumlara yol açar. İçlerinden birisinde gönlüm varsa, o anda olmasa bile, hareketlerimdeki yakınlıkla onun için saklardım tercihimi.

— O dövüşmemizi istemişti bizden. Daha doğrusu, içimizden birinin gururunu ayaklarının altına sermek, onurunu kırmak istemişti.

— Sahi merak ettim, dövüştünüz mü?

Cevabı Bengisu için şaşırtıcı olmuştu:

— Evet.

— Yani kaybettin?

— Hayır, kazandım.

— O halde?

— Ben dövüşmek istememiştim. Çok eski bir arkadaşımdı muhatabım.

— Dövüştüğünüzü söylemiştiniz.

— Zorladı. Beni korkaklıkla suçladı.

— O kız mı?

— Hayır, arkadaşım. Yanlarından ayrılmam için bile fırsat vermemişti bana. Daha fenası tahrik etmiş ve vurmuştu sonunda bana. Yine sabrettim, vazgeçtiğimi söyledim yarıştan. "Sen kazandın" diye haykırdım arkadaşlarımın arasında.

O kız "Olmaz" diye diretti. "Bu bahiste kazanan bir taraf olmadıkça ikinizin teklifini de kabul etmiyorum..."

Onu iyice doldurmuştu. Arkadaşım bana defalarca vurmayı denedi yolumu kesip. Savunmada kaldım bir müddet. Kendimi savundukça, beni kavganın içine çekebilmek için adi küfürler savurdu. Daha fazla alçalışına dayanamamıştım onun.

Öfke beni de kuşatmıştı anlaşılan...

Sert bir yumruk, korkunç bir diz darbesi dengesini bozmuştu. Son iki yumruk darbesiyle yığılıvermişti.

Ben hadise yerini hırsla terk ederken arkadaşlarımın heyecan dolu sesleri geliyordu kulaklarıma:

"Bayıldı! Bayıldı! Yardım edin!.."

O kız, peşimden koştu... Önüme geçti koluma asılıp: "Kazandın, kazandın" diye haykırıyordu...

Durup gözlerine baktığımda eski neşesi yoktu. Alınmıştı gidişime. Düşük, yalvaran bir sesi vardı: "Kazandın!" dedi. "Ömür kaybetti..."

Bence, düello şartıyla noktalanmıştı hikâyemiz. Çünkü benim anlayışıma göre de bir yüreğe iki erkek sığmazdı. Tıpkı bir erkeğin yüreğine iki kadının sığmayacağı gibi.

Elini kolumdan hırsla çekip, "Benim için grup ve sen tükendiniz." diyebilmiştim...

— Grup neden tükendi?

— Seyir onlar için arkadaşlıklardan bile önemliydi. İşi o noktaya taşımadan, daha zararsız bitirebilirlerdi. Onlar seyir ve heyecanı tercih etmişlerdi. İçlerinde bir kişinin dışında herkes...

— Ya, o bir kişi?

— O benim kuzenimdi. Sadece o müdahale etti ve başaramadı.

— Garip bir hikâye doğrusu. Grubunuzu da bıraktınız demek?

— Evet.

— Sizce uygunsa biz de kareyi tamamlamak için bir arkadaş arıyorduk...

— Memnuniyetle ama.

— Üç kişiyiz. Dörttük; biz de birisinin üzerini çizmek zorunda kaldık.

— Neden?

— Diğer iki arkadaşımız birbirine sevdalıdır. Geriye bir kız, bir erkek kalınca, o da tıpkı sizin düşündüğünüz gibi yaptı. Arkadaşlık teklifinde bulundu durup dururken. "Arkadaşız" dedim. "Orhan'la Gizem gibi" dedi. Yani teklifine göre duygularımızla da oynayacaktık. Kabul etmemiştim. Sırnaşmaya başladıkça daha da sevimsiz olmuştu. Dışlamak zorunda kaldık. Şimdi üç arkadaşlık bir grubumuz var.

— Sizin erkek arkadaşınız yok mu?

— Yani?

— İşte o anlamda demek istemiştim.

— Hayır, diyordu. Hiç olmadı. Benim bildiğim o insan hayatta sadece bir defa seçilmeli.

Bulut sevinmişti. Gözlerindeki parıltılar vuruyordu yüzüne, ılıman bir rüzgâr esiyordu çehresinde.

— Bravo, sen de benim kafadansın.

Konuyu değiştiriyordu Bengisu:

— Şey, konumuz yarım kaldı. Müspet olsa, sizce o boşluk dolacak mıydı?

— Bilmem, sonuçlanmamıştı.

— Başka birileri var mı?

Anlamlı bakıyordu gözlerinin derinliklerine ve onu etkisi altına almak için uğraşıyordu:

— Olabilir.

— Şıpsevdi misiniz?

— Hayır. Sözümle yüreğim aynıdır. Seviyorsam sonsuza yürürüm onunla.

— Pekâlâ, kestirme bir soru sorsam size... Desem ki, aşkı tattıdığını sanıyor musun arkadaş?

— Belki biraz.

— Neyse, konudan konuya geçiyoruz bugün. Grubumuza geliyor musun?

Beklemiyordu bu kadar kestirmesini hiç... Durakladı, gözlerine yeniden baktı; o da kestirme bir cevap verdi:

— Arkadaş olursak.

Genç kız toparlandı, mimikleri değişti yüzünün, daha ciddi çizgiler belirdi çehresinde, keskin bir bakış uzattı gözlerine:

— Yani, şey, hangi anlamda?

— Hani o boşluk hikâyesi vardı ya... İkimiz de demek istemiştim... Bakarsın bulmuş oluruz hayatımızın yitiklerini.

— İçinde ağladığını ve hep kaçtığını söylediğin o çocuk, susacak mı sence? Yahut uslanacak, saklanmacalar, kaçmacalar, sobe oyunları bitecek mi?

— Belki.

— O kadar sevdiğine emin misin? Sonsuza yürümek için demiştin...

— Daha açık konuşmamda bir sakınca var mı sizce?

— Hayır.

— Gruptan koptuğum günün ertesinde tanımıştım sizi. O kızın yüreğimde silinmez dediğim yazısını bir solukta silmiştiniz.

— Bir başkasını da görünce son ismin silinmeyeceğinden emin misiniz?

— Evet. Eminim. Onu dilerseniz silinmemesi için dev harflerle kalbimin köşküne kazırım. "Bengisu", o bir ölümsüzlük suyu; abıhayat. Bakarsın, ismin gibi sonsuza kadar yüreğimde kalırsın...

— Biz aydın insanlarız, bunları özgürce konuştuk. Yalnız, şunu aklınızdan hiç çıkarmamalısınız. Aldatılmayı hiç hazmedemem.

— Ben aşkı ve sevdayı pazara kadar değil, mezara kadar bilirim.

— Bir soru sorabilir miyim?

— Neden olmasın?

— Biraz önce ıskaladığınız, aşk nedir sizce?

Duygusallık, ikisinin yüreğinde de had safhadaydı artık:

— Aşk, sihirli bakışların yüklendiği anlamlar... Lügatin yeterince konuşamadığı dil... O ne bir muhal, ne de test edilmiş bir bilim.

Her anlayışa göre değişebilen, şekilden şekle girebilen, var olmasına rağmen tam manasıyla anlatılamayan, duyguların dokularında anlam kazanan, su kadar, ekmek kadar, hava kadar ihtiyaç... Alıngan, incinmekten hiç hoşlanmayan, natürelliği bozulduğunda anlamını yitiren, tariflerle renklenen ama gizem perdesini hiç soyunmayan, tılsımı bozulduğunda yanardağlar kadar dehşet verici, tıpkı arının yaptığı bal kadar efsunlu, anlatılamayan bir duygu yoğunluğu... Ya sana göre?

— Bilmem. Yeterince anlattınız galiba.

— Duyguların bir açılım biçimi olmalı.

— Var.

— Evet.

Bengisu zorlandı. Gözlerinin içine baktı, Bulut ısrarlıydı:

—Bence aşk...

— Evet, sizce aşk?

— Madde ve cinsellik arzularının dışında kalan, kopuşsuz beraberlik isteyen, duygu yoğunluğu. Saf, duru, katıksız hislerin bütünleşmesi... Karşısındakini kendisinden bir parça gibi görmeye başlayışı insanın...

Yeni grup iyice kaynaşmıştı... Bulut, Bengisu, Orhan ve Gizem. Hepsi de zengin ailelerin çocuklarıydı. Yoksulluk kavramı onların lügatlerinde yoktu. Onlar, maddenin yetiştiği bütün çılgınlıkların sınırsız boyutlarını yaşıyorlardı.

Bulut için, eskisinden farksız monoton bir yaşam türüydü bu da... Bengisu'yla birbirlerini çok sevmiş ve gönül bağı kurmuşlardı aralarında. Yeni hayatın eskisinden tek farklı yanı, kız arkadaşının adının değişik oluşuydu.

Artık gazete personeli bile duymuştu aşklarını. Bulut yeni arkadaş grubuyla çılgınlar gibi eğlenip gezerken, iç dünyasındaki seslerin rengini yokluyordu sık sık. Üstelik eğlencenin ve debdebelerin en demli anlarında yapıyordu bunu. Kendisini sorgulamaya başladığı anlarda farklı bir çehreye bürünüyordu; duyarsız, sadece hareket edebilen bir robot. Yüzündeki neşe silinip ânında kederin en sert çizgileriyle doluyordu mimikleri ve gözleri bakar bir kör hüviyetine bürünüyordu...

Bengisu, bu anlarını tanımıştı Bulut'un. Her defasında da onu en sert dürtülerle kendisine döndürmeye çalışıyordu.

— Yine aramızda değilsin...

Derin bir soluk alıyordu Bulut, buruk bir tebessüm beliriyordu kendisine geldiğinde.

Gözlerinin içine bakıyordu Bengisu'nun ve:

— Affedersin dalmışım, diye mırıldanıyordu...

Değişen fazla şey olmamıştı hayatında. Yine barlar, diskotekler ve meyhaneler girmişti dünyasına. Ceketler yakılıyor, şampanya şişeleri patlatılıyor, peçeteler uçuşuyordu yine havalarda...

Masa üstü dansların çılgınlaştığı anlarda, gitarın temposuna uymuştu Bengisu'nun tabak kırışı. Bulut, başucunda onu seyrederken yakaza halindeydi. Derin düşüncelerde kendisini, arkadaşlarını ve toplumu yorumluyordu. Ondan maada herkes, bulundukları çatının altında dünyasından memnundu. Orhan, Gizem çılgınlar gibi dans ediyorlar, Bengisu kendisinden geçmişçesine önüne aldığı tabakları kırıyordu...

Bengisu'nun mutluluktan uçuşan gözlerinde kilitleniyordu bakışları. Az ötesinde yakılan bir ceket, biraz ilerisinde şarkı söyleyen şuh kadının şerefine patlatılan şampanyalarla yıkanışı çekmişti dikkatini.

Barın içinde bir ufuk turu yaptırıyordu gözlerine Bulut...

İnsanların uçuşan bedenleri, çılgın danslar, içki, kadın ve debdebenin eşliğinde fotoğraf karelerine düşen mutluluk görüntüleri...

Ve beynine çivi gibi çakılan bir sorunun anaforunda dönüyordu düşünce:

"Bir çelişkiler ikliminde duyarsız yaşamak mıydı hayat?.."

Bu çılgın coşkuların arasında bir isim bomba gibi inmişti düşüncesine.

"Psikiyatrist Doktor Mümtaz Ok... Sahi, o neler söylemişti o gün? Yahut, vermek istediği mesaj? Babasını feryada zorlayan teşhis?"

"Maneviyat"; neydi bu? Derinliklerine inmek için çırpındı, kendisini yokladı. Onun detaylarına inecek ne fikrî yakınlığı, ne de kültürü yeterliydi. O, hâlâ dünyasında gizemini koruyan bir muhal ya da anlamsızlık ifade eden, çoklarının savunduğu gibi çağların külleri altında kalmış ilkellikti...

İçinden çıkamayacağını anlayınca irdelemekten bile ürperip vazgeçmişti Mümtaz Bey kartını vermişti, "Bir gün mutlaka uğra." demişti ve Bulut söz verdiği halde uğraya-

mamıştı. Unuttuğu için, hafızasından sildiği için değil; hatırladığı, hatta sık sık onu ziyaret için yeltendiği anlarda, adımlarını kesen, onu bırakmayan görünmez bir elin hayatında egemen olduğunun haykırışı yüzündendi...

Neden?..

"O bir korku muydu?"

Gece hayli ilerlemişti ve vakit gecenin üç'ünü gonkluyordu. Herkes yorulmuştu, artık gitarın sesi bile canlı ve anlamlı sayılmazdı. Barın dışında buluşmuştu grup. Vedalaştılar, Bengisu Bulut'un, Gizem Orhan'ın arabasına doğru yürümüşlerdi.

Bulut, arabasını çalıştırdı. Bengisu oturdu yanındaki koltuğa, onu hayran bakışlarıyla takipteydi. Duyguları kuşatan bir tondaydı sesi:

— Nasıl, artık içindeki boşluğu doldurduğunu söyleyebilir misin?

— Hayatımın arkadaşını bulduğum bir gerçek. Seni çok sevdim Bengisu. Artık nişan hazırlıkları başlamalı ha, ne dersin?

— Biraz daha beklesek?

Bulut, beklemiyordu bu cevabı. Şaşırmıştı:

— Neden, bir mani mi var?

— Dur canım, alınma hemen. Sadece biraz mühlet dedim.

— Tamam o halde, nişan tarihini senin ayarlamanı bekliyorum.

— Memnuniyetle efendim.

Çakır keyifti ikisi de.

Bengisu yeniden dönüyordu sorusuna:

— İçindeki boşluğu, demiştim, doldurabildin mi?

— Sanki seninle o boşluk da dolmakta. O bir aşk, bir sensizlikmiş Bengisu.

— Buna sevindim. Ancak o boşluğun sadece beklenen bir aşk olduğundan kuşkuluyum.

Morali bozuldu genç kıza bakarken; yüzündeki rahatlık bir anda silinmişti:

— Neden?

— Arada dalıp dalıp gidiyorsun. Elinden tutuyorum, gözlerinin içine bakıyorum. Bedenin yanımda ve benimle, fakat ruhun başka yerlerde dolaşmakta. Bu bir gerçek.

Neşesi sönmüş, koyu bir hüzün doldurmuştu gözlerini:

— Anbean değişik sinyaller var içimde. Âdeta "Bensiz yarımsın" diyen sessiz bir çığlık değiştiriyor dünyamı. O anlarda, kendime yetiniyorum Bengisu. Doktorun kafamda bıraktığı soru işareti büyüyor, kovalıyorum ama yakalayamıyorum onu.

— Ne demişti doktor?

— "Senin yitiğin manevi bir eksiklik olabilir" demişti. Fakat yüreklenip diyorum ki, ben yitiğimi buldum. O bir aşkmış. O Bengisu'nun ta kendisiymiş. Yarın ona gidip haykırmak istiyorum bunları.

Sarıyer istikametinden Beşiktaş sapağına dönmeleri gerekiyordu köprü için. Bulut, Karaköy istikametine yönlendirmişti aracını.

Bengisu aceleci bir tavırla uyarıyordu Bulut'u:

— Hey, arkadaş, nereye?

Kaçamak bir bakış uzatmıştı Bengisu'ya ve tekrar yola çevirmişti gözlerini:

— Sana gecenin bu saatlerinde çok anlamlı bir manzara göstereyim istemez miydin?

— Gecenin bu saatinde?

— Evet.

— Merak ettim doğrusu.

— Gidince göreceksin. Tanımadığımız bir dünya var yaşadığımız toplumun içinde.

— Neden söz ettiğini anlayabilmiş değilim.

— Anlarsın görünce. Onların hiç kimseleri ve hiçbir şeyleri yok hayatlarında. Anne, baba, akraba, maddiyat ve aşkları yok. Hatta altlarına serebilecek yatakları, duldasına sığınacak bir çatıları yok.

İçimdeki yitiği ararken rastlamıştım. Sur dipleri, viraneler, parklar, sığınacakları yerleriydi onların... Sokak çocukları ve sokağa mahkûm edilmiş insanlar. İşte onlardan bir tanesinin yurt edindiği sur kovuğuna götürüyorum seni.

— Ne işin var senin onlarla? Bence sen her şeyi dert edindiğin için bunalıyorsun ve sürekli yitikler arıyorsun hayatında.

— Onlar da bu hayatın gerçekleri.

— Ben de soruyorum işte. Sana ne bundan?

— Şimdi göreceğin hazin manzara etkileyecektir seni. Bu soruyu o vakit sormanı isterdim senden.

Kimsesiz, hayatla boğuşan, sefil, perişan bir sokak çocuğunu göreceksin surların dibinde. Ona birkaç defa ayakkabılarımı boyatmıştım. Her defasında da şaşırtmıştı beni. Israrla vermeme rağmen, boya parasından fazlasını almamıştı.

Sahil yolu gecenin bu saatlerinde sessizdi. Cadde, meflûç gölgelerin altında inleyen görüntüsüyle uykuya çekilmişti. Açıklara demir atan gemilerin fenerleri yaldızlıyordu kıyıları ve arada bir seyreden araçların egzoz gürültüleri bozuyordu sessizlikleri...

Gülhane Parkı'nın sahile düşen kıyısından uzanan caddeden, Zeytinburnu istikametine doğru aheste bir seyir tutturmuştu Bulut.

Caddenin sağında Topkapı Sarayı'nın mahmur ışıkları deliyordu karanlıkları ve sol yanlarında Kızkulesi'nin hüzünlü ışıkları gömülüyordu dalgaların arasına. Deniz uykudaydı ve kuşlar yuvalarında.

Bulut, Topkapı Sarayı'nın sahil kıyısını çevreleyen, tarihe bütün ihtişamıyla not düşen heybetli surlarının kıyısında, asfaltın hemen kenarında park etmişti aracını.

— Gel, dedi. Gürültü etmeden takip etmelisin beni.

Bengisu şaşkınlık içindeydi. Buna rağmen Bulut'un dediklerini aynen yapmıştı. Kaldırımlara inip kalkan sessiz adımlarla, el ele tutuşmuş yürüyorlardı... İçinde bir korku vardı genç kızın. Ürkek bir ceylanı andırıyordu Bulut'un peşinden yürümeye çalışırken. Tereddütleri vardı korkusuyla devleşen... Konuşmak istiyordu, fakat susuyordu sessizliğin bozulmaması için.

Üzerinde asırların imzasını taşıyan surların kovuğuna gelmişlerdi birlikte. Bulut, Bengisu'nun gözlerinin içine bakıp parmağı ile yine "sus" işareti veriyordu ona ve yine, aynı parmağıyla işaretliyordu biraz ilerilerindeki duvarların dibinde mağaralaşan boşluğu...

Üç beş köpek yatıyordu ve aralarında bir çocuk... Hazin bir manzara vardı gözlerinin önünde. İnsanların sahip çıkmadıkları sokak çocuğuna, yine sahipsiz köpekler sahip çıkmışlardı. Bir köpek yastık olmuş, diğerleri etrafını çevrelemişti. Kışları o köpeklerin sıcağında yattığını ve soğuklara direnmeye çalıştığını anlatmıştı uyuyan çocuk...

Henüz, on on ikilerinde gösteriyordu yaşı. Bengisu üç beş metrelik mesafeden ürpertiler içinde seyrediyordu çocuğu...

Fazla dayanamamıştı anlaşılan. Dudaklarını çiğnedi üzüntüsünden ve yönünü hışımla döndü sahile.

İçli, hazin bir soluk tazelemişti Bulut. Elini bırakmamıştı Bengisu'nun...

Bengisu elini çekiyordu sessizce. Gitmeleri gerektiğini hissettiriyordu arkadaşına.

Bengisu, ürpertili bir seyrin ardından Bulut'un kulağına yaklaştırmıştı dudaklarını ve ona bir şeyler fısıldıyordu:

— Arabanda fotoğraf makinen var mı?

— Gazeteci olur da fotoğraf makinesi olmaz mı insanın? Kamera bile var.

Sevinmişti genç kız.

— Hemen makineni getir ve belgele bu ânı.

— Bu haftaki makalemin konusu bu çocuk.

— İyi ya, acele et.

Birlikte aracın yanına kadar gelmişlerdi. Bulut arabanın bagajını açıp makinesini çıkardı. Manzarayı bütün hassasiyetiyle görüntüleyip döndü aracına.

İçler açışıydı gördükleri. Bengisu dayanamamıştı. Sahil yolundan aksi istikamete araçlarıyla dönerlerken sessizliği ilk bozan Bulut oldu:

— Nasıl, şimdi sorar mısın aynı soruyu? Bizim tanımadığımız dünyaların insanları bunlar. İzledin işte. Onlar hayatın çileleriyle boğuşurlarken, şikâyetçiler yine bizleriz. Bunalımları yine bizim içimizdeki insanlar yaşamakta, neden? Bir gün bile tahammül edemeyeceğimiz bir hayat tarzı ve daha niceleri... Parklar, viraneler...

Barlar, meyhaneler, içki, kumar, kadın, maddenin şımarıklığı, başkalarını umursamadan yaşamak... Onlar bir dilim ekmeğin, sıcak bir yatağın hasretini çekerlerken şampanyaları

patlatıp çılgınlaşarak duyarsız kalmak... Sana itirafım var Bengisu. Ben insan haklarının masa başlarında konuşulup, yine orada bırakıldıklarına inanmaya başladım.

Müthiş bir gece geçirmişlerdi. Bengisu'yu evine bırakmıştı. Aynı semtte değillerdi. Arada uzaklık farkı bile olsa, yollara temkinli giriyordu.

Köprüden hızlı geçmişti. Bağdat Caddesi'ne oldukça dikkatli giriyordu. Yine çılgın yarışlar vardı caddede.

Gökyüzü ağarmıştı. İyice küçülen aynı yüzü, uçuktu. Ne batıda ufuk belliydi, ne de doğuda bir çizgi vardı. Şafağın yaklaştığı sadece gökyüzünde belliydi. Evlerinin garajına aracını koyup usulca açmıştı kapılarını. Sessizce odasına çıkmıştı ve cılız bir aydınlık yayan gece lambasının aydınlattığı odasında yatağına uzanmış, Bengisu'yu ve onunla gelecek-lerini düşlemeye başlamıştı.

Gözleri mahmurlaştı biraz sonra ve bir düşünce yorgun hafızasında diriliş solumaya başladı yine...

— Hayat...

Daha fazla dayanamamıştı uykusuzluğa ve konuyu derinleştiremeden kapanmıştı kirpikleri...

Kalktığında vakit oldukça genişlemişti. Saat, on onbeşi gösteriyordu.

Gözlerini övşeledi, saçlarını taradı parmaklarının uçlarıyla. Geceyi hatırladı ve bir ufuk turu yaptı. O coşkulardan, saadet-ten ve çılgınlıklardan hiçbir tat kalmamıştı. Âdeta avuçlarının içine bakıp düşlüyordu bunları... Kafasında sadece bir soru işareti kalmıştı akşamdan. Doktoru ziyaret için söz vermişti kendisine. Her şeye rağmen teşhisinin yanlış olduğunu haykırmak istiyordu ona.

Sonra, makinesindeki film. Sokak çocuğunu belgeleyen görüntüler. Yarın bu konudaki yazısı girecekti yayına.

Saat on yedi sularındaydı ve çok sayıda hasta vardı salonda bekleyen. Sekretere isim bildirip doktorla görüşmesi gerektiğini söyledi.

— Kısa bir ziyaret, diye ekledi.

Az sonra hocanın hastası çıktı açılan kapıdan ve hoca belirdi kapının boşluğunda. Sekreter, hocanın yanına sokulmuş, Bulut'u işaret ediyordu:

— Şu bey sizinle görüşmesi gerektiğini söyledi hocam.

— Ha, diye mırıldanmıştı. Hemen al ve ondan sonra da sıradaki hastayı.

— Baş üstüne hocam.

Sekreter hanım, Bulut'a yaklaştı ve haber verdi:

— Hocam, sizi içeride bekliyor.

— Teşekkürler.

Yerinden kalkıp etrafına bakmadan yürümüştü. İçeriye girdiğinde güleç bir yüzle karşılanıyordu:

— Buyursunlar efendim, kimler hatırlamış bizi? Hoş geldin.

Hocanın oturduğu masaya sokuldu. Ayağa kalkıp sıcak bir kabul gösterdi hoca:

— Oturmaz mıydınız?

— Sağ olun efendim. Sanırım tanıdınız...

— Ne demek? Bulut Esmer! Besim Bey'in mahdumu, unutulur mu hiç?

— Evet unutmamışsınız. Söz vermiştim sizi ziyaret için.

— Hatırladım. Nasıl, bir değişiklik var mı?

— Elbet.

— Nasıl bir değişiklik bu?

— Müspet.

— Sevindim doğrusu.

— Affedersiniz hocam, koyduğunuz teşhisin yanlış olduğunu söylemek için gelmiştim.

— Ya, demek yanılmışım. Bunu çok isterdim delikanlı.

Rengi uçtu, morali bozuldu birden:

— Anlamadım! Yani şey, neden?

— Heyecanlanma canım. Ben sana teşhis koymamıştım, sadece hangi boşluğun adresi olabileceğini söylemiştim, hatırladığım kadarıyla... Şimdi söyler misin bana; sana onsuz noksan olduğunu fısıldayan ses sustu mu içinde?

— Şey, yani, belki tamamen değil ama, azaldı.

— Bak delikanlı. Önce hasta filan değilsin. Bunu bil ve öyle konuşalım istiyorum... O sesin kendisini azaltışının bir sebebi olmalı hayatından. Yalancı bir dolgu...

— Ben âşığım hocam. Çok sevdiğim, bir kız arkadaşım oldu sizden sonra.

— Onunla mutluyum mu diyorsun yani?

— Evet.

— O sesi kısmen unutturuyor yani sana? Neler yapıyorsunuz başka mutlu olmak için?

— Şey, akşam bardaydık onunla.

— İçki de aldınız mı bari?

— Evet.

— Tabak da kırdınız, peçete de uçurdunuz mu havada? Sonra şampanya patlatıp yıkandınız mı çılgınca?

— Evet. Bunlar artık televizyon ekranlarının magazin haberleri.

— Yani delikanlı, sence hayat sadece eğlencelerden, çılgınlıklardan, gerçeklerin üzerini küllendirmekten mi ibaret? Yahut bizim yaşamak diye adlandırdığımız şey, his ve bedenlerimizi kullanmaktan mı ibaret sadece?

Bence başka heveslerin, başka nazların da olduğunu gözden kaçırmamak lâzım dünyada. Bunları da düşünmeye vakit ayırdığın oldu mu hiç?

Beni kahırlandıran çok şey var, biliyor musun? Bizleri kimler kandırdı delikanlı? Yanılgılarımızı, gölgeleri yaşadıkça alkışlandık. O gün konuşamadım fazla... Gerçeğe yöneldikçe herkesin bitmeyen tepkisini duyduk. Gölgelerin gerçeklerden gocunuşunu, bizi bu tarzda yetiştirenler istediler. Düşünmedik hiç; taklit etmeye çalıştığımız diyarların çoğunda, aile kirlendi. Bu ahlâkın tamamen iflası şeklinde düşünülmese bile, ahlak hasta. Senin asıl yitiğin nedir, biliyor musun?

— Evet hocam, söylemiştiniz.

— Neydi o?

— Maneviyat demiştiniz.

— Unutmamışsın. Yalnız sadece maneviyat da eksiktir. Ahlâk, bilim ve maneviyat. Senin, yani gençliğin, toplumların, en mühim yitikleri bunlar.

Bu bir doktor teşhisi değil delikanlı. Senin kendi harcında olan inancı dışlayışındandır huzursuzluğun... İnsanın mayasında var bu delikanlı. Sen ilkel kavimlerde bile Yaratıcısını aramayan kabilenin adını hiç işittin mi?

Aya, güneşe, yıldızlara, ateşe, hatta kendi yaptıkları putlara tapanları okumadın mı kitaplarda? Bunlar neyin anlamı, hiç düşündün mü? Onlar da, içlerinde uçurumlaşan boşlukların ürpertisiyle tutunacak bir sığınak aramıyorlar mıydı kendilerine? İlahi dürtünün kendisini hissettirişin çağrısıydı bunların hepsi de.

Hocanın odasına girdiği kadar cesur değildi Bulut. Sakin, düşünceliydi yüzü:

— Okudum, diye mırıldanmıştı. Anlattıklarınızın hepsi de doğru.

— İlacı alınmamış reçetenin faydası gibi öğrendiklerimiz. Çok şey biliyor olmak ayrı, onları hayatımıza yansıtmak daha farklı.

Yaşadıklarımızdır, hayatımıza anlam kazandıran. Bir şey daha eklemek istiyorum konuştuklarıma. Gelişin, cesur davranışın çok memnun etti beni. Sadece şunları hafızana kazı ve sık sık hatırla. İnanç bir gerçeğin ifadesidir. Varlığı hiçbir varlığa muhtaç olmayanı bulup, ona itaat etmek, hayata anlam kazandırır.

Din bir gerçektir delikanlı. Gerçeklerse onunla yüz yüze yaşamak demektir. O özveri ve emek ister. İnsan yalanlarla yaşamanın utanç olduğunu anladığı vakit uyanmış demektir. Neden anlattım ki bunları? Söylediklerimi dinleyen, ihtisasım dışında olduğum düşüncesine kapılır. Oysa ben, kendi harcına katılan katmanları keşfetmen için söyledim bunları. İnsan bir meçhul değildir yazarın dediği gibi... Aslında senin huzursuzluğun, içindeki yitiği ortaya çıkarmaya çalışmandan başka hiçbir şey değil. Sadece uyanmanı isteyişinin çığlıkları onlar. Bu her insanda başka şekillerde de kendisini hissettirebilirdi... Bunları düşün ve taraf tutmadan sorgula kendini. Kapım ziyaretlerin için dilediğin vakit açık. Şimdilik bu kadar delikanlı; çünkü dışarıda bekleyen hastalarım var.

Sıcak yaz günlerinin yavaş yavaş ılıman bir sonbahar havasına dönüştüğü günlerindeydi İstanbul...

Harun günlerdir görünürlerde yoktu. Bütün aramalara rağmen kimse izine rastlayamamıştı. Cep telefonu çalışmıyor, gazetedeki görevine uğramıyordu. Anne perişanları oynuyor, aklını kaçırmamak için direniyordu. Gözyaşları tek çaresiydi annenin...

Bulut, bütün çabalarına rağmen ulaşamamıştı ona... Üzgündü kuzeni için. Gruplarına girememişti, eski arkadaşlarından ayrılmıştı, annesinin son yaptığı haksızlıkla boşlukta hissetmişti anlaşılan kendisini.

* * *

Bulut ve Bengisu beraberliği ahenk içinde sürüyor, her geçen gün birbirlerine daha yakınlaşıyor, birbirleriyle daha çok bütünleşiyorlardı.

Bugün Bulut'un yine beynindeki yapının taşları oynuyordu.

— Senin yitiğin aşk değil çocuk, demişti doktor. O, kadın erkek, her insan için kaçınılmaz bir ihtiyaç. Senin yitiğin elle tutulur gözle görülür cinsten değil. Yapılanışının harcına katılan katmanlara bakmalısın.

* * *

Gece odasında koyup kotarıyordu yine. Vakit oldukça daralmıştı, fakat umurunda değildi zaman. O, doktorun kulağına fısıldadığı sözleri düşünüyor ve yorumlamak için çırpınıyordu.

— Senin yitiğin; "insanın" varlığı hiçbir varlığa muhtaç almayan Yaratıcısını bulma çabaları, aslına dönüşün çırpınışları onlar.

Mor renkte, fersiz ışıklar yayan gece lambasının uçuk aydınlığı altında, derin düşüncelere dalmıştı Bulut.

Sokak çocuğunu düşledi ve sabah bu konuda gazetede çıkacak makalesini...

Hastaları, güçsüzleri, açlıklarla boğuşanları, evi ocağı olmayanları görmeye çalıştı hayalinde. Ayrı dünyaları gezdi düşüncesinde...

Bütün bunların ardından yine doktor girdi araya hayallerini bölüp. Onun alaycı bakışları hançerliyordu düşüncesini:

"Tabak da kırıyor musunuz oralarda? Ya ceket? Ceket de yakıyor, şarkıcıları şampanyalarla yıkıyor musunuz? Açlıktan kıvrananlar varken, demek istemiştim... Peçeteler uçuşuyor mu havalarda?..

Yakıp kırdıklarınızın serüvenlerini düşündüğünüz anlarda oldu mu hayatınızda?..

Sahi delikanlı, yaşamak dediğimiz esrar bu mu sadece? Başka erdemleri de yok mu hayatın?.."

Ne demek istiyordu bunları sıralamakla doktor? O bir psikiyatrist, o bir bilim adamıydı. O bir profesördü ne de olsa. Evet, evet, ne de olsa cahil olamazdı o. O tabağın serüveni neydi sahi?

Peçetelerin, ceketin, şampanyanın ve sımsıkı sarıldığımız hayatın… Bunların hepsi de birer uç örnekten ibaretti aslında. Ya hayatın kendisi?..

Tabağı düşündü. Nasıl yapılıyordu? Ona verilen emek... Toprağı bulunacaktı önce; elenecek, uygun hale getirilecek,

hamur yapılacaktı... Sonra şekil verilecekti kalıplarda toprağa... Fırına verilip hararetli ateşlerde pişecekti ve maharetli eller, ince ayarda nakışlar dökecekler, cila sürecekler, parlatacaklardı tabağı. Pazarlanacaktı vitrinlere konup; teşhir edilecekti müşterisini bulmak için. Hizmet edecekti sofralarda insana... Sonra, insanın çılgınlaşması için, hiç acımadan, o emeğe saygı duymadan, musikinin ritmine uyulup kırılacaktı... Sahi, ne anlama geliyordu bütün bunlar? Hem de yoksullar sofrasına koyacak tabak bulamazlarken...

Ya ceket? Yünün koyundan kırkılışı, yıkanıp makinede taranışı, eğirilip iplik haline getirilişi, kumaş dokunuşu alın terleriyle... Ona projeler çizen sanatkârlar, enerji, fabrikalar ve insanın emeği... Terzilerin iğneyle kuyu kazarak insanın beğenisine sunulan giyeceklerin yapılışı... Keyif için, üzerine benzin dökülerek yakılışı... Bunlar neyin ifadesiydi sahi?

Peçeteler, şampanyalar, daha buna benzer neler neler... Doktor, sadece ufkunu açmak için mi söylemişti bunları?

Yani, doktorun da dediği gibi "yitik hazine, içimde" mi benim?

* * *

Bulut'un bugün neşredilen makalesi, yine gündem olmuştu.

Sokak çocuğunu yazmıştı köşesinde.

Bengisu, masasının başına geçer geçmez gazeteyi önüne çekmiş, Bulut'un köşesini yoklamış ve hemen yazıya geçmişti, heyecanla doluyordu:

“Sokak Çocuğu...”

— Ben abi ben, var ya abi, ah anlatabilsem... Dayanamazsın abi, yemin ederim.

Biraz duraklıyor kelimeleri oluştururken, konuşurken zorlanışını fark ettirmemek için, dudaklarını geviyor utanıp... Kaçamak açıyor gözkapaklarını, buhar buhar kaynaşan bakışlarında hüzün bulutları asılmış... Yutkunuyor sık sık, boğazında düğüm atan arzularını hür bir lisanla anlatamadığı için... İçli bir nefes indiriyor ciğerlerine az sonra, kapaklarını fırlatmaya hazır yanardağlar gibi açıyor çatlak dudaklarını, levhalarını boşaltan gizli kuyular fışkırıyor dudaklarından alev alev:

— Ben abi ben. Ben var ya abi, ah bir bilsen!..

Tesbih tanesi gibi dökülüyor gözlerinden yaşlar...

Susturucu takıyor, kederin kahreden sükûtunu bozsa da, pes perdeye inen düşük bir sesle karıştırıyor mahcubiyetini... Acıyla sevincin birlikte istila ettiği bir yüz ki, hayret veren.

Dudakları açılıyor yeniden ve dişleri gözüküyor bütün ihtişamıyla yine...

Tebessümü hiç tanımamış yüzünde acıyı harman eden bir çocuğun, gözlerinde oluşturduğu dekorları seyrediyor Bulut...

— Ah be abi! Anlatabilsem... Hayatımın çoğu yitik. Babam, annem...

Bakışları vuruyor delikanlıyı, gözlerinde bulgur bulgur yaşlar. Bu yüzden kesik kesik yankılanmakta çocuğun sesi:

— Ben var ya abi, köpeklerle birlikte yatarım geceleri. Yalnızım ben abi. Kimsem yok, Allah’tan başka. Sokak çocu-

ğuyum ben abi, sokak çocuğu. Gördüğün bu yerler benim evim. Ayakkabı boyarım abi... Bir dilim ekmek için hayatta her şey. İçler acısı benim halim abi, bir bilsen... Gözlerimin önünde ekmek bıçağını alıp delik deşik etti annemi üvey abim. Babam sahip çıkmadı bana abi; ben bir sokak çocuğuyum; evim yok, sıcak yatağım, temiz çamaşırlarım olmaz benim...

Akrabam yok abi, hani var da, sahip çıkanım demek istedim. Kışlar soğuk abi; gecelerin ayazını sor bana, donmadığım geceleri, aç nasıl inlediğimi tenhalarda...

Ağlamak çare değilmiş öğrendim ağlaya ağlaya ve sustum, içime akıyor kış günü gözyaşlarımın en yakıcısı.

Kışlar soğuk abi, dayanılmaz. İnsanlar sahip çıkmadılar bana. Bazen üçümüz beşimiz toplanır, dertleşiriz. Sokak çocuklarıyla demek istedim... Diyorlar ki insan hakları varmış, ama sözdeymiş işte. Hayvan hakları daha çok konuşulurmuş abi. Öyle dediler arkadaşlar. Kedilere, köpeklere sahip çıkanlar, sokaktaki çocuklardan, kimsesizlerden söz etmezlermiş duyduğuma göre... Köpeklerin parklarda toplanmasını isteyenler, bizleri de bir çatı altında toplasalar... Bilmem, böyle söyledi arkadaşlar abi. Kaçarlar bizden görenlerin çoğu... Neden? Biz insan değil miyiz? Elbisemiz temiz değil, ayakkabılarımız eskiyse, yüreğimiz temiz be abi. Neden kaçıyorlar ki bizlerden? Üstüm başım yırtık, ellerim boya diye mi? Sahi be abi, sen de tiksiniyor musun benden?

— Yok be Orhan! Sahi, her gece sokakta mısın?..

— Dedim ya abi, evimiz olmaz bizim.

— Şimdilerde havalar iyi, gel gör ki kışın?

— Sorma be abi, kışlar soğuk, dayanılması zor ayazlara, gel gör. Üzerimdeki gömlek, pantol, yorganım, yatağım; hepsi bunlar işte...

— İnanması zor be Orhan. Kışın soğukları dondurur insanı.

— Köpekler de olmasa...

Yine sıralanmıştı yanaklarına doğru yaşlar.

— Yani, köpekler dedin de...

— İnsanlardan anlayışlı onlar abi. Hep bir arada olurlar akşamları, onların sıcaklığı da olmasa...

— Şaşırtıyorsun beni, şunu daha güzel anlat o halde!

— İki köpeğin arasında yatarım abi, üçüncüsü yastığım geceleri. İnsanlar vefasız olunca, onlar bana sahip çıktılar işte.

İnanmamıştım Orhan'ın anlattıklarına. Onlar bir masal, bir abartı gibi gelmişti.

— Köpekler, diye mırıldandım...

— Şaşırma abi, istersen gece uğra, yer söyleyeyim. Havalar soğuyunca gel, fotoğraf çek istersen. Onların soğuklarda donmamam için nasıl şefkatli davrandıklarının fotoğraflarını çek de, insanlar görsünler. Hani, kendilerinde bir noksanlık hissedenler de çıkar bakarsın aralarından. Sahi, sahip çıkarlar mı dersin abi?

— Çıkarlar Orhan. Onların arasında da şefkatli, yardımsever olanları vardır.

— Bana rastlamadı be abi. Söyle şimdi çekecek misin fotoğraflarımızı?

— Doğrusu...

— Ben yalan bilmem abi. Hem ne için söyleyeyim ki kazanıp kaybedeceğim olmayınca?

— Orhan!

Gözlerimin içine bakıyordu... Bir buruk tebessüm için çırpındı. Yüzündeki sıyrıklar, bereler gerildi; tozlarla grileşen siyah saçlarını kaşıdı uzun tırnaklarıyla.

— Buyur abi!

— Hırsızlık ettin mi hiç?

Düşünmeden cevapladı, başını önüne yıktı utancından.

— Yaptım!

— Neler çaldın?

— Sabahları erkenden bakkalların önlerine bırakılan süt şişelerinden ve kasalara bırakılan ekmeklerden.

— Ne kadar aldın?

— Süt ve bir ekmek ortada abi. Doyacak kadar. Her zaman değil. Ah abi! Aç kaldım.

— Yapacağın başka iş olsa çalışmaz mıydın?

— Çalışırdım.

— Ya tiner, bali kullandığın oldu mu hiç?

— Biraz abi. Özendirdi arkadaşlar, tadına baktım sadece.

— Korkunç şeyler onlar.

— Unutmak için abi.

— Neyi?

— Kendimi be abi. Başka neyi unutayım ki.

Bu akşam Bulut hariç, bütün aile bir aradaydı... Aysun Hanım, Erhan ve eşi vardı yemekte... Herkes sofrada buluşmuştu.

Besim Bey eksik aradı etrafında ve buldu...

— Bulut?

Anne cevapladı eşini:

— Biraz önce çıktı.

— Bugünkü yazısını okudunuz mu?

Anne:

— Beğendim, diye mırıldandı.

Burcu yükseltti sesini:

— Doğuştan yazarmış meğer.

Besim Bey baldızına baktı:

— Harun'dan bir haber var mı?

— Hayır.

— Hâlâ aynı yerde mi o?

— Evet. Bir baba türküsüdür tutturmuştu ve gitti işte.

Herkesin yemeğini yiyip sofradan kalktığı anlardı. Aile giriş katın salonunda toplanmıştı. Çay saatiydi. Salonun ortasına Burcu'nun sesi bomba gibi düştü:

— Heeey! Televizyonunuzu açın. Harun abi var ekranda.

Anne heyecanlanmıştı:

— Hangi kanal?

Burcu, kanalı söylemişti. Herkesin gözü, kanala kilitlendi.

Anne, oğlunu ekranda görünce heyecanı arttı. En yakın bulduğu koltuğa ilişti ve öylece kaldı.

Salonun havası elektriklenmişti. Burcu, açıklık getiriyordu meseleye:

— Siz yardımcı olmadınız. Sonunda o da işini halletti işte.

Anne yeğenine kızıyordu:

— Sen neden bahsediyorsun?

— Az sabret, görürsün. O babasına kavuşmak üzere şu an.

Teyze hırçın bir sesle bağırıyordu:

— Ne diyorsun sen?

— Bana ne kızıyorsun ki teyze? Babasını ondan saklayan siz, bulan da o. Kayıp programı bu, kayıp. Vallahi hepiniz de nasibinizi alırsınız birazdan...

Besim Bey şaşkındı. İnce, çelik grisi saçlarını parmaklarının uçlarıyla taradı. Anne, panik içindeydi oturduğu koltuğun üzerinde. Yüzünün derisi kasıldı ekrana bakarken, gözlerindeki ışıklar soğudu. Donuk bakışları ürperti vericiydi.

Sahne açılmış, babanın gelip gelmeyeceği bekleniyordu ekranda... Yılların hasreti, suskunluğunu yürekli bir tavırla bozacaktı... Evdekilerin paniği umurunda bile değildi şu an Harun'un. O, tükenmek üzere olan sabrıyla babasını bekliyordu. Yüzündeki ifade şaşkınlık doluydu.

Ak sakallı, ince, uzun boylu bir adam düşüyordu görüntüye.

Daha ilk bakışta kendisini, ona benzetiyordu Harun. Hafif bir kıpırdanışla kalkmıştı oturduğu koltuktan. Derin bir seyir, mağrur bir duruşla bekliyordu kendisine yaklaşmakta olan adamı. Babasıydı, kollarını hasretle açmıştı aralarındaki mesafe kapanırken. Heyecanların en demli ânında herkesi şaşırtan, bir manzara çıkıyordu ortaya.

Açılan kollara karşı sağ elini, anlamlı bir hareketle havaya kaldırmıştı Harun.

Babaya “Dur” işaretiydi verilen. Babanın gözlerinden sıralanan yaşlara bile aldırış etmemişti. Dudaklarındaki kelimeler vurmuştu, kollarını kırık kanatlar gibi yanlarına indirmeye çalışan adamı.

— Hayır hayır! Sarılmayı şu an hak ettiğini hiç sanmıyorum.

Anne sevinmişti gördüğü manzaraya. Hırçınlığı az da olsa yumuşar gibi olmuş, umutlanmıştı duyduğu sözlerden.

Baba ağlamaklı bir sesle soruyordu Harun’a:

— Neden oğlum?

— Beni kundakta babasız bırakıp giderken hiç mi suçun yoktu?

Hazin bir sesti cevap:

— Hiç!

— Neden aramadın bugüne kadar?

— Aradaki engelleri bilsen sormazdın bunu. İstersen baş başa oturup ekran ötesinde konuşalım bunları... Sarılmasan da olur, anlaştık mı?

Harun hafifçe başını önüne eğmişti. Gözleri buhar buhar kaynıyordu. Dudaklarını geviyordu ağlamamak için. Hasret dolu yılların anısına birkaç damla gözyaşıydı kirpiklerinin uçlarından dökülmeye başlayan.

Baba da ağlıyordu sessiz ve utançlı...

Harun, artık hıçkırıklarını durduramıyordu kollarını babasına sarılmak için açarken.

— Çok hasretini çektim baba! Suçlu olsan bile dayanamıyorum artık. Sarılalım mı?

Baba oğul sarılırlarken, anne dayanamamıştı onları seyre. Artık bakamıyordu ekrana ve acı bir çığlık çekiliyordu salonun tavanına:

— Hayıiiir! Olamaaaaz!

Grup yine alışkın oldukları barda buluşmuştu. Herkes çılgınlar gibi eğleniyordu; Bulut hariç... Aşırı bir durgunluk vardı hareketlerinde. O sadece oturmuş, arkadaşlarının ve diğerlerinin çılgınlıklarını seyretmeye başlamıştı...

Gizem, bir masanın üzerinde kendisinden geçmiş, Orhan hemen yanı başında coşmuştu. Bengisu tabak kırmaya başlamıştı yine.

Bugün, bütün davranışlar delice geliyordu Bulut'a... Şampanyalar patlıyor, yine peçeteler uçuşuyordu havada ve kıyıda alevleri yükselen bir giyecek, başka bir köşede Bengisu'nun tabak kırışı. Daha fenası, bara girdiklerinden bu yana gözlerini Bengisu'nun üzerinden çekmeyen, hiç tanımadığı bir delikanlı bozmuştu moralini...

İşin şekli biraz daha değişiyordu. Delikanlı, Bengisu'ya doğru yürüyordu. Bulut düşüncelerinden sıyrılmış, pürdikkat delikanlıyı takipteydi.

O tanımadığı genç Bengisu'nun yanına sokulmuş ve bir şeyler mırıldanarak moralini bozmuştu...

Bulut yerinden yavaşça kalkıp yanlarına doğru yürürken hırçınlığı iyice artmış, bakışları biraz daha keskinleşmişti... Gök gözlüydü delikanlı. Sarı, kirpi tüyü gibi ayaktaydı saçları... Konuşuyorlardı başuçlarında dikilirken. Delikanlı soruyordu:

— Hani sen gönül oyunlarından hiç hoşlanmazdın?

Tabaklar yarıda kalmıştı. Bengisu bozuk bir asapla bakıyor du suratına ve sert cevaplar veriyordu:

— Sana ne? Gönül benim değil mi?

— Benimkisi de gönüldü ama!

— Sana ümit veren mi oldu salak? Git işine.

— Ya gitmezsem?

Daha yeni hissediyorlardı Bulut'un varlığını. Bulut sert bir üslupla, kendisinden emin konuşuyordu:

— Gitmezsen postalarız.

Sevimsiz bir yüzle bakıyordu sesin sahibine ve öykünür gibi cevaplıyordu onu:

— Yök yeeee?

Bulut yakasına sıkıca asıldı gencin; barı ayağa kaldıran bir narası vardı dudaklarında:

— Ulan, sen bela mısın be?

Toplanan yakasından boğazı sıkışmış, zor konuşuyordu çırpınırken:

— Bela olsam ne yaparsın?

Ortalık bir anda karışmıştı. Yumruklar ve tekmeler uçuşuyordu havada. Bulut kavganın galibiydi yine ve göz dolduruyordu artık tanıyanlar arasında... Bu gece bar yine tatsız kapanmıştı.

* * *

Çelişkili düşünceler, şekillenmemiş arzuların daveti, yine hülyalarını hızlandırması için zorluyordu onu... Yatağının hemen kıyısında duran etajerin üzerine uzatmıştı elini. Kalemini defterini almıştı oradan ve yavaşça oturmuştu yatağının üzerine. Buruk duygularının gölgelerini düşürebilmek için çalışacaktı açtığı sayfanın üzerine...

"Hayat ufkum, ebedî sevdaların yörüngesinde şu an... Yine adını koyamadığım ıstırabın çalkantısı içindeyim. Düşüncenin mahzenlerinden bir yitik arıyorum. Çırpınışlar içinde kalbim... Vücudumu tehdit eden sallantıların, yerçekimindeki gücün ellerinde olmadığını biliyorum... Hayattan haz alamadığım endişesi kudurtuyor beni! Nereden taktım kafama sanki? O

gizemi, o sihirlere bürünen yitiği buluncaya kadar da bunun böyle sürüp gideceğini bilmekteyim... Onu unutmayışım, artık acayip bir şekilde tuğyanın kucağına bırakıyor buhranlarımı...”

* * *

Evdeydi... Odasına çekilmiş derin hülyalara dalmıştı. İçindeki ürpertilere karşı koyamayan, felç bir iradesi vardı. Yaşadığı hayatın gidişatını artık anlamsız bulmaya başlamıştı. Nihayetsiz bir firkat tortulanışının sitemleri vardı yüreğinde.

Akşam bardaki olaylar, sabah Harun hakkında duydukları hırpalamıştı Bulut'u... Sevinçle kederin iç içe yaşadığı, çelişkili bir gelgitler vardı yüreğinde... O, evdekiler gibi düşünmüyordu Harun hakkında. İçindeki boşluğu hasretin bitimiyle doldurmayı başarmışsa, yeni hayatına yansıyacaktı dirilişi... Sevinci bunun içindi. Hüznünü artıran sebepse, maceralardan ve çelişkilerden kendisini kurtaramamasıydı. Bulutların üzerinde dolaşmak, şaşaalı hayat onu usandırmışa benziyordu son günlerde. Daha sade, daha dingin bir hayatın özlemini çektiğinin belirtilerini yansıtıyordu. Sabah Bengisu'yla bunları konuşmayı planlıyordu.

* * *

Sabah kalkıp gazetedeki odasına geldiğinde, yoğun düşüncelerin adamıydı. Masasının başına geçtiğinde, “*Gençliğin Bunalımları”* isimli bir makalenin dürtüleri vardı kafasında. Kalemine sarıldı, bloknotunu çekti önüne. Başlığı aynen yazdı ve henüz düşüncesini toplamaya başlamıştı ki, kapısı çalındı ve açıldı.

Yüzünde hüznün derin çizgileri vardı ve gözbebeklerinde yoğun düşüncenin mahmurluğu.

Ve Bengisu'ydu içeriye giren. İçli bir bakış uzatmış genç kıza kalemini bloknotun üzerine usulca bırakmıştı:

— Gel!

Karmaşık duygular içindeydi o da. Kaoslu bir rüzgâr esmişti çehresinde. Yürümeye çalışırken sallantıdaydı vücudu. Aslında dengesi yerinde denilemezdi. Gözleri bilinmez hislerle ürkek, beden dili korkunun bezdirdiği insanı anlatıyordu. Soğuk bir bakış tarzı vardı masanın kenarındaki koltuğa oturmaya çalışırken...

Bulut hayretle incelemeye almıştı onu. Hassas, meraklı bir sesle ulaşıyordu ona:

— Bengisu, sen iyi misin?

Hüzün, boğazının sayısız yerlerinde düğümler atmış gibi, sesi derinlerden inilti gibi geliyordu:

— Aslında hiç de iyi sayılmam!

— Neden, bir şey mi oldu?

— Çok şey Bulut, çok...

— Anlatsana.

— Şu an senin sıkıntılarından bin beterini yaşıyorum. Bu bir sıkıntı, bir yitik değil, bu tam anlamıyla bir "bohem"!

Yerinden kalkıp, hemen karşısında duran boş koltuğa oturmuştu.

— Korkutuyorsun beni. Anlat, neyin var?

— Anlatırsam gülersin halime. Fakat zor durumdayım Bulut. Bir şuursuz ânın, bir çılgınlığın sancılarını çekmekteyim şu an. Beni ancak sen kurtarırsın Bulut...

— Ya, anlat önce. Çatlatacaksın meraktan.

Yüzünün rengi solgun, gözleri buzlanmış, cam kadar donuktu.

— Geçmişte arkadaşlarımla birlikte yemin ederek aldığım bir karar, şimdi celladım olarak çıkıyor karşıma.

Gece kâbuslar içinde kıvrandım. Seni aramak istedim, yapamadım. Telefonda anlatılacak cinsten değildi.

— Biraz daha sakin ol ve anlat şunu.

— Güleceksin.

— Anlat.

— Akşam eve döndükten hemen sonra, Gizem aradı.

— Ne var bunda?

— Orhan'la konuşmuşlar ve birlikte karar almışlar.

— Onların aldığı bir karar seni neden bu kadar etkilesin?

— Birlikte aldığımız bir karardı bu. Ertelenmiş bir yemin bu... İşte onun için beni ve bir bakıma seni de bağlıyor. Tam beş gün sonra her şey bitecek. Aşk, eğlence ve daha fenası, hayat. Bir veda yazısı bırakıp arkamızdan... Kuşku dağlar kadar büyümüştü düşüncesinde.

— Bengisu, sen neler anlatıyorsun? Şunu baştan al ve anlayabileceğim şekilde izaha çalış.

— Yıl oldu bu kararı alalı. Onlar ölesiye seviyorlardı birbirlerini. Semih'i, yani dün gece barda kavga ettiğin çocuğu bütün arzularına rağmen reddedince ertelenmişti... Yani, benim de hayatta en çok sevip bağlanabileceğim birisini bulduktan sonra gerçekleşecekti eylem. Sen çıktın karşıma. Teklifine dayanamamıştım. Çünkü çok seviyordum seni...

— Aldığınız karar neydi?

— Dörtlü bir grup halinde intihar.

Yüzünün şekli inanılmaz bir biçimde değişmişti, hatta yamulmuştu öfkesinden.

— Neler saçmaladığının farkında mısın sen? Öyle ahmakça bir karar mı olur? Hani, aydın insanlardık bizler? Zır cahil bir insanın bile güçlükle başvurabileceği korkunç bir düşünce bu, daha doğrusu cinayet.

— Sen de bir yitik aramıyor musun hayatında?

— Ölüm aranacak bir yitik değil. O insanın kaçınılmaz sonu. Tükenmemiş bir ömre son vermek... Bu korkunç Bengisu. O bir pes ediş, o bir korkaklık.

— Ama söz vermiştik birbirimize. Yemin etmiştik. Düşünmeden yapmıştık bunu. Gerçek ortaya bütün çıplaklığıyla çıkınca yıldırdı beni, hatta aklımı yitirebileceğim korkusu sardı içimi...

— Korkma ve sakinleş. O basit bir karar. Mecbur değilsin ki bir yanlışın gereğini yapmak için. Hem onlar neden alsınlar ki böylesi bir kararı?

— Bilmem, hayatta her şeyi denedik, bir de ölümü deneyelim denildi. Bütün ısrarlarıma rağmen bastırdı tepkilerimi Gizem. "Sözünden dönmemelisin." dedi. Hatta seni ikna etmemi bile istedi benden.

— Öldükten sonra neyi tadacaklar ki başka? Bekleselerdi ya?

Mahcup ve güçsüzdü konuşurken:

— Dahası var?

— Anlat o halde.

— Sahil kenarında buluşacağız beş gün sonra.

— Evet.

— "Önce birbirimizin olacağız, sonra da bitecek her şey!" dedi.

Bulut şoke olmuştu duydukları karşısında.

— Sevenler, ebediyen birbirlerinin olması için yaşarlar bence.

Sesi ılık ve kuşatan bir esrara bürünmüştü...

— Sence, bizim ıskaladığımız bir yanı da mı var hayatın? Tanımadığımız, varsaymadığımız, yahut umursamadığımız, ilgi dışı bıraktığımız gerçeklerin içindeler mi bizim yitik diye isimlendirmeye çalıştığımız o olgular? Neleri ıskaladık sence Bulut? Sen hiç düşündün mü bunları?

— Şu an hatırladıklarını düşündüğüm için, tepkileri çekmiştim üzerime. Hâlâ da öyle. Şimdi bunları unutmaya

çalış, sakin ol ve beni dinle. Bu üçünüzün arasında alınmış, çocuksu bir karar. Beni kesinlikle bağlamaz. Ve senin de sözünden dönmemiş olman için, bence tek dayanağın bu olmalı.

— Ben tek başıma başaramam! Bir şeyler yapmalısın Bulut.

— Tamam, düşünürüz; ancak bir sorum olacak sana.

— Evet.

— Kurban için, bula bula beni mi buldun?

— Seni sevdim. Hani son veda vardı ya aramızda. Son yolculuğa çıkmadan önceki beraberlik. Sadece o son olabilirsin diye seçmiştim seni.

— Bu bir çaresizliğin, korkaklığın ifadesi. Budalaca ölmeyi ve arkamdan böylesi basit hikâyelerle hatırlanmayı asla istemem.

— Çare?

— Düşünme fazla; yanındayım. Gizemle Orhan'a da aksi bir beyanda bulunma sakın. Ben de gelirim buluşma yerine o gün.

— Yani birlikte mi?

— Evet birlikte.

— Şaşırtıyorsun beni.

— Sana sadece korkmaman gerektiğini söyledim. Ancak hepiniz de şaşırttınız beni. Hayat dolu insanlar olarak tanımıştım sizleri. Meğer kof, silik birer viraneymiş o debdebeli sarayların içi. Kendime kızıyordum arayışlarım için. Aksine o yürekli bir yürüyüşüymüş hayatın. Şimdi düşünüyorum da, ben içimdeki o yitik hazineyi ararken sizler çöküntüleri yaşıyormuşsunuz... Ölüm sadece insanın elinde olmayan bir son olmalı; iradenin iflası değil. Anlaştık mı?

— Hıhı.

— O halde tebessüm et, toparla kendini.

* * *

Grubun son gecesiydi. İki gün öncesinden artık eğlenceler bile durmuştu. Yeis ve ürpertilere teslimdi yürekler. Bulut, bu gün evden ayrılmamıştı. Bengisu kısa aralıklarla telefona sarılıyordu.

— Geliyor musun yarın? Beni yalnız bırakmazsın, değil mi? Seni inan çok, ama çok seviyorum Bulut.

Artık ezberlemişti bu sözleri Bulut. Her telefon açışında, aynı sözleri duyuyordu. Onu rahatlatmaya çalışıyor, Gizem'le Orhan'ı da ikna etme hazırlıkları yapıyordu...

* * *

Gece çeşitli fikirler üretmişti arkadaşlarını ikna edebilmek için... Sabah kalktığında günün gazetesi ilişti gözüne. Başlıklara baktı, sayfaları karıştırdı. Hocanın yazısına sıra gelince durakladı. Hatta irkildi başlık yazısını okurken.

"*Hayat ve İnsan*"

Yazıyı okudukça, yazı onu kendi dünyasına doğru çekmeye başlamıştı... Büyük bir alâka içinde bitirmişti yazıyı Bulut ve baştan almıştı...

"Yaradılışından maksat, kemale ermek... Bunun tek yolu...

Yani, istikamet ve hizmet yolu...

Doğuşunu düşün!.. Neyin ne olacağını bilmez, her istediğini ağlamakla halleden et parçası...

Ölümünü düşün!.. Her şeyin fani olduğunu anlayan, her istediğini inlemekle halleden kan, kemik ve et parçası.

Şu etten kemiğe geçiş. Şu ağlamakla inlemek arasındaki zaman, ömür, dediğin nedir?.. Kâinatın ömrüne nispetle, bir lâhzadan ibaret.

Bu bir lâhzayı gerçek imanla, hizmet etmekle, helâl yemek le, temiz giymekle ve tebessümle, hülâsa; huzurla geçirmek varken; neden kendine zulmedersin?

Bütün insanlığa haykırıyorum: İnsan, insanlığa hayrı olandır. Diğer masalların hepsi yalandır. Tek bir hakikat var, o da işte budur: İnsanı insan eden iman yoludur...

İnsan! Ey şekli, aklı, nutku ve ahlakı itibarıyla en güzel, en güzel varlık! Görmek, duymak, işitmek, düşünmek ve hissetmek! Kalk da bak; hangi bir lütfunu tadat edeyim? Hilkat her işinde bir maksat arar, seni yaratmakta da bir maksadı var. Gel bu istidadı sakın köreltme. Emanetullahtır, sakın kirletme. Yemek, içmek, eğlenmekle iş bitmez; zatındaki hüviyetini geliştir..."

"İnsan" isimli yazısından paragraflar aldığım zat, böyle tarif etmekte insanı.

"İntihar, korkaklığın, kişilik edinememiş, zayıf iradeli insanların, aşağılık duygusunun dış dünyalarına acı yansımaları... Güçsüz ve zayıf iradeli insanların kolayca başvurabilecekleri kurtuluşun yolu...

Hayatı, doğusuyla birlikte insanın eline verilen tertemiz bir sayfa. Duru, kirletilmemiş şeffaflıkta, ak bir sayfa... O bir emanettir kişiye. Soluklandığı müddetçe onu kirletmemeye çalışması ve sahibine emanetini aynı temizlikte sunmaya çalışması... Binaların çatıları kirletildi bu tür girişimlerde ve artık köprüler bir intihar aracı hayatımızda. Kişinin yargısız infazlarının darağacı haline geldi malum yerler...

Mücadeleden kaçış, bir acizliktir aslında. Hayat, kendisini sevenler ve kurallara uygun yaşayanlar için ne güzel bir mekân... Bu bir eğitimsizliğin ve kolaycılığın insana verdiği ipuçları.?? Mahşeri vicdan bu manzaralardan muzdaripse, görevini, üzerine düşeni yapmadığı içindir. Sistem toplumunu

eğitememişse, eğitiminde ıskaladıklarının üzerlerini hâlâ deşelenmesi güç tevillerle kapatıyorsa, o da bir gün rahatsız olacaktır...

İnsan, hayatından ıskaladıklarını, yok saydıklarını da yargılamalı; şefkatli bir dayanışma içinde olmalı zaman. Barış içinde yaşamak, huzuru ve ahlâkı hayatımızdan dışlamamak, isyanları kovmak hayatımızdan ve barış içinde yaşayan toplumların temellerini atmak...

Kendinizi sevin ve düşüncelerinizin önünde hiç eğilmeden dimdik durmaya çalışın. Kendinizi, düşüncelerinizi ve içinizden gelen sesleri dikkatle dinleyerek, dürüstçe yargılayın kendinizi.

Can, verenin malıdır; onu sadece veren sona erdirir..."

"Burhan Kamer"

Mevsim sonbahar ve aylardan Ekim'di. İstanbul yaz mevsiminden unutulmuş bir günü yaşıyordu.

Saat on birdi... Buluşma yerleri Karadeniz'in Marmara sularıyla buluştuğu kıyılardı.

Orhan'la Gizem çoktan gelmişlerdi bile. Araçlarını denizin kıyısına yakın bir arazide park etmişlerdi. Renkleri uçuktu. Gülümsemeye çalışsalar bile bakışlarında hüzün, duygularında ölçüsüz buruklukların yeis belirtileri vardı...

Denizin kıyısına inmişlerdi. El ele dolaşıyorlardı; içli, meyus bakışlarla seyrediyorlardı birbirlerini...

Bir egzoz gürültüsünün kulaklarına gelen fısıltılarıyla irkilmişlerdi ikisi de... Sesin istikametine dönüp merakla seyretmeye başlamışlardı yaklaşan aracı.

Onlardı! Buruk bir sevinç vardı yüzlerinde. Belki de pişmanlıkların dış dünyalarına yansımalarıydı gözlerinde koyulaşan hüzün.

Deniz küçük dalgalarla dövüyordu kıyıları. Kıyıların yosun tutmuş taşlarının üzerini seçmişlerdi oturmak için.

Arabalarından inen çift, kendilerine yaklaştıkça heyecanları artmıştı. Soluklar derinleşti, ağızları kurudu, hatta dudaklarında ince ince çatlaklar oluştu ikisinin de.

Bulut, Bengisu el ele durmuşlardı karşılarında. Onlar biraz daha sakinlerdi sanki. Daha rahat, daha şendi bakışları, şiddetli bir kuşku rüzgârı esti bakışlarda. Tokalaştılar, birbirlerini inanılmaz hassasiyetle incelemeye almışlardı.

Gizem titrek sesiyle soruyordu Bengisu'ya:

— Nasıl, korkuyor musun?

İçli bir tondaydı onun da sesi:

— Ya sen?

— Bilmem, korkuyorum galiba. Gece hiç, ama hiç uyuyamadım.

Orhan'a baktı Bengisu:

— Sen Orhan, ya sen ne diyorsun?

Yutkundu, içinde koyu bir çırpınış vardı. Bengisu'dan gözlerini çekti, cevapsız bırakmıştı onu. Bulut'a bakıyordu:

— Bengisu anlattı mı?

— Evet, anlattı.

— İçimizde en rahatı sensin. Hatta en soğukkanlısı. Sen, sen ne diyorsun?

Gizem'e, Bengisu'ya baktı tek tek ve Orhan'ın üzerinde sabitleştirdi bakışlarını:

— Kararlı mısınız?

Ürpertili bir sesi vardı Gizem'in:

— Fikrini söylemedin...

Küçük bir caygınlık belirtisiydi gençlerin birbirlerinden bekledikleri... Bulut hepsinin tavırlarından kolaylıkla sezmişti bunu. Gururlarını incitmemek için yol arayışındaydı edaları:

— O halde oturun, dedi.

Hepsi de Bulut'un dudaklarının arasından çıkacak sözlere dikkat kesilmişlerdi. Çok ehemmiyet taşıyordu çünkü bunlar, cebinden, kesip ayırdığı bir gazete parçasını çıkardı ve Orhan'a uzattı.

— Üstadın dünkü makalesi. Beni çok etkisi altına aldı doğrusu. Seslice oku ve daha sonra konuşalım isterseniz...

— Üstat da kim?

— Benim yazı hayatımdaki hocam. Burhan Kamer. O aydın, tarafsız, hayatı iyi analiz ettiğine inandığım fikir adamlarından biri.

Orhan'ın sesi, matemli ve titrekti yazıyı okumaya çalışırken. Bengisu, Gizem, bütün dikkatlerini vermişlerdi dinlerlerken. Orhan, makaleyi bitirdi ve derin bir bakış bıraktı arkadaşının gözlerine:

— Yani?

Bulut'un üzerindeydi gözler. Cankurtaran simidi gibi sarılmıştı bakışlar ona. Bulut alaylı, şeffaf bir üslupla baktı ve gülümsedi.

— Ya, kargalar bile güler sizin aklınıza. Ne zorunuz var ki intihar için? Yaşamaktan kaçacak kadar korkak, elinizdeki hayatı bitirecek kadar ahmak mısınız? Üstelik, bütün imkânlarınız varken...

Sıhhat, madde ve sevgi! Niçin bitireceksiniz aşklarınızı, söyler misiniz yaşamak varken?

Anladığım kadarıyla, sarhoşken verdiğiniz şuursuz bir kararı sonunda gurur meselesi yapmışsınız... Şimdi bu ahmakça oyuna bir son verin ve hayatın tadını çıkarmaya bakın.

Herkes şaşkındı. Serin bir rüzgâr esmişti suratlarda. Bir ölünün hayata dönüşü, diriliş rüzgârıydı bu. Sessiz ve derinden bir sükûtla dinliyorlardı Bulut'u:

— Bir karar alalım burada, kâbusu sevince çeviren. Var mısınız?

Hepsinin de yüzleri gülmüştü:

— Varız.

— Evlilik için karar alıyoruz ve aynı salonda, aynı saatte çifte düğün...

Hepsinin de sevinçten gözleri parlıyordu. Gizem Orhan'a bakıyordu, Bengisu Bulut'un gözlerine...

— Varız, diye haykırmışlardı ikisi de.

— Pekâlâ. Yarın üstada gidiyoruz, nişan yüzüklerinin kurdelesini kesmesi ve nikâh şahitlerimiz olması için ondan söz

alıyoruz; söz mü?

— Söz!

Rahat bir nefes almıştı herkes...

Bengisu Bulut'a çılgınca sarılmıştı.

— Yaşasıın!..

* * *

Anlamlı bir ziyaret vardı bugün Burhan Bey'in odasında... Bulut, Bengisu, Gizem ve Orhan... Hoca sevinmişti. Hoş sohbet, güler yüzle bir şeyler anlattı. Bulut, ziyaretlerinin sebebi için kolladığı fırsatı yakaladı ve hemen söze girdi:

— Hocam, dünkü yazınızı okuduk.

Anlamlı baktı yüzüne. Babacan bir insandı Bulut'a göre...

— İkna kabiliyeti, üslubu, kişiliğinizle bütünleşmiş, müşfik, anlamlı bir kişilik yapısını yansıtıyordunuz orada. Yine iz bıraktınız hafızamızda ve tarihinin en anlamlı notunuzu düştünüz hayatımıza...

Hayli derin incelemeye almıştı Bulut'u. Bakışlarını gözlerine dikmiş, mırıldanıyordu:

— Yoksa beğenmediniz mi?

Kendisini suçlu hissetmiş gibi toparlanmıştı:

— Estağfurullah hocam!

— Yadırgadığın bazı şeyler buldun içinde belki de.

Yutkundu; zorlandı ve mırıldandı. Güç ifade ediyordu fikirlerini:

— Sizinle özdeşleşen bir yapısı vardı bana göre. Fakat, çelişen yanları da vardı sanki.

— Neymiş o benim kişilik yapıma uymayan tarz?

— İnanç!

Biraz daha derinleştirmişti hoca bakışlarını. Âdeta kuşatması altında tutuyordu Bulut'u.

— Neresi çelişmekte benimle?

— Hocam, "İnsan ve Hayat" yazınızın "İntihar" başlığı altındaki paragrafları...

Buruk bir tebessüm belirmişti hocanın dudaklarında.

— Ha, anladım. Neresi şaşırttı seni? Anlat bakalım. Unutma, bir gelenek halini aldı intiharlar. Buna duyarsız kalmak ya da sükûtta kalmak olur mu sence?

Çocuklarımızın, torunlarımızın, sevdiklerimizin, hatta gönül bağı kurduklarımızın yaşadıkları hayat tarzının onlara taşıdığı olumsuzluklar ve bunalımların sonuçları bunlar...

Bu yanlışı mutlaka aşmamız gerekir evlât. İnsanın kendi elleriyle canına kıyması, hayatına son vermesi çirkin ve yanlış. Kötü bir gelenek oldu günümüzde.

Buna tepki duymak, yanlış olduğunu savunmak ve engellemek her insanın en tabii hakkı olmalı bence...

İnsanın sadece kendisi için yaşamadığının en canlı izahıdır bu. Kişi, ölüm acısını sadece kendisi duymaz. Arkasında bıraktığı yakınlarıdır onun en şiddetlisini duyan. Evet, geride kalan eş, dost, arkadaş, evlât, anne ve babalar, gönül bağı olanlar, yaşadıkça, o inanılmaz dehşetin acılarını çekerek sürdüreceklerdir hayatlarını. Buna hakkımız var mı, her şeyden önce?

— Bunlar değildi beni şaşırtan hocam. Anlatacaklarım vardı daha, hatta hiç unutamayacağınızı sandığımız bir sürpriz vardı bunun sonunda.

— Anlat o zaman...

— Yazınızın metnini bile buldum. Çok yerini geçmişsiniz. Kur'an ve hadislerle örnek verişiniz... Açık olmasa bile, yazının ruhu bu gerçeklerle örülmüştü...

Siz çağdaş, aydın bir bilim adamısınız. Kaynak olarak işaret ettiğiniz olgulardı beni şaşırtan. Yani siz bu kaynakları okuyor ve etkileniyorsunuz demektir.

— Ne var bunda?

— İnanan insanlara gerici, yobaz, irticacı yaftasını vurup yargılamaz mıyız? Bir din mefhumuna fazla inanmaz, senet olarak almayız biliyordum. Bunu aydın dediğimiz insanların telkinlerinden öğrendik.

Hüzün vardı hocanın gözlerinde:

— Çağdaş mıyım, aydın mı, bunu pek bildiğim yok ama, şu bir gerçek ki, "Ben inançsızım" diye kaleme aldığım hiçbir yazıyı da hatırlamıyorum.

Hayret, bir ağ gibi örtmüştü gençlerin üzerini.

— Yani hocam, siz kitaplara, peygamberlere, ilâhi kurallara inanıyor musunuz?

Acı bir ifade dirilmişti çehresinde... İçli, hazin bir sesi vardı gençleri süzerken hocanın:

— Kısaca öyleyim o halde. Biz inanmasak bile, O var ve biz itaat etmesek de, isyanlarımızı sürdürsek de, O'nda hiçbir eksiklik olmamakta. Yani, biz inanmasak da, itaat etmesek de O var.

— Hocam, inanamıyorum! Siz ha? Yani, kitaplara, peygamlere, Cennete ve Cehenneme inandığınızı söylemektesiniz.

— Toy çocuk! Sen engizisyon mahkemelerini inceledin mi hiç?

— Evet!

— İşte o katılığı tersine çevir, şeffaflaştır, sevecen, müşfik bir anlayışa getir ve inan, işte din o...

Bizim mesnetsiz direnişlerimiz ve isyanlarımızdaki yanılgılarımızı da düşün...

Ben inanmadığım için değil, ihmalkârlığımı ve umursamazlığımı kıramadığım için basit bir hayat tarzını tercih etmiştim. Oysa akıl, arayış içinde oldukça, neyin nasıl olduğunu bulur ve ona göre yaşamaya çalışır.

Bizimki bir ihmalin ve umursamayışın rahatlığa intisap edişi. Ne demiş, "Ben dönmüyor desem bile dünya dönüyor..."

— Hocam, kusura bakmayın. Sadece sizi biraz daha deşelemek ve deşifre etmek içindi bütün bunlar. Şimdi sonuç. Size hepimiz de birer hayat borçlu olduğumuzu söylemek ve elinizi öpmek için geldik buraya.

— Yine şaşırtıyorsun beni Bulut.

— Hocam, kısaca anlatayım vaktinizi almadan...

Arkadaşlarım öncesinde çok yanlış bir karar almışlar aralarında. Hayattan yeterince tat aldıklarını ve tatmadıkları iki şeyin kaldığını düşünmüşler. Birisi ölüm ve diğeri...

— Evet diğeri?

— İşin kısası, intihar için karar almışlar ve ben de aralarına dâhil olunca kare tamamlanmıştı. Önce, birbirimizin olacak ve sonra da hayata veda edecektik. Karar bu.

Hayretle bakıyordu yüzüne...

— Sen de mi?

— Hayır! Sadece öyle sanacaklardı sonuna kadar. Ve son makalenizle de ikna edecek, vazgeçirecektim onları kararlarından.

— Yapmayın çocuklar!

— Vazgeçtik hocam, size teşekküre ve nişanımıza davete geldik; sonunda da nikâh şahidimiz olmanız için, teklif getirdik.

— Bak, buna sevindim işte.

— Gelir misiniz hocam?

— Seve seve...

* * *

— Ya hayatın manası üstat? Onu arkanda bırakarak gideceğin bir dünyayı yaşamanın duyguları?

— İşte onu kabullenmeyişinin sıkıntıları biraz da yaşadıkların. Tıpkı yaşlılığı kabullenmeyen insanların bunalımlarının bir benzeri bu...

— Ölümden korktuğum, onu kabullenmediğim için değil benim sıkıntılarım. Bazı şeylerin sihrini açamayışım olmalı. Sadece doğup büyümek ve ölmek için yaşamak. Bunun derinliklerine inip düşündüğünüz oldu mu üstat?..

— Oldu elbette.

— Vardığınız son?

— Ne yalan söyleyeyim, rahatsız olmaya başlayınca vazgeçtim. Tıpkı gerçeklerden korkan ördekler gibi, üzerini örtmeye çalıştım sürekli.

— O zaman siz de rahatsız yaşıyorsunuz demektir bu. Fakat bu yöntem bir çare mi sizce? Unutmak, düşüncelerin üzerlerini örtmek, doğuşları engellemek, umursamadan yaşamak...

— Ne yalan söyleyeyim, biraz da öyle galiba. Sonuçları değiştiremeyeceğini bilmek, güçsüzlüğü sezmek, pes dedirtiyor insana. Bence zaman zaman unutur, razı olmaya çalışırsan, yaşayıp gidersin sonuçta...

— Hayatın anlamı bu mu sizce?

— Nasıl?

— Unutmak! Yani çılgınlaşmalara, gerekirse canileşmelere, aldırış etmeksizin haksızlıklara, egoistliklere rağmen mi üstat? Gün hangisine uygunsa öylesine bir yaşam tarzı mı?

— Hayır! Ben öyle söylemek istemedim. Gelebildiğim noktayı ve beklediğim basamağı izah ettim sana. Yeterli sayılmam bu konularda evlat. Biraz fazla gamsızım anlaşılan. Henüz aşamadığım çok çetin dağlar var iç mahzenlerimde. Beyazlaşan saçlarımla sadece zamanı eskittim senin anlayacağın... Oldukça ağır adımlarla ilerlemekteyim senin soruştur-

duğun yollarda. Tembel bir talebe gibiyim.

— İnsan hakları üstadım? Maddeler yerli yerinde mi sizce de?

— Yazıların dili ayrıdır evlat. Maddeler kâğıt üzerinde sessiz ve yetersizdir her zaman. Bence kavramlar ikiyüzlüdür genelde. Dil, din, ırk ve milliyet çağrısının yumuşamasına göre ayarları yapılmamış sözcüklerin... Kalpler genelde tarafsız olmaz.

— Üstadım, bu benim aradığım yitiği biraz daha esrara boyadı gibi...

— Unutmak istemeyenler için tek çare aramaktır. Sen doğru yoldasın evlât. Kendini tatmin ettiğin yerde duracaksın.

— Olur mu dersiniz?

— Olur elbet. Yalnız, şunu hiç unutmamalısın ki, insan en zor kendisini ikna eder. Fakat sonunda tam inanır ve bağlanır.

— Siz üstadım, siz, kendinizi böylesi zor konularda ikna ettiğiniz oldu mu hiç? Yüreğinizin test ettiği hayatı yaşadığınızı söyleyebilir misiniz bana?

— İnsan en çok kendisini kandırarak yaşar evlât. Ben de daha çok öyle yapıyorum galiba. Gençlerle yaşamak en zor olanıdır hayatın.

Çoğunlukla hep kolayı seçişimin sinyallerini verir yüreğim. Çoğunlukla kolay olanı seçeriz nedense. İnsan, ikircilikli duyguların güdümünde yaşar, kendisine bile mazeret gösterir. Zordan, gerçeklerden kaçan bir yapısı vardır insanın. Aslolan, yüreğinin dediği gibi yaşamaktır gerçekleri. Nefisle yüreğin seslerini ayırabilenler için geçerlidir bu, unutmamalısın. Yanılgılar, nefsin sesine yönelişle başlar. Sen, yüreğinin sesini dinle ve onu yapmaya çalış.

— Ya hayatın anlamı üstat? Onu hâlâ söylemediniz.

— Bulduğunda bana da anlat!

— Hiç bulan yok mu sizce?

— Bu bir gizem değil ki evlât. Bilimsel olarak da ortada.

— Nedir o. Sonunda vaat edilmiş Cennet ya da Cehennem olan bir sistem mi?

— İnanç, kitap, peygamber ve Yaratıcı... İlâhi emirler ve onun koyduğu kurallar manzumesi. Ölümün bitmeyen bir hayat için doğuş olduğu...

— Kurallar dediniz!

— Bu dünyanın bir imtihan salonu oluşu. Ahlâklı, dürüst, inançlı ve kul haklarına saygılı yaşayanların Cennetle müjdelenişi.

— Siz bulmuşsunuz üstat.

— Buldum da yaşayamadım.

— İnanmadınız mı yoksa?

— İnandım. Başka bir seçeneği de yok insanın aslında.

— Sonuçta bir Yaratıcı var mı üstat?

— Sen çok uzağındasın hâlâ yitiğinin. Eser olur da sanatkâr olmaz mı evlât? Onu inkâr, cehaletin en kötüsüdür bence. Yaratıcı var, kuralları var. Cennet var ödül için ve Cehennem de var cezalar için. O halde inananlara yağdırılan hakarete ne demeli?

— İrticacı, gerici, yobaz... Neden gerçeklerden yana değiliz üstat? Bu bir korku mu?

— Ruhsuz robotların mucidine kafa tutuşları gibi şuursuzca olmalı.

— Siz hak veriyorsunuz inananlara.

— İnancı saptıranlarla dinin aslını yaşayanları ayırırsanız evet.

— Beni yine şaşırtıyorsunuz üstadım!

— Bazı şaşkınlıklar, insanın kendisini sorgulayabilmesini sağlar evlât. Kişilik edinebilmen için bu şart.

Bulut'la Bengisu, Orhan'la Gizem görkemli bir merasimle nişanlanmışlardı. Aynı günde, aynı saatte ve aynı salonu paylaşmışlardı. Flaş isimler vardı davetlilerin arasında... Bulut da, annesi de bütün çabalarına rağmen Harun'a ulaşamamışlardı... O, malum günden beri ne gazeteye, ne de eve dönmüştü Harun... Cep telefonunun bile çalışmadığı günlerde, aslında uzaktan takibe almıştı aileyi...

Bulut'un nişan hazırlıklarını gazeteden bir arkadaşı söylemişti. Merasimin en hararetli, heyecanların en demli olduğu bir anda çıkmıştı ortaya... Tam Bengisu'yla Bulut'un yüzüklerinin takılacağı andı.

Hükümet erkânından davetli bir bakan yüzükleri takmaya hazırlanırken, konuşmasını yapmaya başladığı an Bulut'la göz göze gelmişlerdi. Hafifçe yanına sokulup kolundan usulca tutmuştu...

Bulut, şaşkınlık içindeydi. Gözleri biraz daha parlamıştı ona bakarken. Hatta buharlanmıştı karşılıklı bakışlar... İki kuzen duygulu anlar yaşarken, annesi fark etmişti oğlunun varlığını.

Kısık, titrek ve hazin bir sesti fısıltıları:

— Harun!

Soğukkanlı, sakin, ama sitem dolu bir bakış uzatmıştı annesine. Fazla önemsememiş edalarıyla, annesinden gözlerini çekip yeniden dönmüştü Bulut'a. Dudaklarını Bulut'un kulağına yaklaştırıp fısıldamıştı:

— Tebrik ederim.

Aynı hassasiyetteydi cevap:

— Sağ ol kuzen.

Ve ikaz ediyordu durup:

— Nerelerdeydin sen?

Bakan konuşmasını tamamlamıştı. Kurdeleyi kesmek üzereydi:

— Hayırlı ve uğurlu olsun gençler. Ömür boyu mutluluk dileklerimle.

Kurdele kesilmişti. Besim Bey gelinini ve oğlunu öpüp kutlamıştı. Anne, teyze ve Bengisu'nun ailesi sürdürdü tebrikleri... Harun yeniden sokuldu Bulut'a ve Bengisu'ya. Onları tebrikten sonra ailesinin engeline takılmıştı. Annesinin, teyzesinin ve sonunda Besim Bey'in... Sorular kısaca ve cevaplar netti. Besim Bey, otoriter bir sesle mırıldanıyordu gözlerinin içine bakıp:

— Nerelerdeydin sen?

— Babamda!

— Ya, çok mu sevdin bari?

— Çok.

— İyi, görüşürüz sonra. Gazeteye dön.

Şaşırmıştı Harun. Hatta cevap verememişti son isteğine... Anne heyecan doluydu yanında beklerken. Caz, kulakları tırmalayan sesiyle çalıyordu.

Bulut, Bengisu, Gizem ve Orhan arkadaşlarıyla paylaştıkları pistte çılgınlar gibi dans edip eğlenirlerken, Harun hüzünlü bir yüzle seyirdeydi onları. Anne, oğlunun yanından bir nefes bile aralanmıyordu. Ağlamamak için sıkıyordu kendisini. Elinden tutmuştu, buharlı gözlerle gözlerinin içindeydi.

— Biliyor musun oğlum, hiç beklememiştim bunu senden. Neden yaptın ki sanki?

Keskin bakışların çehresi muzdaripti... Davranışları olgundu her şeye rağmen.

— Doğrusu buydu, demişti.

Kıyısındalardı salonun. Gözlerden kaçmak için yapıyordu anne bunu. Sesi titrek ve ağlamaklıydı fısıltıları.

— Onca emek verdim sana. O, keyfince yaşadı bizlerden kaçıp, ben büyüttüm seni.

— Onun aramızdan gidişinin nedenlerini tarafsız bir yürekle test ettin mi anne?

— O haksızdı!

— Senin taraflı mahkemenin verdiği aldatıcı bir karardı o.

— Tamam, uzatmayalım dilersen. Evlenmiş mi bari?

— Evet anne. Üç tane de kardeşim var.

— Ya! Analığın da seni benim kadar benimsedi mi bari?

— Çok anlayışlı bir kadın olduğunu söylersem, yeterli olur mu sence?

Dudakları büzüştü, hıçkırıklarını saklamak için yutkundu. Zor konuşuyordu aslında:

— Geçmişi sil ve bir daha beni yalnız bırakma sakın.

— Bırakmam anne. Ancak, babamı da...

— Ayrı ayrı hayatlar! Ama, o evlenmiş! Yollar ebediyete kadar ayrılmış olmasına rağmen de mi?..

— Ayrılan sadece ikinizin yollarıydı anne, benim ki değil.

— Pekâlâ! Akşam geliyor musun?

Boynu büküktü Harun'un, annesinin gözlerinin içine baka baka dolandı ve başını omzuna yaslayarak kapadı gözlerini... Ağlıyordu...

* * *

Mevsim artık bahardı. Henüz üç ay geçmişti nişanın arkasından. Düğün hazırlıkları içindelerdi çiftler. Yine nişan gibi çifte düğün olacaktı aynı salonda. Nikâhlar kıyılacaktı peş peşe... İki çiftin şahitliğini yapacak ilk isim de belirlenmişti böylelikle: Burhan Bey, İkinci şahit bir bakandı.

Bağdat Caddesi'nin üzerindeki lüks bir kuaförden çıkmışlardı gelinlerle damat adayları. Bir alkış tufanıdır kopmuştu arabalarına doğru yürürlerken. Kameralar, zamanı film karelerinde dondurabilmek için çabalıyorlardı...

Hayata not düşen, ilginç bir sahne takılmıştı kameralara... Bengisu binmişti arabaya ve Bulut tam binmek için hazırlanırken Burcu'nun yanında beliren bir kız, hüzünlü bakışlarıyla süzüyordu Bulut'u. Güzel, itina ile hazırlanmış zarif bir paket içinde, tek bir gülü uzatıyordu Bulut'a... Buruk bir tebessümün eşliğinde gülü sunarken duygulu bir sesle ulaşıyordu ona:

— Tebrik ederim Bulut abi. Kutlu Doğum'un sevgi çiçeği; almaz mısın?

Bulut şaşırmamıştı. Duyguluydu genç kızın uzattığı güle uzanırken. Aynı hassasiyetle ona bakıyor ve ince, kibar bir ayar veriyordu bakışlarına onu seyrederken:

— Teşekkür ederim efendim.

Bilinmeyen bir sebeple dalmıştı gözleri genç kızın ve sesi içli bir makamdaydı:

— Mutluluklar.

Burcu'nun arkadaşıydı. Arkadaşının omzuna elini usulca bırakıp çekmişti. Başka konuşamayacaktı anlaşılan. Aceleci duygusal bir savruluşla ayrılmıştı konvoyun arasından. Bulut bir müddet takip etmişti onu bakışlarıyla. Kız kardeşinin fısıltıları geliyordu kulaklarına:

— Yengem kıskanmasın...

Cevapsız bırakmak istemişti, ama buna rağmen kardeşi için gözlerinde tatlı bir azar vardı...

* * *

Düğün bir grup düğünüydü bugün... Hayatın içinde alabora olan gemilerin kaptanlarının buluştuğu bir düğün...

Çiftler bugün mutluluk şakıyan serçeler kadar hafiftiler. Uçuşan, dünyaya meydan okuyan gönülleriyle eğleniyorlar, çılgınca dans ediyorlardı. Yorulmuşlardı. Bulut, Bengisu'yu inceledi ve dansı kesti.

— Terledin, bırakalım istersen.

— Sen bilirsin.

El ele tutuşmuşlar, kendileri için ayrılan masaya doğru yürüyorlardı. Bir aşina yüz çekmişti Bulut'un dikkatini. Beyninde bir soru daha cevabını yakalamış gibi sevinçliydi. Bengisu'ya baktı:

— Gelir misin biraz?

— Dinlenecektik.

— Çok önemli bir misafir. Az bir vaktini istiyorum.

— Tamam, sen bilirsin...

Yollarını değiştirmişlerdi birlikte. Bulut yürürlerken misafirinden söz ediyordu Bengisu'ya:

— Dünyada kurulan enteresan dostluklardan birisiyle, tanıştırmak istiyorum seni.

— Kimden bahsediyorsun?

— Psikiyatrist Prof. Dr. Mümtaz Ok Bey.

Zayıf bir direniş içinde bakıyordu Bulut'a:

— Ya, ne işimiz var ki şu an psikiyatrist doktorla?

— İşimiz yok. Ama bir dost işte o. Fikirlerimizin zıtlaştığı, ama aramızda bir sevgi köprüsü kurmayı başardığımız bir dost işte.

— Bir şey anlamış değilim ama, madem istiyorsun, gidelim.

Mümtaz Bey çiftin kendisine yönelişini fark edince gülümsemişti. Eşine mırıldanıyordu:

— Yanımıza geliyor olmalılar...

Sıcak bir karşılaşmaydı. Bulut, eşini takdim etti:

— Saygılar sunuyoruz hocam. Eşim Bengisu.

— Çok memnun oldum çocuklar, Allah mesut ve bahtiyar etsin sizleri. Birbirinize çok yakışmışsınız doğrusu.

— Teşekkürler hocam...

Eşini selâmladı, hatır soruldu karşılıklı ve Bulut manidar baktı hocanın gözlerine:

— Size küçük bir hatırlatmam olacaktı hocam.

— Dinliyorum.

— Ben gördüğünüz gibi yitiğimi buldum.

— Görüyorum.

— Yani bu, teşhisinizin yanılgı olduğunu kabul edişinizin bir ifadesi mi?

— Hayır! O benim teşhisimdi sadece.

— Ama hocam, yitiğimi kesinlikle bulduğumu ifade ettim size.

— Kutluyorum. Ama unutmayın ki yitiği olan sizdiniz. Şu an buldum diyorsunuz, mesele yok demektir.

— Hocam!

— Evet.

— Bağışlayın. Kırılmadınız, değil mi? Bir saygısızlık sadece, bir hatırlatma olarak algılarsanız sevinirim.

— Söyledim ya delikanlı, fikirler özgürdür.

— Sırası değil ama hocam, küçük bir sorun vardı.

— Evet.

— Sizin de hayatınızda hissettiğiniz ama hiç yakalayamadığınız yitiğiniz oldu mu?

— İnsanlar sadece bulduklarından haberdardırlar. Sırlar perdelerini araladıkça, bulduklarını ve kaçırdıklarını da hissedeceksin. Şuna sevinmelisin, araştıran birisisin, umursamayan değil.

— Saygılar sunuyorum hocam.

— Tekrar mutluluklar diliyorum delikanlı. Unutma görüşmek üzere.

— Unutur muyum Hocam?

Bengisu sıkı sıkı tutmuştu elinden ve ısrarla bakıyordu gözlerinin içine:

— Senin içinde ağlayan o çocuk, meşhurmuş meğer.

— Öyledir. Ama ben o çocukla anlaştım. Daha ağlamayacak ve beni peşinden eskisi gibi koşturmayacak umarım.

* * *

Nişan, düğün ve zamanın çılgınlıklarla eskidiği üç ay daha kalmıştı arkalarda... Mutluluktan uçuşan gönüllerin ülfeti, tam bir rüya âleminde yaşayan hayallerin ötesindeki bahtiyarlıklarla doluydu.

Hayatın bütün ihtişamına rağmen mutluluklarının ahengine kapılan, gönlünde zaman zaman hissetmeye başladığı burukluk düşündürmeye başlamıştı onu... Zaman zaman kendisini sorgulamaya başlayışı, yine o eski yitiğin içinden sesleniş sinyalleriydi. Yüreğini burkan mutluluğuna gölge düşürmeye çalışan sesler yükseliyordu içinden. O çocuk, zaman zaman ağlamaya başlamıştı içinde... Garip seslerle hissettiriyordu ona kendisini... Yine o hastalık nüksediyordu duygularında... Zaman zaman buruk bir hissiyatın anaforunda savruluyor, çırpınışlarını Bengisu'ya hissettirmemeye çalışıyordu. Yine ağzındaki kapakları fırlatmak için hazırlanan, ürperti veren yanardağlar hazırlık içindelerdi anlaşılan.

Adını koyamadığı muhal, kapaklarını ne vakit fırlatacağını hesaplayamadığı yanardağın tedirginliği içinde yaşamaya başlamıştı yeniden...

Artık hayalleri bile yetmiyordu yüreğinin uçuştuğu mesa-

felere. Evlenmişti, bir de çocuğu olacaktı. Şekli, iyiden iyiye değişiyordu kafasındaki dünyanın...

Her defasında onu bir daha hatırlamamak, o muhal duyguları deşelememek, sorgulamamak ve onsuz yaşamak istiyordu. Ne yapsa kendisini vakti gelmiş bir sancı gibi hissettirmesi, en olmaz vakitlerde sevincini kursağında düğümleyip en demli yerinde yakalıyordu onu.

Fakat ne yapsa bütün çabaları yetmiyordu o eksiğini hatırlamamak için. Zaman zaman ejderhalaşıyor, bir kâbus gibi çöküyordu üzerine.

Yine eskisi gibi barlar, diskolar ve pavyonlar vardı hayatlarında. Eski grup dimdik ayaktaydı ve bir bütün oluşturmuşlardı yine.

Fikirleri zıt bile olsa ayrılacağını hissettiği bir dostu olmuştu Bulut'un. Prof. Dr. Mümtaz Bey. Son günlerde fırsat buldukça, o buruk duyguların dürtüsüne dayanamadıkça ya Burhan Bey'e ya da Mümtaz Bey'e uğramak ihtiyacını hissediyordu.

Bir sevinç arifesinde, o malum yine hırçınlaşmış, ağlamaya başlamıştı içinde... Barda çılgınlar gibi eğlenirlerken, hayatının en anlamlı mesajını alıyordu Bengisu'dan. Şampanyalar patlamıştı o gece... Peçeteler, yine çılgınca uçuşmuştu havalarda... Soluk soluğa kalmıştı Bengisu. Bulut oldukça hassastı eşini incelerken. Bulgur bulgur terler sökülüyordu suratından.

Halsiz ve yorgundu bugün. Erkeğinin gözlerinin içine bakarken fersizdi bakışları ve rengi uçuk:

— Otursak mı biraz?

— Rahatsız mısın?

Bulut endişelenmişti eşini temaşa ederken:

— Yok bir şeyim, terledim sadece. Tabii ki ne yapsam eskisi gibi olmuyor işte.

Ilık bir bakışla bekliyordu Bengisu'nun gözlerinde:

— Anlamadım, değişen bir şey mi var?

Fersiz bir sesi vardı:

— Artık sevgiler de bölünecek.

Bir anlam çıkaramamıştı duyduklarından. Hatta bozulmuştu biraz.

— Neden bölünsün ki?

— Kıskanır mısın?

— Şunu biraz daha açık konuşur musun lütfen?

Bön bir yüzü vardı Bulut'un:

— Bengisu, ne demek oluyor bütün bunlar, söyler misin?

— Kızma canım hemen. Yani kendi çocuğundan da mı kıskanacaksın yoksa?

Rahat bir nefes almıştı. Ferah bir rüzgâr esiyordu yüzünde konuşurken.

— Söyle, söylesene! İnsan çocuğundan kıskanır mı hiç karısını?

— Bilmem, hazırlıklı olman için söylüyorum bütün bunları.

Gözleri irileşti ve müthiş bir patlama oldu siyah bebeklerde:

— Yoksa?

— Evet hayatım. Bir çocuk bekliyoruz artık.

Sesini kıstı, dudaklarını ezdi sevincinden. Nâra atmamak için yapıyordu bunu.

* * *

— Bengisu!

— Sevindin mi?

— Ne demek? Bana dünyayı bağışladın. Şehri ayağa kaldırabilirim bu akşam.

Sevinç ve onu gittikçe gölgeleyen, hiç de yabancısı olmadığı o eski duyguların kâbusu bir kargaşa gibi yaşıyordu benliğinde...

Gece Bengisu'ya hissettirmemeye çalışmıştı huzursuzluğunu. İçinde yaşayan, hiç susturamadığı çocuk ve eşinin varlığından söz ettiği o çocuk! Yakalayamadığı, hiç sahip olamadığını düşünmeye başladığı o meçhul ve geleceğini haber aldığı çocuk, değişik hülyalar kurdurmaya başlamıştı Bulut'a...

Gece lambasının mor ışıkları uçuk bir aydınlık içinde tutuyordu odanın içini...

Usulca döndü eşine, uyumamıştı... Fısıltıyı andıran kısık bir sesle ulaşmaya çalışıyordu ona:

— Uyudun mu?

Mahmur gözlerini kıyıştırırken aynı ölçüdeydi sesinin tonu:

— Hayır.

— Ne düşünüyorum, biliyor musun?

— Bilmem.

— Hayatımızın akışı değişmeli bundan böyle.

— Neyini beğenmedin?

— Beğenmediğimden değil.

— O halde?

— Aramıza birisi daha karışacak demiştim ya. İşte onun da beraberinde getireceği sorumluluk, biraz daha olgunlaştırmalı bizi... Bir anne, baba mesuliyetini irdeleyip artık ona göre de yaşamalıyız diye düşünüyorum.

Barlar, pavyonlar, diskolar ve içki, hatta bütün çılgınlıklar hayatımızdan ayrılmalı bir bir.

— Ben eğlenmeden yapamam ki...

— Yine eğlen. Her ortamın ayrı bir eğlence tarzı olmalı.

— Mesela?

— Bilmem, araştırırız işte. Bunlarsız olmaz, dediklerimizi yapmadıkları halde de hayatlarından haz alanlar var.

Okul sıralarında duymuştum, hatta ders kitaplarında bile var anne ve çocuk sağlığı... Okumuş olmalısın bunları, Bengisu.

— Şimdi sırası mı bunun?

— Uyuyamadım.

— Erken havasına girdin sanırım. Bir müddet daha sana söylememem gerekiyormuş anlaşılan…

— Artık senin kesinlikle içki kullanmaman gerekiyor. Hatta dans etmemen, hoplayıp zıplamaman, dengesiz hareketler etmemen gerekecek. Sigara içmemelisin. "Anneler daha çok çocukları için yaşar" derlerdi de inanmazdım buna.

Bengisu, aniden hırçınlaşmıştı:

— Yo, hayır! Ben söylediklerini asla yapamam. Ödün verememe bu yaşta, ben yine hayatımı yaşarım.

İkisi de uykusunu iyiden iyiye açmışlardı. Bulut'un morali bozuk ve buruktu bakışları:

— Bengisu! O doğacağını söylediğin çocuk bizim... Kendi kanımızdan o...

— Demesi kolay. Sen de bırakacak mısın aynı hayatı?

— Elbette.

— Yani hiç içmeyeceksin?

— Evet

— Sigarada mı?

— Senin yapabileceğin bütün fedakârlıkları... Sadece taşıması ve dünyaya getirmesi hariç.

— Tamam, uğraşırım belki ama, başaracağımı pek sanmıyorum.

— Pes dememelisin hemen. Alışırsın.

— Birden bu kadar yüklenirsen, doğurmam, haberin olsun.

— Hırçınlaşma hemen. Şimdilik sigara, içki ve dans yasak.

— Geriye ne kaldı?

— Bunlar hayatın kendisi değiller ki. Hem şimdi başka şeyler konuşalım istersen. Diyelim ki, bir oğlumuz oldu. Adını Umut koyardık.

— Kız olursa?

— O zamaaaan... Ha, Bengüaşk!

— İsimler benzemek zorundalar mı?

— Benzesin.

— İyi ya tamam. Benzesin.

Gece hayaller sürüp gitti. Sabah oldukça yakındı. Uyuyup kalmışlardı konuşurlarken. Önce yine Bulut uyanmıştı.

Kahvaltıdan hemen sonra saatine bakıp soruyordu:

— Gazeteye geliyor musun bugün?

— Bilmem, hiç niyetim yok gibi.

— O halde ben gidiyorum.

— Güle güle, doğmadık çocuk için hayat şeklini değiştirmek isteyen aceleci baba!

— Hayatımda bir boşluğu daha dolduracaksın sen. Seni çok, ama çok seviyorum Bengisu.

— Ben de seni, güle güle...

Doktorla olan dostlukları ileri boyutlardaydı artık... Doktor aynı gazetede sağlık köşesinde haftada bir gün yazı yazmaktaydı. Bugün yazısını fakslamamış, kendi eliyle getirmeyi düşünmüştü. Gerekli ziyaretleri sebebiyle yapmıştı bunu...

Bulut kapısı açıldığında şaşırmıştı. Ayağa kalktı ve heyecan dolu bir sesle konuştu:

— Hocam! Bir dilek dileseymişim olacakmış.

— Hayırdır, ne dilemiştin?

— Sizinle konuşacak çok şeyim vardı. Uğramayı düşünüyordum bugün.

— İyi ya, ben geldim.

— Buyurun hocam.

Karşılıklı oturmuşlardı. Hoca, Bulut'u inceledi ve sordu:

— Uğramıyorsun?

— Dedim ya hocam, bugün için kararlaştırmıştım.

— Neyse, iyisin ya?

— Sayılır.

— İnsan oluşun cilveleri bunlar. Şikâyetler bitmez aslında. Bari mesut musun?

— O konuda çok! Hem bir de çocuğumuz var yolda.

— İşte buna sevindim.

— Fakat hocam, kızmayın ama, o dürtü peşimi bırakmış değil nedense. Çocukla biraz daha dolar mı dersiniz?

— Evet, biraz daha. Fakat tamamen değil.

— Neden hocam?

— Herkes duyarlıdır, ancak sendeki biraz daha fazla.

— Çocuklarının, böylesi şikâyetleri yok Hocam.

— Duygular çok farklı ölçülerde hissettirir kendisini, sendeki farklı...

— Yani, herkes hayatında bir boşluk arar mı demek istiyorsunuz?

— O bir içgüdü delikanlı. İnsanın içindeki ve dışındaki hazineleri araması için yerleştirilmiş.

— Ben hazine filan aramıyorum hocam. Eksiğimi, benden bir parça olduğuna inandığım, fakat bulup yerine koyamadığım bir parçamı arıyorum ben...

— Herkesin maddi ve manevi eksikleri vardır, insan on ömür boyu arayıp durur. Mevlâna'nın külliyesinde rastlamış

tım. “Hazine herkesin içindedir, insan onu toprakta değil, kendi içinde arasın” diyor... Yaratılmışlarla Yaratan arasında sürekli araştırma yap. Belki de kısa zamanda eksiğini bulup yerine koyacaksın. Belki de, onu bulduktan sonra, ıstırapla arkadaş olacaksın... Ne de olsa hoştur onun çilesini çekmeye talip olmak.

Bedeninde seninle birlikte yaşayan organlarını düşün ve onları analiz etmeye çalış. Doğum yenilenmesini ve ölüm eskitmesini düşün. Ruhu düşün. Bedenden ayrıldığında insanın nasıl sevimsiz, işe yaramaz hale gelişini... O insanın çok önem verdiği dış görünüşün, fizikî cazibenin akıbetini.

Yaratıcıyı düşün sonra. Koyduğu yasakları, haram ve helâl kurallarını. İsyanı düşün ve cezayı... Bunlar seni gerçek hazinene, yani senden kopmuş gibi saklanan parçana götürecektir. Ruh ve bedenin oluşturduğu yapıdaki yerine koyacaktır düşünceyi...

Dinler tarihini karıştır. İnsanoğlunun yaratılışından günümüze kadar olan serüvenini... Yeni bir şey keşfetmeyeceksin. Her insanın belli ölçülerdeki arayış hissinin bir tezahürü, seni peşinden koşturan duygu.

Çokları, koyu umursamazlık yortularının altına saklanarak körletmeye çalışırlar arayış içindeki duygularını... Bitip tükenmeyen bir gelenektir senin keşfedemediğini sandığın arayış. O, bir muhal değil. Çağlar boyu, din, insanoğlunun su ve ekmek kadar zaruri ihtiyacı olarak kendisini hissettirmiştir dünyamızda. Çılgınlıklar, düşünceyi örter. Nefis, geçici hazlardan yanadır. Kendini sorgula ve sana kendisini unutturmayan dürtüyü, kendi içinde ara. Tefekkürlerinle ufkunun yelpazesini aç, renkleri özümle ve tıpkı arının çiçekleri gezdiği gibi dolaş. Sana ilaç olan çiçeği bul. Geceler, gündüzlerden daha aydınlıktır tefekkür için, unutma.

— Pekâlâ hocam. Bana bu hususta ufkumu açabilecek bir kitap da tavsiye edebilecek misiniz?

— Ben ilk Kur'an mealini okumuştum. Notlar almıştım ve yorumları genişletmeye çalışmıştım kafamda... Sonra, tefsir okudum ve dinleri inceledim. Baktım ki, tek din var. Bütün peygamberler, aynı kaynaktan gelen emirleri duyurmuşlar insana. Bu yoldan Bir'e yürüdüm. Semavi kitapları inceledim, baktım, onlar Kur'an okyanusuna dökülen birer denizden ibaret...

Önce oku. Sonra içinden gelen seslere kulak ver. Yalnız, kendine dürüst davran ve çarpıtma duyuşlarını.

— Bilmem, derken umursamaz, kayıtsız, hatta alaylı bir dudak büküşü vardı Bulut'un...

* * *

Bir haftadır eğlence yoktu. Sabahları gazeteye, akşam olunca evlerine dönüyorlardı. Bulut geceleri çok az uyuyordu. Hocanın tavsiyesi üzerine kitaplar almış, onların dünyasına dalmıştı. Çalışmalarını Bengisu uyuduktan sonra yapıyordu. O derin bir uykuya dalınca usulca yatağından kalkıp çalışma odasına geçiyordu.

Kur'an meali ve tefsir vardı masasında. Titizlikle okuyup notlar alıyordu. Ayrı bir iklime düşmüştü gönlü. Sessiz bir yolculuktu bu başlattığı, iniltili gecelerin kucağında. Sabahları çantasına koyuyor, gazeteye de götürüyordu okuduğu kitapları. Bir haftadır oldukça mesafe almıştı yeni dünyasında. İnsan, çağdaş, aydın kavramları, gerçek manadaki fotoğraflarını kazıyordu hafızasına. "Leyl" koymuştu deneme yazılarının başlığını. İleride kitaplaşır umuduyla, yakalayışlarını yazıyordu. Duygular biçimlendikçe, bütün hissiyatıyla yönelişlerinin özelliğini taşıyordu cümleler...

Harf harf yağıyordu gönlünden yeni iklimin yağmurları. Eşinin ismi takılıyordu düşüncesine; "Bengisu," ölümsüzlük suyu, abı hayat. Bengisu, bu demekti.

Manevi bir çağrısı vardı bu adın. O da isminin anlamı olan bu sudan kuşkusuz içmek isteyebilirdi... Gizli bir hazine bulmuşçasına sevinçliydi ve şimdilik saklıyordu sevdiklerinden bile. Bugün arayışlarının esintisi olan bir yazısı çıkmıştı. Yeni dünyasının, taze yönelişlerinin oldukça uzun bir makalesi yayınlanmıştı. Sabah masasının başına geçer geçmez telefonu çalmıştı.

— Yazını çok beğendim delikanlı, diye başlamıştı Mümtaz Hoca. Bu hazineye yaklaştığının işareti bence. Devamı da var mı?

Heyecanlanmıştı hocanın sesini duyunca:

— Var hocam! Bugünkü birinci bölümüydü.

— Kolay gelsin delikanlı. Bence doğru yoldasın ve yitik sandığın o sana ait olan parçanı bulma yolundasın artık.

— Sağolun hocam, çalışıyorum...

İlk haber hoşuna gitmişti. Gazeteyi önüne çekti ve yazısının bulunduğu sayfayı açtı. Yüzünde ferah bir rüzgâr esiyordu okudukça... Muhayyilesinde açılan engin ufuklar, fikrini el değmedik sır perdelerinin ötelerine taşıyor, okuduğu satırların arasında kendini yeniden keşfe çalışıyor, rahatlıyordu...

Bakmak Görmek Değil!

Her doğuş bir çilenin işi... Yeryüzünde gözleri kamaştıran renkleriyle dikkatleri üzerine çeken desen desen çiçeklerin, rüzgârların dudağından yayılan sihirli kokuların, ağaçların dallarında patlayan tomurcukların, toprağın üzerinde sergilerini açan bitkilerin, değişik tatlarıyla o albenisi tartışılmaz ambalajlarının içinde ilâhi sanatın hünerlerini sunan, sayısız çeşit

cümbüşleriyle görücü önüne çıkan meyvelerin, hasılı toprağın üzerini süsleyen canhıraş manzaraların dokuları, toprağın derinliklerinde terleyen, tarifsiz acılar ve ıstıraplar içinde çürüyerek yeni, taze bir hayatı selâmlamak için hazırlanan küçücük çekirdeklerin hünerleri!

Sıkıntıyı güzelliğe çevirebilmek için sabrın memesini emip taze bir oluşum için acılara tahammül eden, toprağın karanlıklarında ölüp yeniden hayata kavuşuşun içli bir seremonisidir bu... Demek her ölüm yeni bir hayatın başlangıcı... Ya insan?

Son yolculuğuna uğurlananların arkasından yükselen çığlıklar?

Şairin mısraları düşüyor aklıma bu hazin duyguların eşliğinde.

Artık demir almak günü gelmişse zamandan,
Meçhule giden bir gemi kalkar bu limandan...
Hiç yolcusu yokmuş gibi sessizce alır yol,
Sallanmaz o kalkışta ne bir mendil, ne de bir kol...

Rıhtımda kalanlar bu seyahatten elemli,
Günlerce siyah ufka bakar gözleri nemli...
Biçare gönüller, ne giden son gemidir bu,
Hicranlı hayatın ne de son matemidir bu...

Dünyada sevilmiş ve seven nafile bekler,
Bilmez ki giden sevgililer dönmeyecekler...
Birçok gidenin her biri memnun ki yerinden,
Birçok seneler geçti dönen yok seferinden...

İnsan hâlâ bir meçhul mü? Bu elemli gidişler, anlaşılmamış bir gerçeğin, çözülememiş, boşlukta kalan bir denklemin ürküntüleri mi insanın hayatında?

Her bitkinin, her canlının çekirdeğinde, 'hücresinde' o canlının yapısı, oluşumu, yani projesi bulunmakta... Bütün mimarların çizdikleri projeler, ilâhi projelerin yanında basit ve anlamsızlık taşımakta...

Şairin mısralarındaki gibi, gidenler dönmemiş olsalar bile ben tükenmeyen bir enerji oluşuma ve yok olmayacağıma inanmak istiyorum...

Bir su pıhtısının içinde, gözün seçemediği, mikroskopların görmekte zorlandığı hücrelerden mi ibaretim ben?

O ilâhi serüvenin başlangıcında, o basitlik ifade ettiğini sandığımız dış görünüş, bir şeye benzetemediğimiz hücrelerin biçimsiz, anlamsız, hatta sevimsiz bir pıhtı, vasıfsız bir et parçası görünümüne dönüşüşü, şaşırtır insanı ilk bakışta...

Gün geçtikçe biçimlenişi, insan vücudunun şeklini alışı, içinde sayısız sistemleri barındırmaya başlayışı ümitlendirir düşüncemizi...

Duyan, düşünen, gören, sevinen, ağlayan ve algılayan, çok hassas duygularla teçhiz edilmiş, şaşırtan, ihtişamlı bir varoluş çıkar karşımıza...

Bu emsalsiz, hâlâ keşfedilememiş şaheser, tesadüflerin eline bırakılabilir mi?

O halde bu akıllara durgunluk veren şaheserin projesini hazırlayan, onu akıl almaz sistemlerle teçhiz eden, geliştiren, büyüten, yücelten ve yöneten birisinin olması da gerekmez mi?

O zaman ben hâlâ bir meçhul müyüm? Beni ben yapan, benimle beni özdeşleştiren, acıyı, sevinci, kederi içime yerleştiren, onları benimle yaşatan kim?..

Bedenimin derinliklerine hiç inmeyi başarabildim mi? Tanımaya çalıştım mı kendimi korkmadan? Sorgulayabildim mi kimliğimi?

Yeni yeni fehmetmeye çalıştığım, düşündükçe vücudumu korkunç kaosların kucağına bırakan, akıl almaz fırtınaların salıncağında bana korkulu anlar yaşatan bir oluşumun esiri olmakta beynim...

Bakmak görmek değilmiş meğer!.. Fark etmek, varlıkların inceliklerine nüfuz etmek...

İnsan daha çok gezip yürüdüğü yollarda, sokaklarda, caddelerde sadece düşmemek için görmekteymiş sanki! Her şeyden önce, insanın kendisini keşfedemeyişi, bir meçhul duyarsızlığının penceresinden kendisine bakış açısı, asla affedilir bir hadise olmamalı diye düşünmeye başlayışım... Okyanusların, denizlerin engin sularına yüzeysel bakmışım! Irmakların kıvrımlarından, akıştaki musikinin anlamlı bestesinden, suyun dünyasından bile habersiz bir seyirmiş gördüklerim... Gözlerim tıpkı ruhsuz bir kamera gibi resimler çekmiş görmek adına!..

Kırlarda, yamaçlarda ve ormanlarda anlamsız dolaşmışım anlaşılan... Gök gürleyişinden, şimşeklerin çakışından, karların toprak üzerine ak örtüsünü serdiğinden, rüzgârların hoyrat esişlerinden, doluların meyveleri, çiçekleri dallarında vuruşundan, hiç, ama hiçbir şey anlamamışım...

Mevsimlerin değişişinde, tabiatın her baharla birlikte yeniden dirilişinde, toprağın üzerinde renklerin bütün tonlarıyla höykürüşünde farklılıklar aramamışım... Yaprakların gazelleşmesi, çiçeklerin solan benizleri, uçuk renkteki tabiatın kehribar sarısından matem elbiselerini giyinişi ve ölüşünde tabiatın, kayıtsız kalmışım...

Yeryüzünde dekorların sık sık değişişi, hiçbir şey anlatmamış sanki bana... Çiçeklerin renklerinden, büyülü kokularından boş yere etkilenmişim yıllar yılı... Şu an, bir daha anlıyorum ki, bakmak görmek değil!

Arzularımın akışında, nefsimin isteklerinde, dahası, inanışımda ürpertili olumsuzluklar var...

Düşüncelerim korkak, ben duyarsızlık içindeyim anlaşılan. Derinliklere inmekten ürkmekte hâlâ arayışlarım... Kendime sormaktan korktuğum bir soru var beynimi zonklatan... Ben kimim?

Hafızamdan silinmeyen dünyaların temellerini sallamakta bu soru... Aklıma düştüğü her an, korkuyor, ürperiyor, titriyor ve kahroluyorum. Bilmiyorum ki, bu gerçeklerden kaçışın ta kendisi...

Bütün mucitler icatlarını kılavuzlarıyla birlikte insanın hizmetine sunmaktalar... Ya benim? Sahi, benim de bir kılavuzum yok mu?

Yönelişlerimi işaretleyen, hayatıma anlam kazandıran, bana istikamet tayin eden bir kılavuzum yok muydu? Yoksa, ben teknolojinin herhangi bir cihazından daha mı basit ve değersizim?

Bakmak, görmek değildir deyimi beni nerelere kadar getirdi? Şair aynı duyarsızlıktan şikâyetçi benim gibi... Dünyaya ruhsuz bir kamera gibi bakarak köhnemek! Gördüğünü sanması insanın ve kendisini yanılgılar içinde tanımlaması...

Yürüyebilmek için, sadece engellere takılmamak için gördüğünü anlamayışı.... Renkleri, yollarındaki engelleri sezebilmek değilmiş görmek...

Şair ne kadar da haklıymış kendisinden yakınırken mısralarında...

Zamanla nasıl değişiyor insan!
Hangi resmime baksam ben değilim...
Nerde o günler, o şevk, o heyecan?
Bu güler yüzlü adam ben değilim…
Yalandır kaygısız olduğum yalan...

Gökyüzünün başka rengi de varmış!
Geç fark ettim taşın sert olduğunu,
Su adamı boğar, ateş yakarmış!
Her doğan günün bir dert olduğunu,
İnsan bu yaşa gelince anlarmış...

Ayva sarı, nar kırmızı sonbahar!
Her gün biraz daha benimsediğim,
Ne dönüp duruyor havada kuşlar?..
Nerden çıktı bu cenaze! Ölen kim?..
Bu kaçıncı bahçe gördün tarumar!

Fark etmek ve yaş... İnsanın fehmetmeye başladığı, ufkunun daha yeni yeni menzillere açılmaya başladığı anları. Aklın, düşünceyi buluğ yaşıyla irtibatlandırmakta olduğu zamanlar... Anlaşılmaz sıkıntılar içindeyim yine... Yaşadığım ömrü sorgulamak için çırpınıyorum şair gibi. Kayda değer, kırık dökük bir şeyler yakalıyorum aralamaya çalıştığım ufukların ötesinde... Geçmiş yılların hüznü incitiyor duygularımı... Yüreğimde anlamlı bir burukluk... Deneme ve yanılma... Tesadüflere bırakmamalıyım artık hayatın akışını... Hazin bir anekdot veriyor yine beynim... Her defasında umutla başlayıp yine sonunda yeisle biten bir hikâye... Sanki bülbüldeki aymazlığın insanlarda tezahür eden talihsizliği çıkıyor karşıma...

Hayatının akışı değişmişti son birkaç gün içinde. Asude bir iklimin gizeminden akan bir ırmak, beden çukurunun nihayetsiz dehlizlerine doğru akıyor, ona hayatın gerçek manasını besteletiyordu...

Görülmez bir elin tutuşunu, efsunlu bir havanın ruhunu kuşatışını hissediyordu okudukça...

Odasının kapısı açılmıştı ama, farkında olmamıştı. Bengisu belirmişti karşısında.

— Bu dalgınlık, diye mırıldanmıştı Bengisu...

"Bülbülün ıstırabını her gün biraz daha çekilmez hale getiren, acının en demli yerinde bülbüle gözlerini açtıran o malum gafletin hikâyesi olmalı benim de yaşadıklarım...

Bülbülün o dillere destan olan şakıyışı, gönülleri mest eden bestesi, sesindeki o duru, anlamlı yanıklık, gülün açılış ânını kaçırışındaki gafletin ıstırabından ibaretmiş!

Gülün o eşsiz açılışındaki seremonisini seyredebilmek heyecanı içinde beklermiş sabahları...

Gül, her akşam karanlıkların kasvetine dayanamadığı için kapanır, sabahın yeryüzüne gülümsemeye başlayan ilk ışıklarıyla, güneşin işveli tebessümlerinin cilvesine dayanamayıp katmer katmer açarmış yapraklarını ve rayihasını rüzgârın dudağında dağıtırmış...

Bülbül, her akşam tünediği köşesinden gülü karşısına alıp açılış ânını beklemeye başlarmış... Derler ki, her sabah güneş ilk ışıklarını yeryüzüne göndermeye başlarken bülbülün direnci kırılır, rehavete dayanamayan gözleri kapanıverirmiş...

İşte, bülbülün dillere destan olan aşkı, malum gafleti yüzünden sürüp gidermiş... Şairin 'Yalandır kaygısız olduğum yalan' mısraında, ıstıraplı bir yargılamanın ayak izleri var. Meğer, hep aynı aymazlık yüzünden o esrarlı serüveni kaçıran bülbülün feryadıymış bize hoş gelen sedaları... Ya mısralardaki

yakınış? Fark etseydi bülbül gafletini... Kulaklarımız alıştığı o besteyi duymayacaktı belki de...

Gafletlerimiz olmasa, belki de o içli mısralar asla doğmayacaktı şairlerin yüreklerinde....

Demek, aynı yanılgılardı bülbülün aşkını destanlaştıran ve şairleri sihirli mısraların peşine düşüren duyarsızlıklar...

Vuslat! O, olması halinde aşk denen gizem erir... Sabırsızlık içinde vuslatı bekleyen hisler, arzuladıklarına kavuşunca, dokununca o korkunç derinlikleri tıpkı bir ejderha gibi yutar vuslat. Yoksa, 'aşk' henüz keşfedilememiş bir sihir mi hâlâ hatıralarınızda? Bakmak... Gözlerin, o nihayetsiz mesafelerdeki anlatılmaz iklimlerinde dolaşışı... İncelemek, nüfuz etmek, fark etmek, eserin sahibine meftun olmak, ona hayranlık duyuşun ilk basamakları mıydı aşk? Çöllerde dolaşan Mecnun'un 'Leyla, Leyla' diye haykırırken, yoksa Leyla'da Mevlâ'yı buluşunun çizgisi miydi aşk?

Çünkü bizim telaffuz ettiğimiz aşkın esrarı vuslat sonunda gücünü yitirmekte... Bakışlardaki sihirli seyahatler, eski anlamını fark edilir biçimde kaybetmekte. Âdeta arzuladığına sahip oluşun, fetih gururunun şaşkınlıklarını yaşamakta yürekler. Dildeki gizemler, sözcüklerin yüklendikleri incelikler yitirmekte insanın insana olan sevdasını... İnsanın, kendi eli, kendi bedeni gibi olmakta vuslat sonrası dokunuşlar. Olumsuzluklar yaşanmakta, münakaşalar, belki de kırıcılığın ötelerinde mayalanan anlaşmazlıklar girmekte araya zaman zaman... Aşk kavgadan, münakaşalardan, hoyratlıklardan gocunur! O efsaneleştirdiğimiz aşk, kavga ve barışlar arasında sürdürmekte beraberlikleri.

Yoksa bülbül, olası bir vuslatın aşkı bitirebilmesi kuşkusundan mı sürdürmekte aymazlığını?

Hayır, hayır, bülbül de fark edemedi anlaşılan!"

Kafasını okuduğu kitaptan kaldırıp mahmur gözlerle bakmıştı eşine. Ürpertili bir toparlanışı vardı sesini duyduğunda. Derin soluk alıp okuduğu kitabı kapatmış ve not defterini koy muştu yanına:

— Sen miydin?

Kinayeli bir sesi vardı. Alınganlık göstermişti Bengisu.

— Başka birisini mi bekliyordunuz yoksa?

— Yo hayır, okuyordum. Otur...

Oturur oturmaz sigarasına sarılmış, efkârlı bir eda içinde yakmıştı.

— Bugünkü yazın ilginçti yine. Kestim ve daha önceki yazılarının arasına dosyaladım.

— Beğendin mi?

— Evet, oldukça güzeldi. Artık ayrı dünyaları irdelemektesin.

Dudak büktü, sigarasını derin çekti konuşmazdan önce:

— Meğer, manevi yönün de varmış.

— Olmaya başladı daha doğrusu. Sevdiğim bir deyim vardı bu konuda, "Gidemediğin yer senin değildir." Ve başka bir deyim doğruluyordu bunu: "İnsan bilmediklerinin düşmanıdır." Bir ilâhi seslenişin değerlendirilişi ölümsüzleştiriyor bunları: "Hiç bilenlerle, bilmeyenler bir olur mu?"

— Sen durmadan dini kitaplar mı karıştırıyorsun bugünlerde?

— Evet! Burhan Hoca, Mümtaz Hoca, derken sıra bende.

Alaylı bir bakışı vardı:

— Bari, keşiflerin de oldu mu bu konuda? Yoksa şu peşinden seni uzun zamandan beri koşturan yitik, maneviyatsızlık mıymış?

— Evet, zannederim o.

— Şahsen ben, öyle çağların gerisinde kalmış bir görüşü ne incelemek, ne de öğrenmek isterim.

— Neden?

— O, bildiğim kadarıyla insanı sınırlıyor. İçki, kumar, ahlâkî kurallar derken sevişmek, dans, caz, açık giyinmek, haram, helâl kavramlarıyla hayatı anlamsız, yaşanmaz bir hale getirmekte.

— Bunların hangisi kötü sence? İçki, kumar ve fuhuş adına, ahlâkî kuralların çöküşü adına, bilim de aynı şeyleri söylemekte.

İnsan haklarının, ailedeki yapılanmanın, toplumlaşmanın ve sosyal dayanışmaların en mükemmeli var semavi kitaplarda. Erkek, kadın ilişkilerine gelince az mı yakınırız babası bilinmeyen çocuklar adına? İçkinin aklı kısırlaştırdığı, kansere yol açtığı, kumarın aile birliklerini yıkışını çok okuduk ve izledik.

Bengisu'yu sıkmıştı anlaşılan konu:

— Bunların hepsi bir ölçüde tamam da... Ben senin dediklerini öğrenmek ve yaşamak istemiyorum. Hadise bu! Yadırgı ve gereksiz geliyor anlattıkların bana.

— Gün olur öğrenmek ihtiyacı duyarsın bence. Öyle şartlı yaklaşımın hiç de doğru değil. Öğren, ama gerekli bulmuyorsan yapma. İşin tuhaf olanı ne, biliyor musun? Şu an hiç bilmediğin, ama öğrenmek için vakit bile ayırmaya yanaşmadığın bir konu hakkında konuşuyor ve onu yargılıyorsun.

— Bırak şimdi bunu! Yazın ilginçti. Ona değer verdiğim için kestim, dosyana koydum. Başka bilinmezler de yok mu yitiklerinin arasında?..

— Var.

— Çocuk mu demek istiyorsun? Çok sevinmiştin yola çıktığını duyduğunda.

— Evet, o çocuk dolduracak içimdeki boşluğun bir kısmını da... Bunlar hayatın vazgeçilmez hazları.

Bu akşam, ilk burukluğunu yaşıyordu evlendikten sonra Bengisu, inanılmaz bir anlamsızlık içinde tepkiliydi Bulut'un yanından ayrılırken...

"Hayallerinden ve sürekli aradığın o yitikten, anlamsız yöneldiğin zamana razı değilim," diye haykırmıştı ve "Ben alıştığım hayatı yaşarım." demişti giderken.

Anlamlı bir seyir tutturmuştu Bulut'un gözlerinde. Manidar konuşuyordu:

— Biliyor musun, o çocuk bir yanılgıydı hayatımda.

Yüzünde kâbuslu bir rüzgâr esmişti Bulut'un:

— Neden, çocuk istemiyor musun yoksa?

— Yo, öyle değil. İstiyorum ama, sadece çok erkendi.

— Daha iyi ya, aileye bir insan katılacak. Kendi kanımızdan ve canımızdan birisi bu. O müjdeyi aldıktan bu yana mutluluktan uçuyorum.

— Diyorum ki, önümüzde daha uzunca bir zaman olacak çocuk büyütmek için. Daha on beş yirmi günlük bir hadise bu. Onu aldırmaya karar verdim.

Odanın duvarlarına şamar şamar inen bir tepki vardı dudaklarında:

— Bengisuuuuu!

Sesin yükselişindeki heyecanın dorukta oluşunun farkına varmıştı. Onu yumuşak bir üsluba, kısık bir sese çekmeyi başarıyordu gecikmeden:

— Bengisu! Sakın bir daha bana böyle soğuk şaka yapmayı hiç, ama hiç denememelisin.

Morali bozulmuş, aptallaşmıştı Bulut'un tepkisini alırken:

— Neden değiştin ki bu kadar? Sen babasıysan, ben de annesi değil miyim? Üstelik onu dokuz ay karnında taşıyacak ve sonunda doğuracak anne ben değil miyim yani? Senden daha fazla hakkım yok mu üzerinde?

— Hayır Bengisu, yanılıyorsun bunda ve şaşırtıyorsun beni. O bizim müşterek bağımızın ürünü... Hasretle bekliyorum onu aramıza. Daha şimdiden yüzünü, şeklini, saçlarının rengini, gözlerini merak ediyorum.

— Anladık hassasiyetinizi beyefendi. Ben, aslında daha başka bir konuyu görüşmek için gelmiştim.

— Anlat o zaman.

— Bir haftadan beri sıkıldım. Monoton bir hayattayız. Orhan ve Gizem aradı. Akşam kurtlarımızı dökmek için bardayız.

Kesin bir kararlılık içindeydi cevabı:

— Hayır! O hayatı yavaş yavaş unutmalısın. O dudaklarının arasından bırakmadığın sigaran da son olmalı.

— Nedenmiş o?

— Doğacak çocuğumuz ve senin sıhhatin için.

— Oh, ne âlâ memleket. Ya sen? Sen de bırakacak mısın bari?

— Bıraktım! Sana yardımcı olabilmek için yaptım bunu.

— Ben bırakamam.

— Yapma Bengisu. Çocuğumuzu düşün.

— O konu şimdiden sıkmaya başladı. Orhan'la Gizem'in davetine cevap mı bu?

— Evet, artık barlara gitmiyoruz hayatım. Her yaşın bir sorumluluk ölçüsü vardır. Sen anneliğe, ben babalığa hazırlandığımız şu günlerde, yaşantılarımızda da değişiklikler olacaktır elbet.

Sinirleri gergindi Bengisu'nun:

— Hayır! Ben tahammül edemem buna. Karnımda taşıdığım çocuk için bile olsa. Sen gitmesen bile ben gidiyorum akşam.

Biraz azar, biraz sabır ve biraz sitem vardı onun bakışlarının derinliklerinde:

— Bengisu!

Sakinleşmek için kendisine ayırdığı zaman fazla değildi.

On, on beş dakikalık bir aradan sonra yerinden kalkıp Bengisu'nun odasına geçmişti. Kapıyı araladığında yüzündeki ifade değişmiş, yerini, sukutu hayalin aptalsı bakışları almıştı. Bengisu odasında yoktu.

Kapıyı usulca çekmişti. Yönünü odasına götüren istikamete çevirmişti. Dalgın adımlarla yürürken, kolundan bir el sıkı sıkı kavramıştı. Üzüntü bir anda sönmüştü gözlerinde ve buruk bir meşale yanmıştı bakışlarında:

— Harun?

Hüzünlüydü o da:

— Merhaba kuzen.

— Merhaba kaçak. Nerelerdesin?

— Geldim işte.

— Yani bizi terk etmedin?

— Hayır. Kabul edilirsem döndüm.

— Kovulmamıştın ki.

— Ya baban?

— Sana tavır alan olmamıştı; konuşmuştuk daha önce bunları.

— Uğrasam mı yanına?

— Elbet.

— Kızar mı sence?

— Odan yerinde. Sigortan ödenmekte. Babam öncesinde kızmıştı, annen yumuşattı onu da. Sahi, hasret bitti mi?

— Bitti be kuzen. Tabii bu sevginin de bittiği anlamını taşımalı. Sadece insan özlediği şeye kavuşunca, yani vuslat olunca o erişilmezlik bir şeyler kaybediyor sanki değerinden... Tıpkı "aşk" gibi...

— Büyük konuştun kuzen. Bir sorun mu çıktı aranızda yoksa?

— Hayır. Kesinlikle. Buldum, gördüm ve tattım... O benim babamdı kuzen. Aramız çok iyi durumda... Bunca vefasızlığına rağmen, onun hakkında ne dedi biliyor musun?

— Annen hakkında mı?

— Evet.

— Bilmem.

— Onu yalnız bırakmamalısın; çünkü o seni hiç yalnız bırakmadı. Kapım senin için her zaman açık durmakta. Ama, oğlum, bir annenin kalbi ayrılığa, daha fenası terk edilmeye hiç dayanamaz. İşine ve ona dönmelisin... Bu ev de senin hakkın; tıpkı dönmelisin dediğim ev gibi.

Elini omzuna bıraktı usulca ve:

— Duygulandırdın beni, diye mırıldandı. Tanımak isterdim babanı.

— Seni anlattım ona. Çok sevdi seni. O da hakkında aynı senin söylediklerini dedi.

— En kısa zamanda kuzen. Şimdi sen babama uğra ve işinin başına dön.

— Ya sen? Bir acelen var gibi durdun yanımda.

— Küçük bir mesele.

— Yardımım olur mu?

— Yo, hayır. Yengen kırılmıştı biraz. Odasına uğradım, eve dönmüş olmalı.

— Erken başladınız.

— Uzun hikâye kuzen, sonra oturup daha detaylı konuşuruz.

Ayrıldı, birkaç adım atmıştı henüz. Harun arkasından seslendi:

— Heeeeey! Dur biraz.

Durup arkasına baktı:

— Seni bekleyen bir sürpriz var.

— Önemli mi o kadar?

— Oldukça.

Yeniden döndü yanına:

— Evet, anlat şu önemli meseleyi!

— Sırma'yı gördüm dün.

— Eeee?

— Seni sordu. Evlendiğini söyleyince kahroldu.

— Önemsizmiş be kuzen, boş ver şimdi bunları.

— Eski grupla barda karşılaştım.

— Sen hâlâ gidiyor musun?

— Eh, bazen. Babam gitmemem için söz istedi benden...

— Anlaşıldı, bunları daha sonra oturup konuşuruz ha?

— Tamam.

Bulut yoğun trafiğe rağmen karşıya geçmekte fazla gecikmiş sayılmazdı... Dairelerinin zilini çaldığında kapının açılmayışı, kuşkularını arttırmıştı. Anahtarını bulup kapıyı açtı, yoğun bir gönül yorgunluğu içinde süzüldü açtığı kapıdan içeriye. Salonu, odaları dolandı; yoktu.

Çalışma odasına geçip iskeleye dikti gözlerini, denizi seyretti ve martı kuşlarının uçuşlarını... İçli bir nefes aldı sandalyesini altına çekerken...

Akşam bir kâbus gibi çökmüştü şehrin üzerine. Rüzgâr koyu bulutlar taşımıştı ufuklara. Bengisu hâlâ görünürlerde yoktu. Cep telefonunu aramıştı; "Aradığınız numaraya ulaşılamıyor." mesajı çıkıyordu. Kendi evleri yahut babası? Oralara gitmiş olabileceği gelmişti aklına. Arasa? Orhan'ı yahut Gizem'i aramak için yeltendi, her defasında vazgeçti.

Sıkıntısı iyiden iyiye artmıştı. Vakit, güç eskiyordu beklemekle. Her zaman gittikleri biri vardı aklında. Dediğini yapacaktı anlaşılan...

Evden çıkıp yorgun adımlarla arabasına yaklaştı. Kaygılı ve dalgındı yola çıkarken... Köprü fazla kalabalık değildi bu saatlerde. Koyu bir keder vardı yüzünde yolculuk boyu. Barın önüne geldiğinde arabasını terk ederken, barın kapısından içeriye doğru adımlarını atmaya çalışırken, derin bir isteksizlik ve ürperti vardı duygularında... Sanki hayatında hiç uğramadığı, alışkın olmadığı, yadırgadığı bir yere giriyormuş gibi tedirgin ve isteksizdi...

Böylesi eğlenceler artık onun için basit, silik ve anlamsızdı. Yeni yeni şekillenen kişiliğine aykırı yerlerdi artık buralar... Kulakları tornalayan bir gürültü vardı içeride. Tarifsiz bir coşku içindeydi yine gençler.

Dans ve içki... Girişteki boşlukta durmuş, içeriye bakıyordu. Bengisu'ya takılmıştı gözleri. O, masanın üzerinde çılgınlar gibi dans ediyor ve eğleniyordu. Masanın etrafındaki gençlerin alkışları ve gitarın verdiği haz, coşturdukça coşturmuştu Bengisu'yu. Yüzündeki deriden bulgur bulgur sökülüyordu terler.

Hamileydi üstelik... Kafasından bir kazan kaynar su boca edilmişçesine irkilmişti onu seyrederken. Dişlerini sıktı, derin derin soluklandı toparlanmak için. Beynine öldürücü hançeri çakılıyor, hınçlı dönüşler yapıyordu tepesinde...

Orhan fark etmişti önce ve Gizem. Ürperten bir çehresi vardı Bulut'un. Onlara aldırış bile etmemişti, Bengisu'nun dans ettiği masanın yanına kadar sokulurken. Titreyen gür bir ses, gitarın gürültüsünü ve alkış duvarlarını aşıyordu:

— Bengisu!

Müthiş bir sessizlik hâkim olmuştu barda. Alkışlar durmuş ve gitarın sesi susmuştu.

Bir çift göz vardı Bulut'un üzerinde, onu seyrederken kanı damarlarında donmuşçasına baygın... İçli, herkesten daha duyarlı ve hatta nemli, buhar buhar kaynaşan bir çift göz... Onun seyrine kapılınca buharlaşmıştı bakışları ve yapış yapış olan dudaklarda ince bir titreyiş hâkimdi... Sırma'ydı bu kız... Hüznün kuşatmasında bir hüviyeti haizdi onu seyrederken.

Bulut, etrafında olup biten her şeyden habersizdi... Eski grup arkadaşları da vardı içeride. Bulut, sadece tek hedefi gören bakışların sahibiydi.

Alkışların, hatta gitarın sususu tuhaflaştırmıştı önce onu, Bengisu'yu... Sonra da üzerinde şimşeklerini çakan o bir çift gözün sahibini fark etmişti sadece...

Korkunçtu bakışlarındaki esrar. Erkeksi, otoriter ve ürpertici. Kollarını, kırık kanatları gibi yorgun indiriyordu yanlarına.

İkinci komut aynı sertlikteydi Bulut'tan:

— İn oradan!

Soluk soluğa kalmıştı yorgunluktan. Bozuk bir moralle masanın üzerinde hareketsiz kalmıştı ve dinliyordu sadece. Tepkisi usanç ifadesiydi bakışlarında. Suskun, huzursuz, acı acı yutkunan, tahammüle muhtaç edalarla bakıyordu Bulut'un gözlerine. Gururu incinmişliğin en belirgin sinyallerini veriyordu bakışlarında....

Elini uzatmıştı masadan inmesi için. Bozuk bir moralin güdümünde, etrafını umursamayan bir hırçınlıkla yakalamıştı

Bengisu'nun elini ve kararsızca sıkmıştı onu masadan indirmeye çalışırken...

Üçüncü komutu vardı dudaklarında:

— Yürü, gidiyoruz!..

Arkadaşları şaşkınlık içindeydiler. Buruk, kırgın ve şaşkın...

Sırma, kadınını tanımıştı Bulut'un. Duygusal, anlamlı bir uğurlama merasimi barda. Zoraki bir gidişin ezikliği içinde hırçınlaşıyordu Bengisu ve Orhan'la Gizem fena halde kırılmışlardı Bulut'a.

* * *

Kadıköy'deki evlerinde sessizlik hâkimdi. Fırtına öncesi bir sessizlikti bu... Bengisu fena incinmişti anlaşılan. Bulut, evlerine girdiklerinde bir müddet yalnız bırakmıştı onu odasında. Sessizlik, öfke, çıldırtacak durumdaydı genç kadını. İçini dökmek, ona haykırmak için yeltendi birkaç defa, fakat odasından ayrılıp Bulut'un bulunduğu odaya geçmesine gururu müsaade etmiyordu ne yapsa.

İçerinin havası peş peşe yaktığı sigara dumanlarıyla bunalmıştı.

Bulut, sakinleştiğini sanmıştı eşinin ve kaldığı odanın kapısını araladığında içerisi dumanlarla kaplıydı. Yumuşak ve şefkatliydi buna rağmen bakışları. Gönül alacak sözler hazırlamıştı hafızası. Ilık bir ses tonuyla başlayacaktı konuşmasına, ancak Bengisu buna müsaade etmeyecekti anlaşılan. Sert bir tepki koyuyordu ortaya. Ağlıyordu ve sesi, morali kadar bozuktu:

— Nasıl yaparsın herkesin içinde bana bunu?

O, yine yumuşaktı ve sinirlerini düzeltecek kelimeler seçmeye çalışıyordu lügatten:

— Affedersin hayatım, biraz kabaydı doğrusu. Sonuçta ben de anladım, ama iş işten geçmişti işte.

— Affetmek mi? Bu ağlayan bir çığlıktı. Benim gururumla oynadın herkesin içinde.

— Biraz sakinleşir misin lütfen? Ben herkesten daha önce seni ve bedeninde taşıdığın çocuğumuzu düşünmekteyim. Seni ve çocuğumuzu sevdiğim için yapıyorum bu taşkınlıkları, anlar mısın lütfen?

— Ama çok kabaydın.

— Affedersin Bengisu. Davranışlarım, seni hiç kimseyle ve kimsenin anlamlı bakışlarıyla paylaşamayacağım içindi.

Günlerden beri dolmuştu genç kadın. Ağlamaktan, güçlükle konuşabiliyordu.

— Sen içindeki boşluğu farklı şeylerle doldurmaktasın. Ya ben, beni de düşündün mü hiç?

— Her boşluğun ayrı bir dolgusu vardır hayatta. Sen ve o, ayrı ayrı dolgularsınız benim hayatımda... Görüş ayrılıklarımız, yelpazenin üzerindeki farklı renklerin cümbüşü. Bunu dert etmemelisin bence.

— Ayrı ayrı kulvarlarda koşmaktayız. Eski çizgine döner misin lütfen?

— Anlamakta güçlük çekiyorum seni. Bengisu, seni çok, ama inanamayacağın kadar çok seviyorum. Bir de kendi kanlarımızdan oluşan o çocuk eklenecek dünyamıza. Gönül bağlarımızın dışında, kan bağlarımız da olacak...

Hırçındı, yatışmayan bir öfkesi vardı ve hâlâ hıçkırmamak için sıkıyordu kendisini:

— Ben de seni seviyordum. Sadece sevgi yeterli olmuyormuş meğer. Görüş açısındaki farklılıklar düştü aramıza. Buna sebep senin değişişin. Ben sadece alıştığım hayatı yaşamak istiyorum!

— O hayatın olumsuzluklarını aradan çıkarsak, daha doğru bir çizgiye çekebilmek için yönelişlerimizi? Nesini sevmedin,

anlayamıyorum. Oysa böyle bir değişimde ilk destekçim sen olasın isterdim.

Kindar ve kararlıydı. Etkilenmiyordu söylediklerinden:

— Sendeki bu inat devam ederse, bil ki yollarımız şimdiden ayrılır.

Esef doluydu Bulut'un bakışları:

— O kadar kolay mı sence böyle bir karara varmak?

— Kolay! Ben elime geçen hayatı harcamak, sınırlamak, susturmak değil, onu yaşamak istiyorum.

— Sen hayatı sadece, isyan ve günahları yaşamak gibi değerlendiriyorsun.

— Hayır, düşün ve son kararını ver. Her meseleyi vaktinde halletmekten yanayımdır. Şayet "Hayır" dersen ben şu anda babamlara gitmek için hazır durumdayım.

— Şu saatte mi?

— Evet.

— Sahi, bu o kadar kolay mı?

— Kolay. İnceldiği yerden kopsun. Ya da bana vaat ettiğin hayatı söz vermelisin...

— Bak Bengisu. Test edilmiş doğrularım benim bunlar. İnancımdan taviz vermem. Bunu sakın yanlış değerlendirmeye kalkışma.

— Ya ben? Ben taviz verir miyim sence? Evlilik kararı alırken ikimiz de şu an reddettiğin hayatı benimsiyorduk. Şimdi değişen sensin. Geçmişin üzerine okunmaz bir çizgi çekmektesin. Başladığımız gibi devam edersen, hiçbir sorun yok.

Vakit oldukça eskimiş, sokakları meflûç gölgeler kuşatmıştı. Bulut, eşini sakinleştirmek için çırpınsa da başaramıyordu. Sarhoştu, duygu yoğunluğu onu hassas ve söz dinlemez bir

hale getirmişti. Hassas, müşfik bir sesi vardı delikanlının:

— Yatsak, diye mırıldanmıştı. Sabah daha dingin bir kafayla konuşurduk bunları...

— Ben babamlara gitmek istiyorum.

— Vakit oldukça geç.

— Olsun.

— Bir şey var zannederler onlar da. Sen de daha fazla büyütmemelisin. Haydi, yat ve dinlen şimdi.

Ağlıyordu. Saatine baktı:

— O zaman ben kanepede yatmak istiyorum.

— Hay Allah. Bengisu! Uzatmamalısın artık. Bir hakaret değildi seni oradan alışım. Bu benim hakkımdı en azından. Asıl, senin izinsiz ve bensiz gidişindeydi hata.

— Hayır! Ben, onu her zaman yaparım. Hürriyetimi hiçbir şeye değişmem, aşka bile...

— Çok kırıcısın bu akşam. Sevgiler yara alsın istemiyorum, anlayışlı olsana.

— Gururumla oynarken düşünmeliydim bunu.

— Ya benim erkeklik gururum? Neyse, şimdi yatmalısın.

* * *

Ayrı yataklarda sabahlamışlardı ikisi de. Bulut hiç uyumamıştı. Erkenden kalkıp çay hazırlamıştı. Kahvaltı masasına bir şeyler çıkarmıştı dolaptan. Bengisu uyuyordu. Kalkması için bekledi ve çalışma odasına geçti. "Çelişkiler" başlıklı bir makale hazırladı. Manevi iklime düşmüştü yine gönlü. Okudu, notlar aldı. Kısa surelerden bir tanesini ezberlemek için uğraştı...

Son günlerde namaz surelerini okuyup tefsirden geniş yorumlarını almıştı.

Çalışma odasının kapısı açıktı. Ayak sesleri duydu önce, dikkatle bakıyordu kapı boşluğuna. Az sonra buluttan bir heykel gibi belirmişti girişte.

— Gelsene!

Kımıldamıyordu. Suskun ve hareketsizdi gözlerinin içine bakarken:

— Kahvaltı hazırlamıştım. Uyanmadığını görünce bekledim. Kıyamadım uyandırmaya.

Baygın, anlamsız, boş bir seyir tutturmuştu Bulut'un üzerinde. Sonunda aklına bir şeyler gelmiş olmalı ki masasının kenarına kadar gelmişti. Okuduğu kitaba elini uzattı, yorgun bir hareketle kapağını kapatıp üzerindeki yazıyı okudu: "Namaz Sureleri" yazıyordu.

Alaylı bakışların sesi aşağılayıcı nitelikteydi sahibine ulaşırken:

— Vay! Namaz da kılıyor musun bari?

— Evet, başladım.

Önce önemsememişti.

— Ciddi misin?

— "Dinde namaz vücutta baş gibidir." Bu benim yakaladığım gerçeğin beyni. Huzur içindeyim Ona yöneleli. Ah, bir tatsan...

— İstemem, senin olsun.

— İnsan girdiği yeni yolda mesafe alabilmesi için, yanında en yakınlarının desteğini almak ister. Bana yardımcı olsan?

— Bu akılla gidersen, hiç şüphen olmasın, yardımcı olacağım elbet.

Gözleri parlamıştı sevinçten:

— Bengisu, senden bu sözü duymak için sabırsızlanıyordum işte.

— Duydun! Öyle bir destek ki, tek başına...

Yüzündeki neşe yeniden söndü ve gözlerinin içine dertli baktı eşinin:

— Yani?

— Şartımı kabullenmezsen, şu anda gidiyorum. Kararım kesin

— Şartın ne?

— Başladığımız gibi devam etmek.

— Çok katısın!

— Sen de çok anlayışsızsın!

— Ben hayatımın manasını buldum.

— Ne yazık ki ben de kaybetmeye başladım.

Kahvaltı bile yapmamışlardı. Öğle ezanının sesleri yankılanıyordu şehrin semalarında...

Kırıcı sözler, hatta hakaretler vardı Bengisu'nun sözlerinde. Bulut yumuşatamamıştı onu ne yapsa. Bengisu, küçük bir valize çok önemli bulduğu eşyalarını ve giyeceklerini dolduruyordu. Onu engelleyebilmek için elinden gelen her şeyi denemişti Bulut. İkindi ezanı okunuyordu ve o hâlâ aynı fikirde ısrarlıydı. İkisi de dik başlı bir inadın vazgeçilmez tarafıydı.

Yorulmuş, usanmış ve acıkmışlardı. Artık akşam yavaş yavaş renksiz bir tüllenişin hazırlıkları içindeydi. Batı yakasında kızıl bir tepsi gibi tutuşmuştu güneş...

— Gitmeni istemiyorum diye yalvarmıştı en son. Ailelerimizi de üzeriz.

— Ne yapalım? Ortada bir üzüntü varsa, mutlaka üzülenleri de olacaktır.

— Evlilik sarayında çöküntülerin başlangıcıdır yapmak istediğin.

— Sebep olan sensin. İlke ve inançlarından ödün vermiyorsan, bırak da medeni bir şekilde bitsin bu iş. Son sözüm

şudur. Bunu hala seni sevdiğim için yapmaktayım. Sana tam bir ay mühlet. Zaman başladı. İster şu an, istersen bir ay dolmadan bu ayrılığı bitirmek, sadece ve sadece senin elinde. Çünkü kuralları bozan ve değişen taraf sensin.

— Bengisu, seni feda edemeyecek kadar seviyorum.

— Her şeyin bir bedeli vardır. O halde göster kendini.

— Çok ağır bir bedel benden istediğin. Geçici bir ömrün karşılığında benden ahireti istiyorsun. Yani bitip tükenmeyen bir hayatı.

Biliyor musun Bengisu, aşk bir tutkudur güneşini bulan yürekler için. Balı tek çiçekten özümlemesi insanın. Hayatlar, tutsak yaşamaktan nasıl gocunurlarsa, günahlar da gerçeklerden gocunurlar.

— Bu kadar ısrarlıysan, ben de diyorum ki, ilk ayrılan çift biz değiliz, sonuncusu da olmayacağımız gibi.

— Ya çocuğumuz?

— İlk babasız büyüyen çocuk da o olmayacak tabii.

— Neden bu kadar dik başlısın?

— Bunu neden kendine sormuyorsun? Allah'a ısmarladık. Unutma, mühlet işlemekte ve ben sözümde durmaktayım. İnadın bittiği gün çağır. Koşarak geleceğim.

— Anlaşıldı Bengisu. Kafana koydun ve yapacaksın. Bundan sonrası nafile demektir... Ben de sözümde duracağım. Bir ay kendini bu mühletin içinde sorgulamalısın. Bir soru işareti olarak kalmalı zihninde hadiseler. Kendini vicdan mahkemende yargılamalısın.

Bengisu! Sakın duygularına ve içinden gelen seslere müdahale etme bunu yaparken. Müdahalesiz dürtüler seni doğru bir karara götürecektir, buna kesinlikle inanıyorum.

— Tamam, anlaştık. Daha bitmedi. Gazete binasında odama gelmeni istemiyorum.

— Çok şaşırtıyorsun beni. Bu kadar katı oluşun...

— Evet, mühlet içinde kesinlikle. Telefon bile yasak...

— O zaman çetleşerek konuşalım.

— Eh, o olabilir işte.

— Pekâlâ, arabamla bırakır, dönerim.

— Hayır, ben kendim gitmek istiyorum. Vapurla karşıya geçer, oradan da bir taksiyle devam ederim. Şayet çok istiyorsan vapura kadar gelir, uğurlarsın.

— Kabul.

Nefis bir hava vardı dışarıda. Sonbahar da tükenmek üzereydi artık. Buna rağmen ılımandı dışarısı. Evleri oldukça yakındı iskeleye.

Bulut almıştı valizini ve yan yana, tıpkı iki yabancı gibi yürüyorlardı caddenin kenarından...

Bulut sessizliği bozdu ve sitemli bir sesle ulaştı Bengisu'ya:

— Babana olumsuz şeyler anlatmamalısın.

— Bunlar anlatılmayacak şeyler mi sence?

— Hayır ama... Şey, gazetede kimsenin duymasını da istemiyorum. Burhan Hoca'nın, Belkıs Hanım'ın.

— Korkuyorsun ama, dönmüyorsun bildiğinden...

— Benim bildiğim insan, utanacağı hareketlerinden ve yanılgılarından döner sadece. Farkına varırsa tabii. Doğru bilinen kurallardan dönüşlerin adı "sapış"tır lügatlerde.

Vapur iskeleye yaklaşmıştı. Yükünü boşaltıyordu. Kuyrukta jeton alanlar, iskeleye koşanlar ve açılan kapıdan caddeye yayılan yolcular, bir insan selini andırıyordu.

Bengisu, jetonunu almıştı. Yanına sokuldu eşinin ve dargın bakışlarla son defa baktı gözlerinin derinliklerine. O da nihayetsiz bir hüznün merkezi haline getirmişti kendisini. İçli, arzu dolu bir yakarıştı dudaklarındaki:

— İstiyorsan girmeyeyim, ha?

Yeni bir ümit belirtisiydi bu soru:

— Gitme! Biliyor musun, en yakın desteği senden beklemiştim.

Gözlerine baktı. Kirpiklerinin uçlarında tespih tanesi gibi duruyordu gözyaşları. Duygulandı, hazin bir sesle mırıldandı:

— Bir damla olmalıydın benim için, kirpiklerimin uçlarında bekleyen; damlalar kadar sıcak ve anlamlı. Denizlerimle akmalıydın, okyanusuma karışmalıydın. Ya da, bulutum olmalıydın, buharlarımı alıp gerektiği vakitlerde bana iade eden... Rüzgârım olmalıydın, çiçeklere, ağaçlara, bütün bitkilere, diriliş iksirinin taşıyıcısı. Güneşim olmalıydın karanlıklarımı delen... Sen, sen terk edemezdin beni, biliyorum. Hem de en çok sana ihtiyacımın olduğu günlerimde...

Durgun, bön, aptalsı bir çehresi vardı Bulut'u dinlerken:

— Dur hele, eskisi gibi mi?

— Yani, hâlâ orada mısın sen?

— Evet.

İçli, derin bir nefes aldı:

— Anlaşıldı. İkimiz de bu ayrılıkta kendimizi yoklayalım.

— Sözümdeyim, bir ay bekliyorum Bengisu. Kendine iyi bak.

— Sen de.

— Ha, sakın elini veda için uzatmamalısın. Ben oldum olası vedalardan hoşlanmam... Son bir teklifim var, gel vazgeç ha?

— Hayır! Kararlıyım.

Biraz daha hassaslaştı yürekler:

— Ciddi ciddi gidiyor musun?

— Evet.

— Tekrar sormak zorundayım. Çok güç anlar bunlar benim için. Ama neden?

— Dokularımız uyuşmadı...

— Fakat aşkın çeşitli izleri vardır yürekte.

— Bırak aşkı ve sevdayı. Dünya kendi yolunda gitsin. Sen onların hepsini de unut şimdilik ve seçtiğin her şeyi; uğrunda feda ettiğin özgür yolundan git.

— Beni iyi dinle Bengisu. Hayatımdan gidişin belki sonum olmaz, bunu biliyorum; fakat, çok şeyimi de beraberinde götüreceğin gerçeğini hiç unutmamalısın.

Sen benim kadınım, yazgım, doğmadık çocuğumun annesi, her şeyimdin. Birlikte çıktığımız yolu seninle yürüyerek tüketmek isterdim. Unutma, seni hâlâ eskisi kadar seviyorum...

Bengisu'nun acelesi vardı:

— Öylesine doluyum ki, bırak da ben de özgür düşüncemle yargılayayım hadiseyi. Unutma, bir aylık mühlet ya bizi olgunlaştırarak bölünmez bir bütün haline getirecek, ya da bütünleşmez parçalar haline getirecektir. İkimiz de üzgünüz ve tek gerçek, birbirimizi hâlâ seviyoruz. Kendine iyi bak.

Çehresinde kâbusun keskin çizgileri vardı. Ayrılığı kesin olarak başlatan eşine bakıp son defa uyarıyordu artık:

— Esrarengiz bir boğuntu içinde davranışların. İnanılmaz bir karamsarlık sarmalamış duygularını. Aynaya bir baksan Bengisu, çocuksu bir masumiyet kuşatmış çehreni. Ama, sen gidiyorsun. Bak yine tekrarlıyorum, o yuva yıkacak kadar anlamsızlaşan gururunu kır ve gitme.

— İkimiz için de bir düşünme fırsatı olsun bu. Kötü bir ilki başlattık hayatımızda. Bunu halletmezsek, korkarım sonunu getiremeyiz.

Buruk bir veda merasimindeydi bakışlar. Son defa inceldiler birbirlerini, anlamlı bakışıyorlardı ikisi de. Gururun o

insanı şaşırtan prangaları kilitlemişti yürekleri. İçlerindeki suçlu, kendisini keşfetmiş olsa bile dönmemişti inadından. Barış mühlet bitimine, belki de ebedî bir ayrılığa açacaktı yollarını.

Yeni ufuklar araştıran düşüncesi belirgin bir yol ayrımında ve sabırlı bir bekleyiş içindeydi.

Yarınlar farklıydı artık. Hayat hep uysal ve rahat değildi. Vehim, kâbus ve tereddütlerle doluydu.

Yeni hayatında gönlü neyi nasıl istiyorsa, onu sorgulamadan yaşayamayacaktı. Hoyrat dikenlerin arasından toplamaya çalışacaktı güllerini ve kokusunu en ince tülbentlerden süzerek sunacaktı sevgiliye...

Ayrılığın ilk gecesi gamlı bir gönlü vardı. Onu düşündü önce, kopuş sebeplerini... Ayrılık hayli yıpratmıştı onu. Hüznün kuşatması altındaki baygın bakışlarında keder pırıltıları vardı. Buruk bir acı yüreğinde git gide derinleşiyor, onu dağınık bir iplik yumağı gibi hırçın dönüşleriyle makarasına sarıyordu. İnanç ve fikir özgürlüğü kavramlarındaki ince çizgisinin üzerinden yürüyüp ona yapılan saygısızlıklar, kaba ve sevimsiz davranışlar için âdeta yas tutuyordu...

Gece, düşüncelerin potasında en mahrem analizlerin tarafsız mahkemesinde biçimleniyordu... Geceler artık çok farklıydı Bulut için. Kâinatı o yumruk büyüklüğündeki yüreğine sığdırmaya çalışıyor, onun sahibine yönelip tefekkürlerine nihayetsiz ufuklar açıyordu...

Çalışma odasındaki masasının başındaydı. Önündeki bloknota görkemli bir yazı karakteriyle başlık atmıştı:

"*Leyl Işıkları*"

Efkâr, onu yazıya yöneltiyordu. Ummanların içinde bir damla bile olmadığını hatırlıyor, yazarken yine O'na sığınıyordu... Önce bloknotuna yazdıklarını Bengisu'ya gönder-

mek düşüncesi vardı duygularında. Öyle karar almıştı. Sessiz bir mücadele açılıyordu aralarında. Çağın teknolojisi yapacaktı bunu. Aklına Bengisu'nun e mail adresi düştü. Efkârının koyulaştığı anları yaşıyordu gecenin ilerlemiş saatlerinde. Kalemini bloknotun üzerine indirirken gözleri buharlanmıştı...

"Hasret çeken çiçeklerin renkleri uçuktur. Güneşleri ile aralarında karabulutların oluşu soldurur çiçekleri. Bugün, yüreğimin dinmek bilmeyen hıçkırıklarında boğdun beni... Çekirdeğin dibine düşen yağmur taneleri gibi, hayat iksirimdir gözyaşların. Ne olur bir defa da benim için ağla... Dünyamı tutuşturan ateşleri sönsün diye yüreğimin...

Fark ettin mi bilmem, uzanamadığı arzular, gocunuşlarıdır yüreğin... Onlar çoğalıp yarınlara taştıkça, çok geçmez, bir de bakmışsın patlamaya hazır bir bomba durumuna gelmiş insan. Geç fark ettim, ben öyleyim şu an.

Gönlündeki katılıkların tortularını analiz etmelisin. Her fikir kendisine oyuncak olarak ayartacağı kulağı bulur ve fısıldar. Acılar, fikir kölelerinindir ve hazlar ayartanların. Çileleri hep oynayanlar yaşarlar bir tanem...

Gönül dilini seçtim seninle konuşmak için. Kâinatı kuşatan atmosfer dipsiz bir umman, dünya sayısız yıldızların yaldızladığı heybetli bir kayalıktan ibaret. O ummanın içinde bütün canlılara o kayalıkların kuytularını yaşamak için seçen mâiler... Şairin dediği gibi diyorum ben de: 'Ol mâiler ki derya içredür, deryayı bilmezler.'

Bizler çoğunlukla o ummanın içinde kendisini bilmeyen mailer gibi başıboş, maceracı, yaşadığı hayatı değerlendirdiğini sanan çılgınlar halinde dolaşmaktayız. Ömür, serseri bir mayın gibi patlayacak adresi bilinmeyen sert bir kayanın dibinde.

Ne kendisini, ne de ummanı tanımayan yitik hazineler peşine düşeriz aklımızca. Duygularımızı, düşüncelerimizi, varlığımızın sebebini test edemeden vedalaşırız sonunda. Beynimizi, kendimizi kâinata açmadan, duyuşunu, hazlarını tanımadan görüp duyduğumuzu sanarak, dünyada olduğumuzu anlamadan başlar yolculuğumuz.

Oysa bilseydi kendisini, mahiyetini tanısaydı insan... En azından bulacaktı içindeki hazineyi. Kimin eseri oluşunu, beden projesinin oluşumunu, inceliklerini, dahası varlığını bilecekti insan. Ruhunu test etmeye çalışsaydı yaşarken, kurtulacaktı Yaratıcının limanına sığınıp; fırtınalar, kasırgalar ve hortumlar ona zarar vermeyeceklerdi. Sahi, hava neydi gerçek anlamda? Kimin eseriydi bu elle tutulmayan ihtişam? Neden vardı içindeki katmanlar ve onsuz neden olmuyordu hayat? Suyu kim, niçin yaratmıştı? Ya o olmasaydı dünyamızda?

Toprak! O dilsiz, duyarsız bildiğimiz, hünerleriyle akıllara durgunluk veren muhteşem sanatkâr...

Sayısız canlıyı besleyen, insanı ilginç dekorlarıyla mest eden sanatkâr. Toprak ana olmasa... O niçin vardı? Ve güneş, ay ve yıldızlar... Dereler, çaylar, ırmaklar, nehirler, göller, denizler ve okyanuslar... Bunlar bir tesadüfün sonrası mıydı?

İnsan, en basit gördüğü, değer vermediği, umursamadan çiğneyip ezdiği bir otun oluşumunu sağlayamazken, Ona 'Yok' demek gafletini madalya gibi fikirlerinde taşımak...

Henüz ışığının dünyamıza gelmediğini okuduğumuz galaksileri bilim test ederken, 'İnanmıyorum' demek, ya da aymaz bir düşüncenin umursamazlığıyla gerçekleri tesadüflerin eline bırakmak...

Kendi iç dehlizlerinde kaybolan düşüncelerin inkârı bu... İnanç engelli insanların beyinlerindeki hücreleri kullanamayışlarının aczi.

Cehaletin en körü, O'nu inkâr etmektir. Bana kızsan bile bunları mutlaka oku bir tanem...

Gönlümdeki umut kuşu susmadı. En içli şakıyışlarıyla hâlâ yüreğimde hissettirmekte kendisini... Hislerim, asla yanılmış olamaz can kuşum; sen dostlukları, sevdaları ve geçmişi bir kalemde silecek kadar katı ve duyarsız bir kalbin sahibi olamazsın. Ümit kuşum, ebediyete kadar şakıyacak. İkinci baharını yine birlikte yaşamalıyız yeniden uyanışın. İnat ve yeis, sevdaların, duyguların, müşfik rüzgârların muhabbet güneşlerinin önündeki en karanlık engelleridir...

Sana yanılgıları yaşatan ufkunun önünde sahte ışıklarıyla duran karanlıkların kayalarını, hayatı sorgulayan düşüncelerle delmelisin. Geçici hazların ve çılgınlıkların anlamsız olduğunu göreceksin. Gerçeklerle yaşamak zordur can kuşum, ama onun tadı bir başkadır o pencereden hayatı seyredenler için... Maneviyat bahçelerinde açan bütün çiçekler, bizim için kokularını damıtıp aşk şarabı sunacaklar gönüllerimize. Soluklarımız, eşsiz rayihaların buhurdanlaştığı emsalsiz havayı soluyacak ve o gizemli soluklar kuşatacak gökyüzümüzü... Bakışlarımızdaki soyluluk, yüreklerimizdeki rabıta mesafesiz ufuklara yükseltecek bizleri... Alınlarımızda açan secde çiçekleri, farklılıklarımızı haykıracak sarhoş şehirlere...

İsyanlara meydan okuyan duygularımızın ördüğü, en muhteşem renklerden oluşan buketler taşıyacak bizi burçlara... Hayat, adresli bir yürüyüştür can kuşum. Şaşırdığın an, haramiler kesecektir yollarını... En acımasız uçurumların, insanı ürperten, kanını damarlarında donduran ejderhaların, hoyrat ıslıklar çalarak insanı yutmaya hazırlanan, şahmaranların yurdudur adressiz yürüyüşlerin beklediği son... Ah, işaret taşlarımızı söktüler yollarımızın üzerinden... Virajlar avlasın, uçurumlar kuytularına çekip alsın diye bizleri... Ağzı açık,

şehvet soluyan ejderhaların damak tatları için kınalayıp kurban diye sundular bizi... İştah kabartan meyveler, süslenmiş tatlılar gibi hazırlayıp arzulu bakışların beğenisine sundular. Hayat aldatmacalarla dolu bir tanem, bir sömürü geleneğidir çağdaşlık kavramının asıl yüzü...

Yollarını rehberleriyle yürüyenlerin, istikrarlı yolcuların, tuzakları tanıyanların yeridir dünya... Kafasında kavak yelleri esenler, akıllarını içkiye, afyona, fuhşa ve kumara adayanların mekânıdır Cehennem... Yanardağın püskürttüğü lavları seyrettin mi hiç? O kızgın ateşlerin ırmaklaşarak aktığı korkunç selleri... Onlar, bitmeyen bir cehennemin dünyadaki en küçük gösterisi. Nasıl, o kızgın ateşlerin çıldıran akışı içinde olmak ister misin? Cesaretin var mı buna en azından? O gamsız ve bilinçsiz, isyancı yaşayışların ödülüdür Cehennem.

Sahi pusulan var mı yönelişlerini ayarlayan? Bir çizgin oldu mu hayat yolunda? İdeallerini sorguladığın oldu mu hiç yaşarken?

Özünü test ettin mi bir tanem, sırrı neymiş dünyaya gelişinin? Sayılı günler için dünyada aldığın oturma iznin?.. İç âlemindeki derinliklere inmeyi denedin mi hiç? Emanet olarak taşıdığın beden, o ne müthiş bir varlık!.. Neleri taşıdığını düşündün mü hiç üzerinde?.. Bir saat, bir uçak, bir füzenin akıllara durgunluk verebilecek bir alet olmadığını fark ettin mi can kuşum. Taşıdığın emanetin nelerle donatıldığını, eser sahibinin verdiği düşünceyle düşünme fırsatı ayırdın mı? Ve dine hiç? Ne müthiş bir değer oluşunu, üzerinde bilimin çözemediği gizemler taşıdığını... Sadece, adını koymakla yetindiğimiz, esrarını çözemediğimiz olguların perdelerini aralamak için çırpındı mı kalbin? Ruh nedir can kuşum?.. İnsanın bir anda hayatını tüketişi... Dünyaya meydan okuyan kafaların ruh bedeni terk ettiğindeki soğuk yüzünü gördün mü hiç? insanın güçsüzlüğünü, oturma izninin bitiş ânını?..

Hisleri hissettin mi?.. Duyguların dilinden anlar mısın? Acıların, insanı kanatlandıran sevinçlerinin insanda nasıl tezahür ettiğini?.. Et parçalarından, kemikten, sinir sisteminden, kaslardan ve organlardan örülen bedenin işleyişi, iç mahzenlerindeki dünya... Biraz derinliklerine insen çıldırabileceğini hissettin mi? Düşüncenin çok şeye yetmediğini ve sonu ölümle bitecek bir varlık olduğunu, sana verilen hayatın ebedî bir hayat için imtihan olduğunu belleğinde taşımak korkutuyor mu seni?

Meğer bir imtihanlık zamanmış ömür can kuşum...

Feryatların, hazların, çılgınlıkların ve isyanların dünyaya sığmak bilmeyen taşkınlıkların anlamı ne? Bir imtihan salonu dünya ve hayat, onu doldurmamız için elimize verilmiş ak bir sayfadan ibaret.

Yalanlar, isyanlar, haksızlıklar ve çılgınlıkların ateş olduğu, itaat, fazilet, şefkat, duru, berrak duygularla kirletilmemeye çalışılan ömür... Sönmeyecek bir ateşin karşılığında, bitmeyecek bir hayat için rengârenk çiçekler, en içli, en müşfik, en kuşatıcı besteleri şakıyan kuşların uçuştuğu, en ihtişamlı çağlayışlarla akan ırmaklar, yeşilin insanı mest eden höykürüşlerle donattığı canhıraş bir mevki...

Hurilerin gezindiği, hayallerin yetmediği, güzelliklerle ödüllendirilmek için yaşamak...

Cennet'e aday değil misin can kuşum?

O geçici güzelliklerle etrafını örten ateş büyülemişse seni, büyüyü sahibine itaat, kendine dürüstlük, topluma yansıttığın soylu davranışlar ve ona yönelişlerin bozar...

Seni böylesine istikbali parlak bir hayat için davet etsem, gelmez misin can kuşum?.."

Bengisu evlerine varır varmaz, yüreğine sığdıramadığı kederlerin yumağını açmıştı. Daha dönüşün akşamında tek başına valiziyle gelişi, kuşkulandırmıştı aileyi... Bengisu valizini bırakıp sofraya koşmuştu. Fazla konuşmamıştı önce.

İlk, baba farkına varmıştı gizlemeye çalıştığı sıkıntının. Henüz yemeklerini yemişler, çay saatindeydi aile. Bu bir alışkanlıktı onlarda. Yemeğin hemen arkasından çaylar gelirdi... Hizmetçi gitmişti. Evin hanımı doldurmuştu çayları. Baba, salon da kızıyla otururken deşelemişti onu.

— Bir gariplik var bu gelişinde...

Zor durumda bırakmıştı bu soru:

— Neden babacığım?

— Bulut niçin gelmedi?

— Şey, işlerinin olduğunu söyledi.

— Sen saklamaya çalışsan bile, hüzün var bakışlarında. Bir sorun mu var aranızda?

Huyunu bilirdi. Sonucu almadan bırakmazdı baba. Çocukluk yıllarından beri yüz hatlarından, bakışlarından okurdu kendisini. Uğraştırmadan:

— Evet, demişti. İşte bu yüzden...

— Anlat o halde.

Keder, ağlama noktasına getirmişti onu. Gözler sulanmış ve kirpikler damlalarını düşürmeye başlamıştı bile... Yutkundu, neresinden başlaması gerektiğini düşünüyordu. İçli bir sesle dolukarak konuşmaya başlamıştı...

— Babacığım, Bulut değişti.

— Nasıl bir değişiklik ki bu?

— O artık bizler gibi düşünmeyen, bizlerden farklı yaşayan

aynı hayatı paylaşıp benimsemeyen bir görüşün insanı oldu. Şaşırttı beni...

Doluktu, hıçkırıklarına mani olabilmek için dudaklarını gerdi dişlerinin arasına...

Baba sigarasını yakmıştı efkârlanıp. Dumanlar koyu bulutlar halinde ağıyordu tepesinden. Derin bir düşünceye dalmıştı önce. O da duygulanmıştı. Keder, en sert rüzgârlarını estiriyordu tepesinde. Kısa bir zaman konuşmadan düşünceye dalmıştı. Sonra hassas bir sesle konuşmaya başladı; dikkatle süzüyordu Bengisu'yu:

— Artık olgunluk çağındasın. Meselelerini ağlayarak değil, konuşarak ve haklı olduğun durumlarda da ortaya yapıcı bir mücadele biçimi koyarak sürdürmelisin.

Kendisine çekidüzen verip parmaklarının tersiyle gözlerindeki yaşları silmişti. Titrekti sesi:

— Onunla artık çok ayrı kulvarlarda koşmaktayız babacığım. Barları, diskoları, dansı, içkiyi, her şeyi yasakladı bana. Düşünebiliyor musun?

— Ya kendisi, o yapıyor mu sana yasakladıklarını?

— Hayır.

— Değişmesine sebep ne?

— Ben Müslümanım diyor babacığım. Anladınız mı şimdi?

Hayretle bakıyordu kızının gözlerine:

— Ya biz, biz neyiz kızım?

— Bilmem. Ben de sizin söylediğiniz gibi söylemiştim. Bizler de Müslümanız; ama çağdaş... Ama içeriz, dans ederiz, kumar da oynarız, dedim.

— Evet.

— O ayrı düşünmekte babacığım. Harammış bunlar. Kuralları da varmış dinin... İçki, kumar, başkalarına sarılarak dans, hatta evlilik öncesi erkek arkadaşlarıyla kızların sevişmesi, evli-

lik sonrası ilişkiler... Bunlar harammış dediğine göre.

— Ya, bak sen!

Biraz daha cesaretlenmişti. Daha rahat konuşuyordu babasıyla:

— Kendisi de gitmedi bara. Tam bir haftadır eğlence, içki, hatta bana sigarayı bile yasakladı. Hürriyetlerimi elimden alışına tahammül edemeyince, bütün ısrarlarına rağmen, valizimi aldım ve geldim.

— Başka? Hepsi bu kadar mı?

— Hayır. Daha arkadaşlarımın arasında bana yaptığı kabalığı anlatmadım size.

— Anlat o halde.

— Arkadaşlarım aramışlardı. Ona da söyledim: "Sıkıldım, bu akşam arkadaşlarımızla bara gidelim." dedim, müsaade yoktu. Ondan izin almadan gazeteden ayrılıp arkadaşlarımla buluştum. Odamda aramış, sonra eve koşmuş. Bulamayınca hatırlamış. Babacığım, görmeni isterdim. Tam masanın üzerinde dans ediyordum, alkış nasıldı görmeni isterdim. Beni coşturan, hayat dolu bir ânımda, alkışları durduran bir nara attı. Elimden, tıpkı bir haydut gibi yakalayıp aşağıya indirdi ve güç kullanarak arkadaşlarımın arasından alıp âdeta sürükleyerek götürdü eve.

— Bu anlattıklarının hepsi de birkaç gün içinde mi oldu?

— Evet.

— Evvelden de kıskanır mıydı seni?

— Kıskanırdı.

— Bunu biliyordun yani?

— Evet. Elimi başkasına toka için uzattığımda gözleri tutuşur, dişlerini sıkardı.

— Bu iyiye alamet. Her erkek eşini kıskanmalı bence de.

Babasının gözlerine sitemli baktı ve sustu.

— Sadece bunlar mıydı şikâyetin?

— Hamileyim deyince sevinçten uçtu. Peşinden de yasakları ekledi. Dans yok, içki yok, sigara yok. Âdeta doğacak çocuğun esiri etti beni babacığım.

— Sevindim işte buna. Demek hamilesin.

Keyifsizdi babasını incelerken. Şaşkınlık ifadesi kaplamıştı yüzünü.

— Evet!

— Yani dede oluyorum.

— Bilmem.

— Başka?

— Anneliğe hazırlamalıymışım kendimi. Hayat tarzımız eskisi gibi olmamalıymış. Eğlencelerin bile daha başka tarzları varmış, falan filan.

— Bak evladım. Saydıklarının hiçbirisi de suç değildi bana göre. Tıp aynı şeyleri söylemekte anne adayları için. O çocuğun sıhhatli dünyaya gelmesi hepimizin arzusu olmalı.

Şaşırmıştı:

— Ne yani, sen de mi onun gibi düşünüyorsun?

— O halde şimdi söyleyeceklerimi dikkatle dinlemelisin. Seni dövdü mü?

— Hayır.

— Onu şikâyet için anlattıklarına gelince...

— Ben haklıyım, değil mi babacığım?

Dikkatli bir bakış bıraktı ve hırsla çekti sigara dumanlarını:

— Üzülerek söylüyorum ki, hayır.

Beklemediği bir cevap almıştı. Şaşkın ve hüzün doluydu:

— Yoksa, siz de onun gibi mi düşünmektesiniz?

— Onun senden istediklerinin hepsi de doğru. Bizler farklı yaşıyor olsak bile, Müslümanız ve inancın kuralları var. Diyelim ki annen, başka bir erkekle arkadaşlık kurdu. Sorumsuz ve benden izinsiz onunla çıkıyor ve eğlence yerlerine gidiyor olsa...

Aralarında kötü şeyler olmasa bile, sence uygun olur mu?

Sıkıntılanmıştı birden, hiç düşünmeden vermişti cevabını:

— Asla!

— Gazeteler yazardı, haberlere konu olurdu, diye mi?

— Hem öyle, hem de...

— Evet hem de?..

— O benim annem, baba.

— Sen de bir anne adayısın artık ve kocanın soyadını taşıyorsun. Unuttun mu bunları yoksa?

— Baba, sen bana destek olursun, diye düşünmüştüm. O bir gerici oldu babacığım, dahası namaz kılarken gördüm onu.

— Ya, demek namaz da kılıyor.

— Evet.

— Bak evlâdım. Şikâyet diye anlattıklarının hepsi de lehte... Namaz, inancının gereğiyse kılacaktır. Tıp da içkiyi, hatta sigarayı yasaklıyor. Bulut seni seviyor ve kıskanıyor. Öylesi erkek her kadının şansına düşmez.

— Baba, sen de mi? Çıkardığınız gazetenin dokularıyla çelişmekte benimsedikleriniz...

— Sen bütün abartıları ve siyasetin çelişkilerini boş ver ve hemen kocanın yanına dön.

Sert ve kesin konuştu:

— Hayır babacığım! Ona tam bir ay mühlet verdim düzelebilmesi için.

— Onu da çağırayım ve karşılıklı konuşarak halledelim.

Ahizeye uzanırken babasının elinden heyecanlı bir yekinmeyle yakalamıştı:

— Hayır, asla!

— Pekâlâ. Bu gece dinlen, yarın akşam tekrar konuşuruz.

Biraz olsun rahatlamıştı. Anne göründü elinde çay tepsisiyle, derin bir sükût basmıştı salonun içini...

Bulut iki gündür gazeteye uğramamıştı. Âdeta oda hapsindeydi kapandığı evde... Sadece telefonla annesini ve Burcu'yu aramış, evde çalıştığını söylemişti merak edilmemesi için... Gazeteye faksladığı "Arayış" yazısının devamını Bengisu'ya ulaştırmayı da düşünüyordu. Gazeteden daha önce okumalıydı... Kızken kendisine ayrılan odası hiç bozulmamıştı Bengisu'nun. Bilgisayarı hâlâ durmaktaydı. O halde... İnternete girdi ve gazeteye faksladığı yazıyı aynen Bengisu'nun e mail adresine gönderdi...

Ayrılığın ikinci gecesindeydi. İçindeki huzursuzluk onu bilgisayarının başına kilitlemişti... Ondan ayrılırken "Sadece çetleşmek serbest." demişti. Sabredememişti, ilk soruyu Bengisu dizmişti Bulut'un ekranına.

"Değiştin mi?"

Bulut ekranındaki soruyu görünce hem şaşırmış, hem de sevinmişti. Bu bir arzulayışın sinyalleriydi ona göre. Yazısını şevkle dizmişti. Sorusunun cevabı olarak, şairin muhteşem dörtlüğünü koymuştu köşeye.

Anne de karışmıştı bu akşam konuşmalarına. Gün boyu konuşmalarında ümit vermemişti kızına.

Yahya Bey, Bulut'u çağırmak için karar alınca Bengisu isyan edecek hale geldi.

— Babacığım, sen bilmiyorsun. Onu daha iyi tanımak istersen, internetle bana gönderdiği yazıları okumalısın.

— Tamam, okuyalım o halde.

— Gel babacığım, oku ve kararını ver.

Hırçınlaştı yerinden kalkarken. Babası düşmüştü peşine ve annesi takılmıştı onlara.

Bengisu bilgisayarını açarken öfke doluydu. Sabırla bekliyordu ekranın açılmasını. Babası ve annesi oturmuştu yanına... Yazı ekrana gelir gelmez heyecanı artmıştı:

— Okur musunuz babacığım?

Olgun ve sakindi baba:

— Heyecanlanma evlâdım. Sen baştan al ve oku.

— Tamam babacığım, dinleyin o halde.

Ekrana baktı. Kendi gönderdiği yazı duruyordu başlık olarak.

— Ha, ben ona sormuşum; "Değiştin mi?" Bak, bak, nasıl bir cevap? Bir dörtlük koymuş sorumun cevabı olsun diye. Şu katılığa bak babacığım inanmıyorsan bana.

— Oku.

"Arza yemin olsun, zamana yemin,
Sonsuza ermezse gölüm kurusun.
Dostun huzuruna rengi, kokusu,
Yetişmezse dalda gülüm kurusun..."

— Güzel şiirmiş doğrusu.

— Sen hak ver ona hâlâ. Şimdi yazıyı dinle.

— Dinliyorum, hepsini de oku.

— Okuyorum babacığım.

"Bakmak görmek olmadığı gibi, tek yönlü düşünmek de hiçbir zaman mutlak doğruları bulmak değil. Kavramları uçurumları çıkacak karşına. Hayatın en önemli esprisini kaçırışımızın tutsağıyız anlaşılan... Yaratıldığımızı idrak edip Ona sığınmak, Kur'an'ın ikliminde yaşamak hayatı...

Tek yönlü yürümemek hayat yollarında... İdrakinde yaşamak bu ayrılık yurdunun... İlimsiz maneviyatın topal, maneviyatsız ilmin kör olduğu gerçeğinden yürüyebilmek...

İşin en acı gerçeği şu: Görme engelliler, yürüme engelliler, duyma ve konuşma engelliler ve hatta akıl engelliler... Kendisini yeterli tanıyamayışı insanın... Gaflet çemberini parçalayıp iblisin esaretinden kurtulamamış bir akılla, ilâhi eserin sahibinin kapısını çalamayışı... Hayat muhasebesini yanlış tutuşu insanın... İnanç engelli olmak!.. Vardığım son ne kadar da acı... Bu hayâlımızda mevcut bütün rahatsızlıkların, toplam engellilerin ürpertisinden çok daha korkunç.

İnanç engelli olmak... Eserin sahibine isyan...

Düşünebiliyor musun?"

Her şey ne çabuk da değişmişti. Baba kızının bütün ısrarlarına rağmen Bulut'u arayıp evlerine çağırmıştı.

Ailenin sıcak karşılayışı şaşırtmıştı Bulut'u. Beklemiyordu aslında böylesini... Anne ve baba yanlarına çekip ümit vermişlerdi ona.

Yeniden konuşmasını istemişlerdi odasına girip... Bengisu çıkmamıştı yanına. Baba, zorla açtırmıştı odasının kapısını ve çekilmişti aralarından...

İsteksiz duruyordu karşısında. Kırgın, usançlı ve pas tutan inadın biraz daha kayalaşışı vardı edalarında.

Karşılıklı oturmuşlardı. Bengisu, Bulut'un yüzüne bakmıyor, hep susuyordu...

— İnanmalısın bana Bengisu. Hayatta hiçbir kadın dolduramaz artık yerini. İşte o kadar abartılı bir sevdadır beni seninle bütünleştiren. Bunun için de vedaya hazır hissetmiyorum kendimi. Dik başlı düşüncelerdir, gönül ayarlarını bozan. Alışkanlıklarımız, değişimlerin önündeki kırılmayan handikaplarımız.

— Diyelim ki ben de senin gibi düşünmeye başladım. Söyler misin, bu sence neyi değiştirir?

— Gönül ayarlarının bozulmasını.

— Gönüllerde ayar mı bıraktı senin benimsediğin tarz? Sende sadece farklı olabilmek duygusu hâkim. Aileden ve etrafından farklı olmak, kendini hissettirebilmek, gündemde kalmak, ilgi çekmek istiyorsun sadece. Ve bu değişimin adına "inanç" diyorsun. Yönelişinin nelere mal olduğunu hesaba katmayışın rahatsız etmekte etrafındakileri. Bir sen mi haklısın? Baban, annen, kardeşlerin, bizimkiler... Etrafındaki insanlar... Sadece sen misin haklı bunca insanın arasında? Hiç "doğrusun" diyen oldu mu sana, saydığım insanların arasından?

— Farklı olmaya bazıları "yetenek" diyorlar, bazıları "aykırılık," bazıları da "ihtiras." Ben hangisiyim sence?

— Zaman, senin hayatına uygulayarak yorumlamaya çalıştığın gibi olmamalı bence. Bak, onunla oynamaya başladığını sandığın anda, o seninle oynamaya başladı bile. Bütün sevdiklerin tavır aldı yönelişin için. Çok samimi söylüyorum Bulut. Şayet değişmeyecek, bu katılığında devam edeceksen, beni yüreğinden azat et ki, özgür olayım. Ben de son günlerde en az senin kadar azaplı yaşamaktayım.

Mağrur bir bakışın incittiği delikanlı, yüreğinin feryadına kaptırmıştı kendisini.

— Kolay mı söylediğin kadar bu? En ince duygularla yüreğime işlediğim nakışları söküp atmak?.. O kadar kolay mı sanıyorsun Bengisu? Benim, kopuş değil ki senden istediğim. Hayatın anlamını birlikte yaşamak. Denemelisin en azından. Yanılgılar kolay kolay bırakmaz insanın yakasını. Sadece birazcık sabır ve özveri istiyorum senden.

Bengisu ümit vermiyordu...

Tenezzülsüz edalar içindeydi konuşurken:

— Ya ben yaşadığım hayatın devamını istiyorsam senden? Hakkım yok mu sence buna? Bu da beraberliğimizin bozulmaması için bir çare değil mi?

— Ben, senin tarif ettiğin yolları yürüdüm. Başa dönmek istemiyorum. İnsan yaptıklarının hata olduğunu akledince, bile bile aynı hataları yaşarsa, ahmaklık etmiş olmaz mı?..

Nefesi titriyordu gözlerinin içine bakarken. Alınmış, öfkelenmişti:

— Yani benim ahmak olduğumu mu söylemek istiyorsun?

— Hayır, hâlâ fark edemediğini.

— Yani daha mı geç anlıyorum?

— Aymazlık hayatımızın bir parçası bizim.

Öfke, hakarete kadar vardırmıştı Bengisu'yu:

— Şimdiye kadar sen ve ben, hatta ailelerimiz ve dostlarımız, hâlâ her hafta fikirlerini yazdığın gazete, şu an senin beni davet etmeye çalıştığın dünyanın dekorlarını yerinden kaldırmak için birlikte mücadele vermemiş miydik?

Hayatın bütün desenlerini ve kurallarını birlikte seçtik ve yaşadık, unuttun mu? Sen bir döneksin Bulut! Hayallerim yetim kaldı günlerdir, düşüncelerim acılı ve ümitlerim kâbus. Neden bozmaya çalışıyorsun duygularımızın dokusunu? Seçtiğimiz rollere ikimiz de yakışmıştık...

— Senaryoda seçtiğimiz roller anlamsız gelmeye başladı bana. İnsan benimsediği rolü inanarak oynamıyorsa, neye yarar. Bana göre bu filmi yarıda kesip daha uygun bir filme başlamalıyız.

İhtirasın güç verdiği bir haykırışı vardı Bengisu'nun dudaklarında:

—Hayııır! Aslaaaaa!..

Hüsran rüzgârlarının izleri vardı yanaklarında, bakışlarında katmer katmerdi hüzün:

— Öyle katı ki düşüncelerin... Kendi yaşadığımız gibi yaşamayanlar zevksizliği temsil ediyorlar sana göre. Ve onlar birer zavallı senin gözlerinde...

Kahrı büyüdü, gözleri buhurdan gibi kaynadı ve kıvılcımlar yandı Bengisu'nun gözlerinde. Sesi titrek ve ağlamaklıydı; artık ve duygusallığın son haddindeydi.

— Şu anda birimiz, diğerimize göre çok farklı olmaya başladık. Birimiz, diğerimize göre kötü adam rolünde oynamakta. Aslına bakarsak, ikimiz de başarısız oyuncularız. Rollerimizi baştan ezberlememiz gerekiyor bence. Aksi halde, yönetmen bize sormadan oyunu yarıda kesebilir. Seyirciler oyunun sonunu beklerlerken, perdeler ansızın kapanabilir. Bir daha açılmamak üzere...

— O kapanan perdelerin arkasında, hayatımızdan sürgün edilen vefaların, sevgililerin dramını oynayarak yaşamak mıdır tercihin? Unutma Bengisu, bizim tanıdığımız bahçelerin arkasında daha görkemli, daha muhteşem bahçeler var. Görmelisin... O bahçelerde hiç dolaşmadan yargılamamalısın onları...

— Kararlıyım.

Bulut üzgündü. Vedalaşırken dönüp son defa sordu:

— Gidelim.

— Mühlet işlemekte.

— Anlaşılan kendini hiç sorgulamamışsın.

— Beni çok üzdün, gururumla oynadın herkesin içinde.

— Sen hâlâ orada mısın?

— Evet!

— Allah'a ısmarladık Bengisu, kendini sorgula ve beni ara Bak ne demiş şair, biliyor musun? Pişman olmadan iyi düşünmelisin.

"Gel ey cânâ gel ki, savmı selatin kazası var,
Sensiz geçen zamanın kazası yok"

— Gelirdim! "Değiştim, haklısın" dersen...

Baba belirmişti yanlarında ve anne. Baba, kederli bir yüzle bakmıştı gözlerine, elini Bulut'un omzunda bırakıp:

— Bak evlâdım. Onda öfke henüz oturmamış anlaşılan. Sen haklısın isteklerinde. Kızım haksız. Şimdi moralini bozmadan git ve kafanı dinle. Üzülme, düzelecektir sonuçta.

Eklemişti hüzünlenerek:

— Ne yaparsın... İnsan çocuklarının babası oluyormuş ama, gönlü olamıyormuş meğer!

Buruk bir tebessümle bakıyordu Bulut:

— Hayırlı geceler. Suların durulmasını bekleyeceğim.

Ayrılığın beşinci günüydü... Gazete binası, patron çocuklarının hakkında duydukları fısıltılarla çalkalanmaktaydı. Bulut durgun, bozuk bir moralle gazeteye geliyor, odasına kapanıp fazla gözükmüyordu ortalarda.

Bugün yine keder rüzgârları, haşin esintiler oluşturmuştu çehresinde... Gazete binası oldukça hareketliydi. Yoğun gitgeller vardı katın koridorunda. Bulut, bugün daha odasının kapısını bile açmadan, dert ortağı bildiği insanın odasına doğru gelmişti: Burhan Bey'in...

Farkında değildi o, efsunlu bir çift bakış ısrarlı bir seyirle çökmüştü üzerine. Karşısında durmuş, tepeden tırnağa bir süzüştü bu. Durgun, fakat derindi kadının bakışları...

Gazetenin popüler isimlerinden birisiydi. Kırkını devirmiş olmasına rağmen, hâlâ güzel ve göz kamaştıran bir fizikî yapısı vardı.

Mağrur, içine kapalı, az gülen bir kadındı o; Belkıs Toprak... İçine kapalı, kimsenin kolay çözemediği bir kadındı... Sarı, omuzlarına bukle bukle dökülen saçları, çehresine renk katan en canlı aksesuar gibi duruyordu. Buruk bir tebessümü vardı dudaklarında. Dalgın, yolcuyu yolundan eğleyen bir ses ulaşıyordu Bulut'un kulaklarına:

— Bulut Bey!

Sesi alır almaz adımlarını kesmiş ve sahibini aramıştı. Belkıs Hanım'ı karşısında görünce durdu. Anlaşılan Bengisu ona bir şeyler fısıldamıştı.

Sade bir hayat felsefesi vardı. Anlaşılması oldukça güç bir kadındı. Kimsenin çözemeyeceği kadar gizemli bir hayat anla-

yışı vardı.

Bekârdı. İsteyenler, hedeflerine ulaşamamışlardı nedense. Evliliği düşünmüyor da değildi, ancak kendisini anlayacak yapıda birisini test edemeyişi, onu bekârlığa mahkûm etmişti... "Uzatmalı" koymuşlardı adını.

Aralarındaki mesafe tükenmişti ve derin bir nefes almıştı Bulut selâmlaşırken.

— Merhaba!

Gözlerinin içine oldukça anlamlı bakan ve incelemeye alan kadının gözlerine aynı şekilde bakıyordu. Kuruyan dudakların arasında saygılı bir edası vardı:

— Buyur, Belkıs Abla!

O hâlâ susuyordu ve bakışların esrarı, gözlerinden çekilmemişti... Bayatlamış, hüzün vardı çehresinde Bulut'un.

Belkıs Hanım, içli bir sesle mırıldandı:

— Burhan Bey'e mi?

— Evet abla.

Ilık bir sitem doluydu ses:

— Kırağı vurmuş çiçekler gibisin bugünlerde. Delikanlılık coşkun, genç yaşının enerjisi, baharında kendi ikliminden uzaksın delikanlı.

— Dalmışım biraz abla, hepsi bu...

— Burhan Bey'le her vakit görüşmektesin. Bilgi, ilgi, duygu alışverişleriniz var aranızda. Bugün bir değişiklik olsun istemez misin?

— Yani?

— Seni kardeşim gibi severim. Sen bence vakarlı bir delikanlısın. Art niyetsiz, duru, saf görüntülü ve mert. Vicdanın da yazılarından anladığım kadarıyla temiz ve berrak.

— Teşekkür ederim abla. Moralimi düzelttin ayak üstü.

— Geliyor musun?

— Tamam, abla.

— Yürü o halde.

Odasına yaklaşırlarken konuşuyordu:

— Sen hafifizme meydan okuyan bir yüreğin sahibisin. Ben hep yanlış anlaşıldım... Sezgilerim şunlar, yeissiz; hayatın bütün sivrisineklerine ve yanılgılarına meydan okuyuşun çekti dikkatimi üzerine.

Keskin bakıyordu gözlerine:

— Abla, beni en iyi anlayansın anlaşılan.

Odasının kapısını açtı. Aralık bırakmıştı kapısını içeri girdiklerinde. Yerine oturmamışlardı. Karşılıklı koltukları seçmişlerdi konuşmak için.

— Hoş geldin.

— Hoş bulduk abla.

— Müsaade et, seni sana okuyayım biraz, ister misin? Fal değil bu...

— Oku be abla, bekliyorum.

— Keder, gözlerinden yansıyan ışıkları buharlaştırmakta. Kendini ifade edemeyişin ezgileri var, yüzünde beliren çizgilerin derinliklerinde... Yüzündeki mahcubiyet kadar fırtınalı mı hayat? Bunca imkân... Maddi yönden demek istemiştim bunu...

— Para her şey demek değilmiş be abla. Hayat fırtınalarına uğradı gönül, onları okuyor olmalısın gözlerime bakıp. Ne vakit kopacağı bilinmeyen, bazen insanda hafif vurgunlarla yoklayıp geçen, bazen kökünden sarsan insanı... Acımasız olan...

Hiç uğraştırmamıştı Belkıs Hanım'ı. Kestirme bir söz bırakmıştı ortaya:

— Aile içi meseleler abla.

— Seni bu kadar hırpalayacak kadar çetin mi yani?

— Çetin.

— Yeni evlilersiniz! Daha çiçeği burnunda... Sonra, Bengisu çok iyi bir kız. Yani ikiniz de aynı bildik sahanın oyuncularıydınız. Dahası birbirinizi delice severek evlendiniz. Sevdalıydınız hani? Hem de karasevdalıydınız birbirinize...

Aile denk, imkânlar denk. Babalarınız aynı gazetenin aynı şartları paylaşan ortakları!

Bir de sen anlatır mısın Bulut, bu ayrılığın eşiğine kadar sizleri getiren olumsuzlukları? Tabii istersen...

— Olur abla.

— Gönlünde birisi mi var?

— Hayır abla.

— Bengisu'nun?

— Hayır abla, öylesi değil.

— Bundan daha mühim ne kaldı ki geride?

— Fikir ayrılıkları.

Şaşırmıştı.

— İyi de, sizler bir birinizi çok iyi tanıyanlardınız. Aynı görüşleri paylaşıyordunuz bildiğim.

— Şimdi değil.

— Hanginiz değiştiniz?

— Ben.

— Yani müspet mi, menfi mi?

— Müspet!

— O nasıl bir müspet ki, sizi ayrılığın eşiğine kadar getirsin?

— Leyla ile Mecnun'un sevdasını düşün abla. Ülfetin arasındaki sevgiliyi bul. İşte o!..

— Böyle bir eğilim de mi var hayatta?

— Varmış abla!

Hayret, göz bebeklerinde en kesif kuşatmasını sergiliyordu:

— Neymiş o? Hem müspet olacak, hem de karasevdayı arka plana atacak olan güç?

— İnanç abla, anlamazlıktan gelme.

Duraklamıştı. Yüzündeki keder önce koyulaştı, sonra duruldu, berrak, ılıman bir görüntü kazandı yüzü:

— İnanç mı?

— Evet.

— Biraz daha açar mısın şunu?

— İnanç abla, manevi bir eğilim işte. Bütün arayışlarımın noktalandığı yer.

— Ya kuralları? Onları da yaşıyor musun? Yani Kitap ne demişse, Yaratıcı senden nasıl yaşamanı istemişse, yaşıyor musun?

— Çalışıyorum. Yani uydurulan bir dini değil, gönderilen dini.

— Ya Bengisu?

— Destek beklediğim tek insandı o. Ya eski hayat, ya da ayrılık diye dikildi karşıma.

— Bu çağda yaratılışı hâlâ tesadüflerin eline bırakan düşünceler de var demek? Bilim ve ilim en ince teferruatına kadar test etmişken, inanmamak! Buna anlam verebilmiş değilim doğrusu. Her insanın yanlış yönelişleri olur hayat boyu, ancak Allah'ı inkâra kalkışacak kadar cahil kalmak...

— İnatlaştı abla.

— Katılık çok mu tepkilerinde? Şunun için söylüyorum bunu; ikiniz de bir müddet zamana bırakmalısınız düşüncelerinizi ve beraberlikleriniz devam etmeli. İstemez misin bunu?

— Ancak o hayatın kabul edilmez yanları var benim inancımda.

— İşte katılık dediğim nesne çıktı ortaya.

— Abla, daha sormadın ki onların neler olduklarını.

— Bulut'um, şunu hatırlatmalıyım. Her şeyden önce benim Allah'a sonsuz inancım var. Ancak mantığımın süzgecinden geçmeyen hiçbir şeyi yaşamam.

— Yanlış!

— Neden?

— Kur'an'ın tefsirini okudun mu hiç abla?

— Hayır, pek sayılmaz.

— Ben okudum. Orada insanın yaşaması gereken en onurlu hayat çizgisi var. İçki içmeyin, kumar oynamayın, yalan söylemeyin, kul hakkına dikkat edin, insan onuruna ve iffetine saygılı yaşayın, güçsüzlere yardım edin, şefkatli, saygılı ve ahlaki olun diyor ve ekliyor. Namaz kılın, oruç tutun, zekat verin ve zina etmeyin. Bunlar hayat çizgisinden bazı işaretler. Söyler misin bana, bunların hangisi mantık süzgecinden geçmez? Bengisu, bunların tam zıddı abla. İçki içerim, kumar oynarım erkek arkadaşlarımla gezip eğlenebilirim, elimdeki hayatı dilediğim gibi yaşarım demekte. Kuralsız hayat, mantık süzgecinden geçer mi sence?

— Bırak, biraz daha aynı hayatı yaşasın. Gün olur usanır ve bırakabilir o da.

Yüzündeki ifade değişti, sert bir rüzgâr esti bakışlarında:

— Abla, aramızdaki anlayış uçurum. O benim eşim, düşünebiliyor musun? İzinsiz barlara gidecek, arkadaşlarıyla dans edecek, içki içecek, kıyafetini modaya göre seçecek, bel, göbek ve göğüsler açık, erkek arkadaşlarıyla dansa kalkacak ve onun beline başka bir el sarılacak... Bunlar ne okuduğum kitapta var, ne de erkeklik kitabında.

— Kızma canım, yokladım sadece. Sen haklısın ve benden daha ince düşünmektesin... Pekâlâ Bulut. Çok seviyordu seni o da. Övgüyle bahsediyordu her vakit senden. O bir kadın her şeyden önce. İnceliklerden hoşlanır. Yine de kırıcı olma, kazanmak istiyorsan tabii.

— Bir şiir vardır, biliyor muydun abla?

— Bilmem.

— "En sert mermerde bile yağmurun izi kalır." diyor ve sürdürüyor kendisinde güven bulup: "Dedim ki kalbi de işlerim elbet"

— Evet Bulut'çuğum, hayat acımasız. Bir defa kötü gitmeye başladı mı, arkası gelmeyebilir. Her olumsuzluk, başlangıçlarda hayatın sonu gibi gözükür. Yeise düştün mü toparlanamazsın kolay kolay. Aynı şeyi tekrarlıyorum. Olumsuzlukları yenmek istiyorsan, sertlikleri sakın deneme...

Bak, ablanın adı "uzatmalı bekar"dır, "şen dul" değil... Sen de bir sihir gibi kabullenebilirsin. Madem dertleşiyoruz, ben de sana biraz döküleyim.

Kuşkulu, ürkek, hatta korkağın birisiyim. Vaktiyle ben de birisini sevmiştim. Onu kimseyle paylaşamayacak kadar çok sevmiştim.

Nişanlandık. İkili oynamıştı... Dayanamamıştım gördüklerime. Yalan başvurduğu tek sığınağıydı. Her yalan, onu gözümde biraz daha küçültmeye başlamıştı. Onu ikna edebileceğimi, sapışlarından vazgeçirip dilediğim gibi işleyebileceğimi sanmıştım. İşleyemedim. Senin şiirindeki gibi tıpkı... O yumruk kadar et parçasına söz geçmiyor ne yapsan...

Herkes hayallerinde kurduğu dünyanın kralı, ya da kraliçesidir mutlaka. Alternatifsiz lideridir üstelik... Dünyasına başka hüküm koyan, kim olursa olsun ondan gocunur. Müdahalelerde tadı kaçar dünyanın.

İdare etmek ister insan, lider olmak... Birileri çıkar karşısına, kendi dünyasına çekmek ister; dokular uymamışsa çetin bir alışveriş başlar. Boyutlarını yine zaman ölçer.

Tıpkı sizin yaptığınız gibi, sımsıkı sarılır herkes kendi kayalarına. Liderliği bırakmak istemez davet edilen taraf. Beyinlerindeki taşların yerinden oynaması sancılıdır. Yanlış bile olsa yapıda konduğu yer, fark etmez... Şairin avuç kadar et parçasına söz geçiremeyişinin hikâyesi işte bu noktada başlar. İşleyememiştim bende. Bir kadına takılmıştı. Ne ondan, ne de benden, ikimizden de vazgeçmemişti...

Ben onu işleyememiştim ama o da beni yalanlarıyla daha fazla idare edememişti. Ayrıldık. Bir daha da yaklaşamadım kimseyle... Neden, biliyor musun? Korktum... En istediğim şey, bir çocuk edinmekti hayatta. Kim bilir, o da büyüyecekti bir gün ve beni idare etmeye yeltenecekti. Şimdi bir kedim var evde beslediğim; önüne bir şeyler verince yiyen ve fazla itirazı olmayan. Onunla oyalıyorum kendimi. Belki, bir anlamda bu da yanlış, ama ne yaparsın ki, bunlar da benim yanılgılarım ya da doğrularım hayatta.

Sen benim gibi başlangıçta sakın yeise düşme ve kazan.

Sevdalar bitmesin yüreğinizde.

Şimdi tanıdın mı ablanı? Herkesin bildiğinden çok şey biliyorsun artık hakkımda. “Uzatmalı bekârın hayat hikâyesi” bu işte kısaca.

Belki çok daha güzellerini bulabilirsin ayrılıp. Yuvalar bozulmamalı, ayrılırsan aklından kesinlikle çıkaramazsın, derin bir ukde bırakır boşluklarınız ikinizin de hayatında.. Ona da aynı şeyleri anlatacağım.

Besim Bey'in kulağına ulaşmıştı hadise. Büyük bir panik içindeydi yine. Bulut'u odasında aramıştı, yoktu. Evini, sonra kendi evlerini arattı, yoktu. Aynı dolgunlukla Burhan Bey'i aradı, o vardı:

— Üstat, yerinde misin?

— Evet patron.

— Müsaitsen gelebilir misin biraz?

— Tamam patron.

İçerisi yine sigara bulutlarının ağlarıyla örülmüştü. Üstat kapısını açıp içeriye girdiği an gözleri yandı dumandan ve acı acı yutkundu. Derin bir isteksizlik sarmıştı çehresini:

— Patron, yine efkâr bulutları sarmış odanın içini.

— Kusura bakma üstat. Moral mi kaldı?

Karşısındaki boş koltuğa oturmuştu:

— Hayırdır patron?

— Yine seninki!

— Bulut'tan mı söz etmektesin?

— Maalesef.

— Yine neyi var?

— Üstat, teşhisinde sen de yanıldın, biliyor musun? Meğer onun içinde hissettiği yitik bir kız arkadaş da değilmiş. Yanlış bir evlilik de yapmış oldu böylelikle. Kambur üstüne kambur... Bir dostumun kızı, iş ortağımın kızı inancı için fedaya kalkıştığı kadın! Beni içine düşürdüğü çıkmazı tahayyül edebiliyor musun üstat?..

Alınmış, suçluluğun verdiği uçuk bir moralle yutkunmuştu.

Neler söylemesi gerektiğini düşünemiyor, nefesini güçlükle tazelemek için adeta çırpınıyordu üstat:

— Bunda benim payımın olduğunu da hissettirmiş oldunuz böylece.

— Bilmiyorum üstat. Anlarsın, demiştim. Eğitimcisin ve düşünce üreten, aktif bir insansın diye gelmiştim yanına...

— Patron, şunu hiç unutmamanız gerekir ki, insanın içine düştüğü girdapların, iniş ve çıkışlardaki fotoğraflarını çekmek hiç de kolay bir iş olmasa gerek. Düşünceyi okuyabilmek, duyguların dilinden yanılgısız anlayabilmek; bunlar bilimin bile ötelerinde bir hadise.

Aldığım bir duyuma göre geçenlerde Mümtaz Bey'e de öfkelenmişsiniz. O da bir profesör, psikiyatrist, dalında hatırı sayılır bir uzman. Ona da aynı şeyi söylemişsiniz: "Teşhisiniz de yanıldınız." Bakın, onun teşhisi daha doğru çıktı şimdi...

— Duyduklarıma inanmak bile istememiştim doğrusu.

— Bana da inanmış ve rahatladığınızı söylemiştiniz, fakat üzülerek söylüyorum ki ıskaladık. Deseydim ki eğitim anlayışımızdaki eksikliklerin yetişen nesiller üzerindeki talihsiz bir tezahürü, sanırım ona da gönül koyardınız.

— Yani?

— Her insanda belli ölçülerde sık sık maneviyat sinyalleri kendisini hissettirir. Bu, şahsın duyuşlarına göre değişir. Ya üzerini kalın bir örtüyle örtmeye çalışır her defasında, yahut Bulut gibi hassasiyet gösterir ve içindeki boşluğun rahatsızlığını duyarak arar onu.

Duyduklarına inanamıyordu üstadı dinlerken. Eğisli bir soru yöneltti gözlerinin içine baka baka:

— Ya sende? Sende de bu sinyaller kendisini hissettirir mi zaman zaman?

— Evet! En az Bulut'ta olduğu kadar.

— Yani sen de Bulut'un yaşadıklarını yaşıyorum diyebilir misin?

— İlâna ne gerek patron?

— Beni şaşırtıyorsun üstat.

— Onu hayatında hissetmeden yaşamak mümkün mü sizce patron? Siz kendinizi eksik hissetmediniz mi hayatınızda?

Durakladı, cevap aradı üstadın sorusu için.

— Bazen hissettiğim olmuştur. Yalnız, beni şaşırtan bunlar değil. Yazılarınla çelişkili şu an konuştukların.

— Dinin aleyhinde yazdığım herhangi bir yazımı hatırlıyor musunuz?

— Yo, hayır.

— Sadece gerçekleri özümler ve yazarım. Yorumu, okuyucunun takdirine bırakırım genelde.

— Keşke her inanan insan senin kadar yansız olsaydı.

— Hepsini birebir tanıyor musunuz? Her fikrin müspetleri ve menfileri vardır. Anlayış yanlışlıklarından doğan katılıklardır sevmediklerimiz. İşte bu da dini topluma öcü gibi sunuşumuzun talihsizliği olmalı. Ben, ilâhi dinlerin hiçbirisinde vahşeti öven, ahlâksızlığı makbul gören, insan haklarını ıskalayan bir anlayışa rastlamadım. İnançlar adına yargısız infazlar bunlar patron. Bence üzülmeyin ve Bulut'u tepkiyle karşıladığınız yönelişi açısından dolayı zamana bırakın. Kimseye bir zararı yoksa, neden yaşamasın ki inancını?..

— Neyse üstat. Geçelim... Şaşırdım galiba. Bunlar sıkıntıların patlayışı. Kusura bakma.

— Hâlâ neyi tartıştığımıza inanamıyorum patron... Bundan daha tabii ne olabilir ki hayatta? Bırakalım başkalarını, çocuklarımızın bile masumane fikir ve inanç özgürlüklerine duyduğumuz tepki asılsız, ve dahası korkunç. Bu onların en tabii hakları.

Sitemli bir seyir tutturmuştu önce ve hemen peşinden ıstırap doluydu sesi:

— Bu sözleri senden mi duyuyorum üstat? Aydın, hayatın inceliklerine nüfuz ettiğini sandığım bir düşünce adamından...

— Patron, eksik yanımız, bilmediklerimiz hakkında kesin hüküm verme alışkanlıklarımızdır. İnsanın yapısında vardır inanç. Harcı onunla karılmış. Biz onunla meşgul olmasak da o, bizi zaman zaman uyaracak ve kendisini hissettirecektir. Olumsuzluklara düşman olmamız gerekirken, insanın harcında olan bir malzemeyi, ondan soyutlayıp onu zor durumda bırakmaya çalışıyoruz. Bu hiç mümkün mü? İnsanda inanç ve haya vardır!.. Bunları ondan aldığınız vakit ruhsuz, acımasız ve anlamsız bir yapı ortaya çıkar. Bence inanç, hayal ve ahlak insanın en anlamlı bestesidir.

Acının en demli yerinde yakalamıştı patronun gözlerini. Kanını damarlarında kurutan bir kâbustu bakışlarını kuşatan... Buram buram terler sökülüyordu yüzünün derisinden. Çizgiler ıstırabının nihayetsiz ölçülerini yansıtıyordu yüzünde... Az önceki insan değildi. Yumuşamış, hassaslaşmış, öfkenin en dik dağlarını aşmıştı bir solukta:

— Bunun çok derin anekdotu var hayatımda üstat! Eğer Bulut yönelişlerinde doğru bir çizgideyse, ben hayatımın en korkunç cinayetini işlemişim o günlerde.

Gözleri perdelendi, sigarasını istekli sömürdü dudakları ve görüntü değişti gözlerinde... Yıllar öncesi hafızasının çektiği fotoğrafların kareleri diziliyordu önüne ve dudaklarına içli bir sesle naklediyordu:

— Çok sevdiğim bir arkadaşımdan söz etmek istiyorum üstat. İçtiğimiz suların ayrı gitmediği, kadim dostlukların zirveleştiği bir arkadaşımı anlatmak istiyorum sana... Sakın alınma sözlerime. Belki anlattıklarım benim hayatımın dik başlılıkları,

yahut özümleyemedikleriymiş. Biraz da böyle değil miyiz üstat? Her insanın hayatında törpüleyemediği sivrilikleri inkâra kalkışması...

Kader birliği etmiştik onunla. Babamın kurduğu bu gazetede birlikte çalışıyorduk. Bulut'un yaşlarındaydık ikimiz de. İki kız kardeş girmişti hayatımıza... Sevmiştik ikimizde onları ve ısrarla istemiştik. Nişanlarımız aynı salonda ve aynı saatte yapılmıştı. Düğünümüz yine aynı günde ve aynı salonda... Cansiperane çalışmaya başlamıştık. Senesine bir oğlum olmuştu... İkinci seneye ikimizin de birer oğlu. Harun ve Bulut'tan söz etmekteyim. Babamın vefatı geldi arkasından ve patronluk dönemim...

İkimiz yönetiyorduk bu dev müesseseyi...

Arkadaşımda inanılmaz bir değişim olmuştu. Baldızımdı onu izleyen... Şikâyetler başlamıştı hakkında ve huzursuzluklar... Arkadaşım içki kullanmıyordu eskisinde olduğu gibi. Kumar masalarında yoktu. Baldızım eğlenceli günlerin çılgınlıklarını geride bırakan bu davranışlardan müştekiydi. Arkadaşım namaz kılmaya başlamıştı ve sakal bırakmıştı peşinden, bu değişim bütün ilişkilerimizi buzdolabına taşımıştı. Onunla beraberliklerimiz olmuyordu bazı mekânlarda.

Konuşmaları, yaşayışı, ince bir çizginin üzerinde saf ve sade bir hayat tarzındaydı artık...

Baldızımın istediği hayatı ve ona çılgınca eğlenme özgürlüklerini tanımayışı, evde huzursuzluğu doruklara çıkarmıştı. İçki yasağı, kumar ve başka erkeklerle dans edebilme özgürlükleri, hatta giyim kuşamına müdahale, beraberliklerini çok olumsuz bir şekilde etkilemeye başlamıştı. Baldızım meydan okumaya başlamıştı arkadaşıma ve onun dolduruşlarıyla ben... Onların ayrılışlarında en büyük etkenlerden biri de ben olmuştum üstat. Benden destek olmamı istemesine rağmen baldızıma taraf olmuştum.

İnanmayacaksın belki ama, onun işine bile hiç düşünmeden son vermiştim.

Çocuk babasız büyüdü. İstemesem bile onun azabını çektim hayatımda. İlk sana anlatıyorum bunları. Aydın, münevver ve ilerici tarifinin dışındaydı bizim düşüncemize göre arkadaşımın yönelişleri.

Eskiye dönüşlere yer yoktu bizim hayatımızda. Öyle öğretmişlerdi bizlere. Onun yönelişlerini bağnazlık, gericilik ve irtica olarak anlatmışlardı bizlere.

O günkü tepkilerimin başka bir uzantısını yaşamaktayım şu günlerde. Aynı serüvenin başa dönüşünü Bulut'la yaşıyorum. Kader o davranışımın faturasını getiriyor önüme ödemem için. Söyler misin üstat, düşüncelerimizdeki katılık bir hazımsızlığın sıkıntılarından mı ibaret sence?

Üstat, mustarip bir gönülle dinlemişti patronu... Derin soludu konuşmaya başlamadan önce:

— İnsanların inançlarına yasak koymak gibi bir fantezisi yoktur kimsenin... Medeniyet, demokrasi, yasaklar manzumesi olmamalı patron.

Anlattıklarınızın en çarpıcı örneklerini, her çağın insan tüyler ürperten dehşetleriyle yaşamıştır. Tarihin sayfaları en acı tekerrürlerle kabarık. İnanca tepki duyanlar ve inancın özgürce yaşanması gerektiğini savunanlar arasında çıkan çetin kavgaların tarihe düştüğü notlar...

Biz artık o anlamsızlıkları çok gerilerde bırakıp dostça, kardeşçe, barış ve huzur içinde yaşayabilmenin yollarını aramaya çalışmamız gerekirken, kafamızda kurduğumuz dünyaların uğruna, hayatın aslı sayılan dünyayı ve kuralları yok sayarak yaşayışımız, medeniyetle bağdaşmıyor bana göre... Museviler, inançlarını yaşamaktalar; Hıristiyanlar da öyle... İnanç, tüketilemez patron. Bizler tüketmek istesek bile, buna

yetmeyiz inan. Kur'an ki, bütün kitapları uhdesinde taşıyan, insanlığı vahdete çağıran son kitap ve son Peygamberin seslenişi.

— Ya Bengisu, üstat? Onu da düşündün mü hiç? Bir yuvanın temelleri çatırdamakta artık. Oğlum deliler gibi seviyor onu hâlâ. Onsuz olamayacağını söylüyor. Gel gör ki, inancına feda ediyor karısını...

— İkisi de inatlaşmışlarsa, yapacak başka şey kalmamış demektir patron. Hallini zamana bırakmak gerekir.

— Ayrılmak üzereler üstat!

— İlk ayrılık onlarla başlamış olmuyor ki patron. Son ayrılan da onlar olmayacaklar. Yapılacak tek şey, ben de dâhil, yapıcı olarak aralarında bulunmak ve barışı sağlamak olmalı. Bütün çabalara rağmen olmuyorsa...

— Evet, olmuyorsa?

— Yapacak başka şey kalmamış demektir...

Herkes kendi çocuğunu suçlu buluyordu. Yuva bozulmasındı maksat. Dostlukların ve sevdaların arasına ayrılıklar düşmesindi.

Besim Bey, hadiseyi duyar duymaz şaşırmıştı. Bulut, üç gün gazeteye ve evlerine uğramamıştı...

Burhan Bey'le görüştükten sonra Bulut'u aratmış, bulamamıştı. Bengisu gelmişti aklına. Sekreterinden onu aramasını istemişti.

— Bengisu Hanımefendi yerindeler efendim.

— Bana bağla.

— Baş üstüne efendim.

Telefonu çaldı ve açtı. Oldukça heyecanlıydı. Olumsuz bir tepki alır mıyım diye kaygılanmıştı.

Ahizeden kulağına gelen ses ılıktı:

— Babacığım!

— Bengisu, odama kadar gelir misin?

— Elbette.

— Bekliyorum...

Bengisu az sonra çalmıştı kapısını. İçeriye girdiğinde mahcup bir rüzgâr esiyordu yüzünde.

— Gel kızım. Kapıyı da kapat.

Besim Bey, masasının başında değildi. Geniş odanın sağ köşesindeki oturma grubunu tercih etmişti. Bengisu, karşısına oturdu ve müteessir bir çehreyle başını önüne eğdi:

— Buyurun babacığım!

— Bir şeyler duydum ve çok üzüldüm. Bana anlatır mısın olanları?

Bir saate yakın konuşmuşlardı. Her şeyi uzun uzun anlatmıştı Besim Bey'e. İkna edememişti ancak, Bengisu'yu haksız da bulmuyordu.

Son sözü uyarıcıydı:

— Bir taşkınlık yapmamalısınız. Ben Bulut'la görüşürüm.

— Babacığım, ben Bulut'u çok seviyorum. Ama inanılmaz şekilde kırdı beni. Benim açımdan bir sorun yok. Vaat ettiği hayatı istiyorum ondan. Aydın, çağdaş bir insan gibi yaşamayı. Sanırım bu da benim hakkım olmalı.

— Tamam kızım. Evlilik müessesesi karşılıklı fedakârlıklarla yürür. Seviyorsan, sen de biraz özveride bulunmalısın, değil mi?

— Haklısın desin ve eskisi gibi... Başka bir isteğim yok.

Bulut eve çağırılmıştı. Aile meclisi toplanmıştı.

Baba, Bulut daha içeri girer girmez tepkisini koymuştu:

— Gel bakalım, benim uslanmaz oğlum.

Anlamlı bakmıştı sadece. Salonda toplanmıştı aile. Anne ve Burcu... Bulut kız kardeşiyle üçlü koltuğa oturmayı tercih etmişti...

— Nasılsın abi?

— Gördüğün gibi. Ya sen?

— Eh, fena sayılmaz.

Babanın sabrı yoktu anlaşılan. Burcu'ya keskin baktı ve:

— Sen şimdilik sus, dedi. Ağabeyinle konuşacaklarımız var.

— Tamam tamam. Sustuk.

Anne, Besim Bey'in yakınındaki koltuğu seçmişti oturmak için. Baba, derin bir soluk aldıktan sonra başlamıştı konuşmasına:

— Bak oğlum, Bengisu'yla uzun uzun görüştüm. Haksızlıkta ilk akla gelen taraf sensin. Başlangıç noktasında, ikiniz de aynı anlayışta ve aynı görüşlerdesiniz. Sonra, bir de bakıyorsun, yıldırım hızı bir değişim giriyor aranıza. Ve o değişimin sebebi yine sensin. Onun kafasında kurduğu dünyayı bir solukta yıkıyorsun, onun kendi benimsediğin yeni hayat tarzına ayak uydurmasını istiyorsun!.. Ya onu ikna edeceksin, ya da...

— Evet baba, ya da?

— Ya da, bu böyle gitmez diyerek bitireceksin. Sonuçta birinizin ödün vermesi gerekiyorsa, aslın neyse, ona döneceksin. Çünkü anlaşmayı bozan, alışılmış kuralları değiştirmeye kalkışan taraf sensin.

Hüzünlü bir çehresi vardı Bulut'un. Yüzü hiç gülmüyordu geldiğinden bu yana... Sesi hassas ve buruktu:

— Başa dönüşler zordur baba. Bu, insanın kişilik yapısıyla orantılı. Dönüşler, ufkun açılmasını kapatır ve tekemmülü öldürür. Doğrudan yanlışa dönmektir benden istediğiniz şey.

— Anlaşılan sen kararını vermişsin.

— Yani?

— Bu katılık ayrılık demektir.

— Hayır baba, temennim o değil. Ben eşimi seviyorum ve ondan tek beklediğim yeni dünyam için anlayışlı olması.

— Sevenler fedakar olurlar benim bildiğim. Üstelik anlaşmazlıkların kaynağı senin değişimin.

— Ya onlar, benim bıkmadan aradığım noksanımsa? Onlar benim bulduğum ve gönlümde test ettiğim değişmez doğrularımsa, yine de başa dönmeli miyim sizce?

— Başkalarının da değişmez doğruları vardır. Bunu da unutmamalısın. O da tarzını değiştirmemek için direnişte. Nasıl anlaşacaksınız, hiç düşündün mü bunu?

— Benimki inanç!

— Onun inancı da yaşadığı hayatın kendisi olamaz mı?

— O da bir görüş işte.

— Dinle beni çocuk, sana bir tavsiyem var. Bengisu'yla konuştum. Ayrılıktan yana değil, "Birbirimizi sevdik ve alıştığımız çizgideydik. Şimdi lütfen, anlayışlı olsun ve sözünde dursun." demekte.

"Biz pazara kadar değil, mezara kadar birlikteyiz." demişsin Şimdi ortadaki farklılığın başlangıç noktası sensin. Arada bir de çocuk var evlâdım...

— Var!

— O halde yapılacak tek şey, Bengisu'nun verdiği mühleti beklemek. Onu da düşündüm. Bir iki gün içinde hazırlanan ve Miami adasındaki yazlığımıza git. Orada başını avuçlarının arasına al ve düşün. Kesin tercihin neyse, dönüşte onu yaparsın. Benden bu kadar. Zira, onun da katılığı en az senin kadar aşılmaz.

— Babacığım, aradan bin yıl geçse değişeceğimi sanmam. Daha doğrusu inancım için pazarlık yapamam. Alternatif, ölümsüz aşk bile olsa!

— O zaman sonuca da katlanacaksın demektir...

— Bu bir inat değil babacığım. İnanç!

— Onunki de öyle.

— Fakat çok farklı şeyler bunlar. O sınırsız bir hayat tarzına inanmış; içinde günah ve haram kavramlarının hiç olmadığı. Oysa benim inancım Yaratıcının koyduğu kuralların dışına taşmadan yaşamak.

— O zaman benim dediğim en makul olanı. Sen bir müddet git ve yazılarını oradan faksla. İnternet aracılığı ile yazışmak konusunda anlaşmışsınız. Bu senin için en parlak avantaj. Oradan günlük düşüncelerini yaz ve gönder ona. Anladığım kadarıyla hoşlanmış yazdıklarından. İçli bir üslupla anlattı bunu... Orta yerde bir inat ve gururlarınızın eğilmeyen dik başlılıkları var. Hasret bunu eritebilir.

Bekledi... Bir müddet konuşmadan baktı babasının gözlerine. Düşünceyi derinleştirdi ve öylece kaldı. Bir umut ışığı yakmıştı bu sözler düşüncesinde. Barış zorlaşacaktı burada kalırsa... Seyahat için ılımlıydı yüreği.

— Düşünürüz, diye mırıldanmıştı sadece.

Bulut, belki de hayatının en üzücü anlarını yaşıyordu. Buruk bir gönülle kalkmıştı konuşma bitince. Annenin dikkatini çekiyordu bu kalkış:

— Nereye?

— Eve.

— Burası da evin değil mi?

— Evimiz anne. Fakat gitsem daha rahat ederim diye düşünmüştüm.

Burcu katılmıştı söze:

— Abi, beni de götürür müsün?

Neşesi fena halde sönüktü. Buruk bir tebessüm belirdi dudaklarında:

— Nereye gitmeye kalkışsam, beni de diyorsun.

— Ağabeyim değil misin?

— Geceleri pek uyuyamıyorum. Rahatsız olursun.

— Olmam!

Annesi alınmıştı sözlerine. Küskündü bakışları. Vedalaşmak için hazırlanırken durakladı ve aniden karar değiştirdi:

— Tamam, gitmiyorum.

Anne gülümsedi, Burcu usançlı sıktı dişlerini:

— Kurtulacağını mı sanıyorsun benden?

— Hayır, başımın belası olduğunu biliyorum. Söyle yine neyin var?

— Konuşacaklarım.

— Tamam, yatağımı hazırla, bıkıncaya kadar konuşuruz.

Sevindi ve koştu:

— Çabuk gel...

Annesiyle biraz daha oturdular ve müsaade istedi yatmak için:

— Anneciğim, Burcu'yla da otururuz biraz.

— Tamam, sen çık.

İki kardeş karşılıklı oturmuşlardı.

— Abi, Miami'ye gidiyor musun?

— Bilmem, henüz karar vermiş değilim.

— Beni de götürür müsün?

— Sürgüne yalnız gidilir benim bildiğim.

— Abiiii! Bir soru sorduk. Babam dinlenmen ve daha iyi düşünmen için istiyor bunu. Senden ayrı konuşulanları da dinledim.

— Neyse, düşünürüz.

— Abi!

Baygın bir bakışı vardı Bulut'a:

— Efendim.

— Biliyor musun, asıl sen İklim'le evlenmeliymişsin.

Şaşırdı, şedit ışıklar yansıdı bakışlarından:

— Anlamadım?

— Hani, sana Kutlu Doğum çiçeği veren kızla demek istemiştim. Onunla ikiniz çok iyi anlaşırdınız.

— Nereden biliyorsun?

— Aynı şeyleri düşünüyor ve yaşıyorsunuz.

— Unutma ki ben evliyim ve eşimi çok seviyorum.

— An geliyor, sevgi de yetmiyor be abi.

— Vakit ilerledi, hadi sen yat bakalım.

— Ya sen?

— Yatsı namazı ve...

— Ve?

— Kurcalama haylaz kız. Hadi git ve yat...

Gece hiç yatmamıştı. Koydu kotardı. Bir sürgündü hakkında verilen karar ona göre. Gidip gitmemek konusunda düşündü, bir şeyler karaladı defterine ve ezan sesleri sardı ufukları... Bu yeni bir şafağın habercisiydi. Abdestini aldı, gamlı bir yürekle kıldı namazını. Vücut yorgun ve gözlerindeki ışıklar fersizdi. Yatağının üzerine bitkin bir halde uzanıp kaldı.

Burcu kalkmış, kahvaltısını hazırlamıştı. Ses yoktu ağabeyinden. Uyarmamıştı onu.

Saat on üç otuzu gonkluyordu telefonu çaldığında. Burcu açmıştı. Harun'du telefondaki.

— Burcu, Bulut orada mı?

Heyecanlıydı sesinin tonu:

— Sesin çok değişik Harun abi, bir şey mi var?

— Abini vermelisin!

— Söylesene ya, meraklandırdın beni.

— Burcu, sırası değil, önemli bir şey söylemem gerekiyor ona...

— Abim uyanmadı hâlâ.

— Uyandır o zaman!

— Tamam tamam, anlaşıldı.

Dudak büktü, öfkelendi ağabeyinin yattığı odaya doğru yürürken. Kapısını tıklattı, ses yoktu hâlâ. Tereddüt etti, yavaşça araladı kapıyı ve içeriye daldı... Uyuyordu mışıl mışıl. Usulca yaklaşıp seslenmişti:

— Abi, abiiii!

Kıpırdandıktan sonra gözlerini güçlükle açmıştı. Uykunun sersemliği silebilmek için övşeledi gözlerini.

— Ne var?

— Telefon.

— Kim arıyor?

— Harun abi, önemli dedi.

— Ver.

Uykuyu henüz açmamıştı konuşurken:

—Alo!

— Bulut?

— Buyur kuzen.

— Yatıyor musun hâlâ?

— Gece uyumamıştım.

— Sana bir haberim var.

— Hayırdır kuzen.

— Pek sayılmaz. Bağdat Caddesi bir arkadaşımızı daha yuttu bu gece.

Uykusu açılmıştı, gözleri parladı birden ve heyecanlı bir sesi vardı:

— Kim?

— Ömür!

Beynine kılıç saplanmış gibi irkildi ve anlamamış gibi yeniden sordu:

— Kiiim?

— Ömür!..

Derin bir nefesle ara verdi konuşmasına, sesi iyice düşmüştü:

— Nasıl olmuş, anlatsana biraz?

— Sarhoşmuş. Sırma'yı aramış son defa, arkadaşlıklarının devamını istemiş ondan. "Sen kaybettin" demiş o da... "İyi de, sen de Bulut'u kaybettin. Daha neyi bekliyorsun?" diye karşılık vermiş. "Eşiyle araları bozuk, adım adım gelmekte bana doğru" demiş, Sırma. Bunun üzerine aşırı alkol almış bir arkadaşıyla ve gecenin ilerleyen saatlerinde de hız duvarını aşmayı denemişler caddede...

— Ya arkadaş?

— Yaralı. Onun verdiği bilgiler sana aktardıklarım. Yarın cenazesi kalkacakmış. Uğurlamak için gelmez misin?

Gözlerinde yaşlar belirdi ve sesi ağlamaklıydı:

— Sanmıyorum kuzen, ama sen git istiyorsan.

— Bu kadar katı olamazsın kuzen.

— Onu affetmeyişim değil katılığım kuzen, deşeleme fazla.

— En iyi arkadaşındı o!

— Ya sonra?..

— Neyse, ben haber verdim sadece.

— Güle güle kuzen...

Burcu merakla bekliyordu başında:

— Kim abi?

— Ömür.

— Ölmüş mü?

— Evet...

— Yazık...

* * *

Ne yapsa düşüncesinden silememişti. Acılar, çehresinde hazin dekorlar kuruyor görünümündeydi gazete binasındaki odasının kapısını aralarken.

Üstadın gözünden kaçmamıştı bitkinliği. Uzaktan görmüştü ve birkaç dakika sonra talebesini ziyaret için çalmıştı kapısını. İçeriye girdiğinde manzara oldukça hazindi. Başı, avuçları içinde ağlarken bulmuştu üstat talebesini.

— Bulut!

Kafasını kaldırdığında hocası vardı karşısında. Gözyaşlarını gizlemek için çırpındı önce, hemen arkasından oturduğu yerden kalkıp ilgilendi.

— Kusura bakmayın hocam, efkârlandım da.

— Ne bu hal, evlâdım?

— Anlatırım hocam, oturmaz mıydınız?.

Burhan Bey masanın kenarındaki koltuğa oturduğunda şaşkındı:

— Bulut! Bu hal bir ayrılığın neticesi mi?

— Evet hocam.

— O halde biraz ümit ver kıza be oğlum.

— Vedalaşan o değil hayatımdan hocam. Bir arkadaşım. Hani anlatmıştım ya size aynı kızı sevmiştik diye?

— Evet!

— İşte o hocam. Dün gece Bağdat Caddesi'nde...

— Anladım, elden ne gelir ki? Perişan olmak geriye getirecek mi arkadaşını? Hem sen onunla hâlâ dargındın bildiğim kadarıyla.

— Evet hocam. Fakat o benim hâlâ içimden söküp atamadığım, en iyi arkadaşımdı. Hayat doluydu, yakışıklı, zengin, her şeyi vardı hayatta. Yaşama sıkı sıkı sarılan bir insandı o.

— Evet!

Ağlıyordu için için:

— İşte o öldü hocam. Küskün ayrıldık işin fenası.

— Vakit geldiğinde kimse tutunamaz dünyada.

— Aklımın almadığı bir şeyler var üstadım.

— Nelermiş onlar?

— Her şeyin mutlak bir sonunun oluşu... İnsanın da... Hazların, sevdaların, akla ne gelirse...

— Geleneğin dünyası bu evlât. Doğum yenilemesi ve ölüm eskitmesi. Şimdi biraz toparlan ve bir çay söyle. Çünkü hâlâ hayat devam etmekte.

— Tamam!

Toparlandı, bir peçeteye sildi gözlerini, aynı titrek sesle konuştu:

— Biliyor musunuz üstat, ne babam, ne de Bengisu beni anladı.

— Bengisu'yu bilmem ama baban seni anlamaya başlamış olmalı.

— Seyahat adı konulan bir yolculuğa çıkıyorum üstat. Bu, beni sevenlerin bana uyguladığı bir sürgün.

— İstemiyorsan gitmezsin! Bunu birlikte konuşmuştuk babanla. Fikir biraz da benim. Aranızın düzelmesi için zamana ihtiyaç var bana göre. Biraz kafanı dinle, yazılarını oradan yaz ve gönder. Hatta oradan Bengisu'yu ikna için çalış. Telefon, mektup internet, ne bileyim, şeffaf yazılar ve sözler.

Ömür onu yıkmıştı. Yarın cenazesi kalkacaktı, cesareti yoktu eski grup arkadaşlarının arasına katılıp onu uğurlamaya... Yüzüne düşebilecek anlamlı bakışların altında ezilmeye dayanamayacağını düşündüğü için almıştı bu kararı.

Ne de olsa morali bozulmuştu. Hassas duyguların yoğunluğunda bir gönlü vardı evine geldiğinde.

İklimler değişmişti hayatında. Yadırganıyordu bu yüzden. Bunu bütün sevdiklerinin hareketlerinden seziyor ve üzülüyordu.

Hoşgörüsüz yaklaşımlar, yargısız infazlar, dar ufukların çatışması hırpalamış, gücendirmişti Bulut'u...

Odanın sessizliği sinirlerini bozmuştu. Bilgisayarın başına geçtiğinde efkâr doluydu duyguları. E mailini yokladı. Bir cümle çekmişti dikkatini:

— Değiştin mi? Seni çok özledim...

Bu kaçıncı defa aynı cümleydi ekranını açtığında... İlk cevabını titreyen parmaklarıyla yazıyordu.

— İnat, aşktan üstün mü?

Bu kadar tesadüf olmazdı. Mükemmel bir zamanı seçmişti ekranını açmak için. Harfler düştü sayfasına, kelimeler ve cümleler oluştu.

Cevap geliyordu karşıdan.

— Onursuz aşk olur mu? Onu çok fena yaraladın. Hadi değiştim, de...

— Benden yalan söylememi mi istiyorsun?

— Hayır! Hiç değilse, bir müddet eskisi gibi yaşayacağımızı

söyle ve gururumun yarasını onar. Bir zaman sonra, yine o benimsediğini söylediğin hayatı yaşa... İnatlaşma ne olur, sensizlik öyle zor ki...

Duygusallık ikisinin de üzerindeydi bu akşam.

— Bengisu, beni bıkmadan oku. Öylesine doluyum işte. Babamla konuşmuşsun. Akşam eve çağırdı. Bu gece seni ikna edemezsem, aramızda anlaşma olmazsa, uzaklardan, çok uzaklardan sesleneceğim sana. En geç iki gün içinde, ya barış, ya Miami adasında sürgün. O tatil dedi ama, ben senden ayrılığı sürgün bilmekteyim.

Ayrılık ânını hatırlıyor musun? Nasıl hazin bir manzara vardı yeryüzünde. Yüreğimi açıp bakabilseydin, gitmezdin bırakıp da.

O inanılmaz acıyı kalbime ucu zehirli, hoyrat bir hançerle kazıdığın zaman, eve dönüşte duygularımı düşürmüşüm not defterime.

Önce onları oku ve düşün...

"Her akşamüstü, aynı yerlerden batar güneş... Ebrulu renklerin tonlarıyla boyanır gökler... En güçlü alevleriyle tutuşur batı yakası... Güneş ufuklarımızdan ayrılırken son defa yanar... Şaşırtır batı yakasının buruk manzarası insanı. Ebrulu dağlar, ufuklar hayallerini süsler efkârlı yüreklerin. Hülyaların yetişemedikleri cümbüştedir tülü. Efsunlu bakışları hüzne boğan bir serenattır gözlerin derinliklerinden yansıyan anlamlar... Çok umutlar ölür, batan güneşle birlikte karanlıkların kucağına düşerken ufuk, maveralar...

Kadıköy iskelesinde limana yaklaşan gemi, gökleri, ufku sarı iklimlerle örten bir akşamüstü, benden çalıp götürmüştü seni... Hayallerim tutsaktı, lisanımla yetişememiştim sana, yüreğimden kopup giderken.

Güneş bir daha doğmayacakmış gibi, şehir ıpıslaktı yağmursuzluğunda gökyüzünün, kızıl ateşlerle tutuşurken semalar... Serseri bir kurşun gibi ıskalamıştı beni ayrılığın. Gözlerin, o son defa bakışımda ne kadar anlam doluydu bilsen. Ve gönlün dostlukları silen pis bir inada esir...

Adımların şahitti duygularına... Gitmemek için direnişin, en anlamlı sinyallerini veriyordu bedenin. Gözlerin... Güneşin batışı kadar hüzün doluydu. Bir kurşun ıskaladı yüreğimi; susturucu takılmış namlusunu hoyratça terk eden. El sallarken yokluğuna, liman yetim, ben öksüzdüm. Yanlış oynadığın oyunla kapandı perde... Hangi adrese gidişin belli değil. Yüreğin nerede?

Sen batı yakasına çekildin güneşimle birlikte, ben doğu istikametine. Zıt olsa da yönlerimiz, doğru bir çizgiydi çektiğimiz hayata. Aldırma, güneş sabah benim yürüdüğüm istikametten gülümser nasılsa.

Biliyor musun, ayrılığın başlangıcında yine en doğruyu beden dillerimiz konuştu ve gözlerimiz belgeledi duygularımızı. Bizim üstesinden gelemediğimiz doğrunun üzerindeydi onlar. Aramıza girmeseydi gururlarımız...

O içimizdeki düşmanları yok edemiyorsak eğer, alışmalıyız bedenlerimizi kavuran ateşlerde yanmak için. 'Oh' olsun, haktır bize, git dilediğin yere, ne çıkar?.. Bensiz olacak artık yaşadığın bütün diyarlar... Üstümüze doğan güneş ve dolunay... O hoyrat gurur dize getirdi bizi. Yoksa yüreklerimizdeydi alev alev sevdalarımız. O eğilmeyen dik başlı inatlarımız şifresini çözemediğimiz gururlarımız ayırdı bizi.

Aldırma, bedeli var demek her şeyin. Bırak istersen ateşte kalsın yüreklerimiz. Sen Leyla, ben Mecnun rolünde oynamaktayız. Seni asla unutmadım Mecnun gibi; tek benzerlik Leyla değişti..."

Bengisu dayanamamıştı. Araya girdi:

— O kadar istiyorsan eğer, bırak şu inadı. Hayatimizi, yarım kalmış aşkımızı, bitmeyen sevdalarımızı yaşayalım, istiyor musun?

— Günler var ki, ruhumdaki hummalı boğuntuların tutsağıyım. Gönlümden gelen sesleri dinle ve beni kırma. Hayırlı geceler...

"Günah sayılan bütün olumsuzlukları,
Yüreğinden silmelisin...
Yalansız bir çizgi çekip sonsuzluğa,
Yürümelisin...
Canında canımın olduğunu,
Yüreğinde yüreğimin yaşadığını,
Bilmelisin...
Damarlarında, kanım dolaşırken,
Umursamaz yürüyüşünü bitirmelisin
Hem ben sana mecburum bilmelisin..."

"Yarın içine düştüğün bu şaşaalı hayatın kasvetinden uyandığında, boğuntular içine düşen ruhunu, o kaskatı matem ağlarından çıkartamayışın çırpınışları sana dayanılmaz acılar verecek... Her geçen gün biraz daha zayıf düşerek, içine düştüğün ıstırabın ateşinde kavrularak eriyeceksin... Vazgeç..."

"Gül oldu arıya balını verdi,
En güzel goncalı dalını verdi,
Bana da gurbetin yolunu verdi.
Tebessümü bile sakınıp gitti..."

Aile meclisinin kararı yürürlüğe girmek üzereydi... Baba Bulut'u haksız buluyordu ve seyahate çıkmasını istemişti ondan. Hasret, düşünceleri arındıracak, inatları kıracaktı ona göre. Burhan Bey de desteklemişti bu fikri ve Bulut, kerhen "Evet" demişti alınan karar için...

Pasaportu hazırlanmış, biletleri alınmıştı... Geceyi baba evinde geçirecekti.

Burcu geç saatlere kadar ayrılmamıştı yanından. Anne ve baba, Bulut'u haksızlıkla itham ettikçe, her defasında tek destekçisiydi onun. Her defasında da azarlanarak susturulmuştu.

— Sen sus bakayım! Bilmediğin konularda da büyüklerin yanında fikir yürütmeye kalkışma.

Bulut yatmazdan önce vedalaşmıştı büyükleriyle:

— Sabah erkenden görülecek başka bir işim var. Kalkıp gidebilirim. Meraklanmayın diye söylemekteyim bunu.

Anne heyecanlanmıştı.

— Sık sık aramalısın gittiğin yerden.

— Tamam anne. Merak etme.

Baba üzüntüsünü dışa vuramayışın sıkıntısını çekiyordu oğlunun gözlerine bakarken:

— Kendine iyi bak. Gittiğin yerde hayat çok başkadır. Gör, yaşa ve unut.

— Beyin bir yaz boz tahtası mı baba?

— Sitemi bırak. Senin iyiliğin için bunlar.

— Tamam baba, üzülmeyin.

Burcu peşini bırakmamıştı Bulut'un.

— Abi, oturur muyuz biraz daha?

— Nasıl istersen. Yalnız, bu defa da "Beni de götür" diye tutturmazsın herhalde. Çünkü pasaport ve bilet...

— Tamam tamam. İstemem... Yalnız hava meydanına kadar ben uğurlamalıyım. Buna da "Yok" diyemezsin herhalde.

— Düşünürüz.

— Hayır, düşünürüz yok. Küserim habersiz gidersen.

— Ayrılıkların saati ve yeri o kadar önemli mi sence?

— Önemli.

— Bakarız o halde...

* * *

Geç saatlere kadar uyumamıştı. Burcu odasına çekilir çekilmez, eski çalışma odasına geçmişti sessizce ve internete girmişti...

Ayrılmadan önce Bengisu'ya son duygularını göndermek düşmüştü aklına.

"Vaveyla kopartır yüreğin bir gün, acıların narında tutuştuğunda...

Umursamamak çare değil gerçeklerden kaçışlar için. Feveranlarını duyacaksın hislerinin. Altıncı hissin sinyaller verecek, duyarsız olsan da. Sessiz çığlıkların azametli sarsıntılarıyla titreyecek, ürpereceksin... Kuralsız oynadığın oyuncaklar bilinçsizce kurduğun oyun çaylağını haykıracak suratına... Ateşin üzerine üzerine koşmaktasın; gamsız, suskun yanardağların pimleriyle oynamakta ayakların. Koşmamalısın adresini bilmediğin yollarda öyle ve oynamamalısın bilmediğin oyunlarını hayatın. Dönüşü olmayan bir yolcusun ve tekrarı yok eskittiğin zamanın... Ayarsız ölçüleridir insanı şaşırtan, can kuşum. Test edilmişini kullanmalısın ölçülerin... Kendini arayarak yaşamalısın düşüncenin derinliklerinde...

Ve mutlaka benliğinin sentezini yapmalısın yaşadığın hayat için. Kendini bulmalısın ilahi kılavuzun maddelerinde... Geleneğin dünyasında, harcanmış zamanlara pişmanlık duymayacağın bir senaryoda oynamamalısın hayatını... Sır perdelerini ustaca aramalısın zamanın. Gizem, ta kendisidir arzuların... Sihir çözüldükçe açılır ufuklar ve ötelerin efsane pençeresinden sarhoş bakmamalısın geleneğine... Bu, intiharlarıdır yaşayacağın ömrün... Demeden şair gibi, 'Geç fark ettim taşın sert olduğunu, su adamı boğar ateş yakarmış.' Fark etmek için korkunç bedeller verir insan can kuşum. Sarhoş masaları, yatak odaları, nefsin bilinçsiz aktığı seller gibidir ve iradenin tutsak yaşadığı mekânlar... Kırmalısın tutsaklığın prangalarını can kuşum, imtihan bildiğin kadarıyla kolay değil ve Cennet ucuz değil sözlerdeki kadar. Dik başlılıklar ve öfke, isyanı doğurur can kuşum. Teslimiyet en saf, en natürel, en etkili iksiridir ona yönelişlerin.

Kirletilmişlik, bulantı verir yaşasak da manevi iklimleri... Teslimiyet, o kölelik değil... Kölelik, insanın insanı hoyratça kullanışı... Kölelik, güç ve maddenin emrindeki insana vurduğu kelepçeler.

Gururu, soyluluğu ve erdemi inciten, barışın, refahın, huzurun, insan haklarının, fikir özgürlüğünün ve hürriyetlerin celladıdır kölelik... Yaratılmışın yaratılmışlar üzerindeki baskısı... Eserin sahibine olan yakınlığı, saygının doruğudur.

Ona yakın oluşun anahtarı ona yönelişindir can kuşum; karar senin.

Elveda! Sana İstanbul'dan bu son seslenişim. Uzaklardan ekranına düşürmeye çalışacağım satırlarımı, beklemelisin.

Sürgündeki yüreklerin sesi daha içli ve anlamlıdır.

Kendine iyi bak."

"Bulut..."

Üç saatlik bir uyku yetmişti anlaşılan. Ezanla birlikte yatağından kalkmıştı.

Sabah altı otuzda valizini aldığı gibi sessizce çıkmıştı evden. Arabasının bagajına valizini koyup ayrılırken saat, tam sıfır yediyi gonklamaktaydı...

Henüz kimse kalkmamıştı evlerinde... Bulut, önce evine uğramayı düşündü, sonra vazgeçmişti... Biraz ilerilerde oturdukları sokağın caddeye açılan kavşağından döndü ve arabasını sık sık kahvaltı için seçtiği pastanenin önünde frenledi...

Pastanede derin bir sessizlik vardı sabahın bu saatlerinde. Oturduğu masanın üzerine bıraktığı cep telefonunun saatine bakıyordu sık sık. Bir yandan sütünü içerken, telefonu çekti önüne ve tuşlarına dokunmaya başladı. Saat, yedi otuzdu... Harun'u arıyordu... Ses gelince suçlu gibi sordu:

— Uyuyor muydun?

— Hayır, kuzen. Hazırlandım ve çıkıyordum.

— Bir müddet buralarda yokum.

— Nereye?

— Miami'ye!

— Hemen mi?

— Üç saat sonra uçağım havalanacak. Senden bir isteğim vardı kuzen.

— Söyle.

— Ben yokken Bengisu'yu gözetmelisin.

— Neden, bir kuşkun mu var?

— Hayır, öylesi değil. Uzun hikâye bu. Eski grubuyla çıkarsa diye ve aramalısın beni kuzen, haber vermelisin ondan.

— Dur kuzen! Neredesin şimdi?

— Pastanede.

— Geliyorum bekle.

— Hayır! Gazetenin parkına arabamı bırakıp, oradan da...

— Tamam kuzen, sen bilirsin.

Kahvaltısını tamamlayıp ücretini ödedi ve çıktı. Arabasına doğru yürürken, karşısında beliren genç kızı inceledi. Selâm vermişti ona:

— Merhaba Bulut abi.

— Merhaba İklim. Tesadüfün de böylesi olamazdı doğrusu. Hani, Kutlu Doğum çiçeğin yok bugün elinde?

— O yılda bir hafta olur Bulut abi.

Hassas bir sesi vardı delikanlının. Utançlı bir seyirle, kaçamak bakmıştı gözlerine:

— İklim!

— Efendim Bulut abi?

— Biliyor musun, şu sokakta tek sen anladın beni. Bir de verdiğin çiçekler...

Genç kız şaşırdı ve heyecanlandı. Gözleri ışıklandı, kirpikleri çırpındı yüreği gibi...

O da kaçamak bir bakış uzatıp çekmişti Bulut'un gözlerine:

— Hangi konuda?

— Seçtiğin hayat tarzı.

— Bence anlaşılamamak o kadar üzmemeli insanları. Etrafındakilerin çoğu, kafalarda oluşturdukları dünyaları yaşıyorlardı. Ailem de... Ben, insanın kılavuzunda yazılı olan maddeleri seçmiştim hayat tarzı olarak.

— Sana bir sorum olacak İklim.

— Buyur abi.

— Hayatta çok sevdiğin bir gönül dostun olsa. Sevdalansa ona yüreğin. "İnancını, ya da beni tercih et" dese ne yapardın?

Hiç düşünmemişti, cevaplandırırken:

— İnancın darası çok ağır gelir abi! Birincisi Yaratıcının, diğeri, yaratılmışın isteği. Burcu anlattı ve çok üzüldüm eşinizle aranızdaki dokuların uyuşmazlıklarına.

— Ya, biliyordun demek.

— Evet! Bir sohbet sırasında konu olmuştu da.

— Fikir ayrılığı sorunu oldu aramızda, bu doğru.

— Ben anlattıklarının en inanılmaz boyutlarını yaşadım hayatımda abi. Arkadaşlarım, ailem... Çoklarıyla ayrıldı yollarım. Telefon defterimde soluk sayfalar oluşturdu dost isimler.

— Ha, ben yurt dışına çıkıyorum. Biraz acelem var da kusura bakma. Daha derin konuşmak isterdim seninle bu konuyu.

— Çok mu kalacaksın abi?

— Yo, hayır. Senden bir ricam olacak görmüşken.

— Buyur abi.

— Şey, Burcu beni uğurlamak istemişti havaalanından. Onu uyandırmadan çıktım evden, kırılır. Onu gördüğünde...

— O sizin iyi bir destekçiniz olmalı.

— Evet, Burcu anlayışlıdır.

— Evet abi, onu gördüğümde?

— Onu gördüğünde de ki, ağabeyin seni yormamak için erkenden çıkmış. İşte öyle söyle.

Durakladı, sıkıldı, soluğu titreşti nedense. Bakışları, bilinmeyen bir sebeple kedere bürünmüştü. Başını hafifçe önüne yıkıp, hassas, içli bir sesle, akıbetini hiç düşünmediği bir soruyu dillendirdi Bulut'a:

— Ya kendime?.. Kendime de bir şey söyleyeyim mi Bulut abi?

Bulut, hiç beklemediği bir sözle karşı karşıya kalmıştı. Daha ne söylenmesi gerektiğini bile düşünmemişti. Sadece:

— Bir açıklama şekli vardır duyguların, diye mırıldanmıştı.

Ve eklemişti ardından:

— Allah'a ısmarladık İklim. Çiçeklerimi unutma sakın.

— Unutmam!

Bir umut ışığı yakmıştı bu sözler İklim'in belirsizlik ifadesi olan duygularına...

“Eflatunî hayallerin, günü yaşayan insanların, puslu bakışların, efsane manzaraların, mest eden güzelliklerin kuşatması altında, kendisini unutmak isteyenlerin arasında olmak... En görkemli yerlerde, en unutulmaz mekânlarda, en aymaz düşüncelerin oluştuğu hiç aklıma gelmemişti... Gönlüm, o coşkulu hayatın arasında o kadar darda ki, anlatamam!

Gelişimin üçüncü günündeyim. Şehrin uçuşan yaşantısının arasında kayıp bir eşya gibi, evimin duvarları arasına sığındım ve bedenimi, ruhumu, bu yadırgı manzaranın sarhoş gecelerinden, çılgın gündüzlerinden tecrit ettim. Seni düşünmek ve kendimi sorgulamak için yapıyorum bunu.

Sokaklar oldukça suskun ve gölgeler gamlı bu saatlerde. Saat gecenin yarısını çok gerilerde bırakmış...

Okyanusun kıyı lambalarının fersiz ışıkları dökülüyor penceremden, gecenin hüzün soluyan rengine...

Bilgisayarımın ekranını açtım, bir kapak resmi düştü öncelikle aklıma... Kapak kompozisyonu için, sana benzer bir resim yerleştiriyorum ekranına... Yazdıklarımı, anbean, senin sayfana göndermek için çırpınıyor yüreğim... Beni dikkatle okumanı ve anlamanı istiyorum yine.

‘Leyi Işıkları’ adını verdiğim yazılarımla, sana ait olan duygularımı ve hislerimi belgeleştiriyorum bir bakıma. Çocuğumuzu, onu çok merak etmekteyim Bengisu. Ona ve kendine iyi bak...

Neden bunları söylemek ihtiyacı duymaktayım sanki ve neden birlikte değiliz? Hani insanlar konuşa konuşa anlaşırlardı?.. Yalnızlık ve buralar bana göre değilmiş meğer...

Bakmışsın, ansızın gelebilirim. Bu bir anlamsızlık ifadesi değil. Uzaklık, sadece arada uzun mesafelerin oluşu değilmiş... Ve ne de ayrılık, hiçbir şeyin çaresi...”

“Fırsat elindeyken merhamet etme.
Ey sevgili taştan taşa çal beni.
Kader sana mahkûm etmiş nasılsa,
İstiyorsan Cehenneme sal beni...”

“Sana savunmamı yazıyorum Bengisu... Atlas Okyanusu’nun hırçın dalgaları şahlanıyor kıyılarda... Kuşlar huzursuz, hırçın dalgaların üzerinde maceraperest gençler sörf yapıyor kendilerini dalgaların kollarına bırakmış. Ben yalnızım Miami adalarında. Kapandığım sessiz odanın içinde garip bir sürgün hissi var içimde... Bütün çılgınlıkların ve coşkuların yaşandığı söylenilen bu harika manzaranın içinde, mahkûm gibi yaşıyorum. Bir nevi, hayatımın sürgünündeyim. Seni düşünüyorum...

Vedalardan hiç hoşlanmazdı yüreğim. Bu yüzden sadece vedalaşmamak için görmek istememiştim seni, verilen mühleti doldurmak için çıktığım yolculuğun başlangıcında.

Ayrılırken istemedim gözlerinin ummanlarında erimeyi... Bugün okyanusun suları kadar öfke dolu yüreğim, seni düşlerken...”

Beraberinde getirmişti bilgisayarını. Bengisu’nun e mail’ini okuyordu şu an. Onunla sessiz konuşmayı tercih ediyordu nedense.

Sessiz konuşmalarda, dik başlılıklar olmazdı genellikle...

Yüz yüze konuşmalarda gururlu, daha diri inatlı, daha yürekliydi Bulut’a göre... İnsanın test edemediği renksiz bir gururun yazdığı olurdu huzur...

Kırgınlıkların, gocunuşların, hatta ayrılıkların sebebi olurdu, tuğyana hazırlardı düşünceleri...

Bulut, şeffaflık istediği için cep telefonunu kullanmak istememişti. Yumuşak satırların ılık iklimlerinde kazanmak istiyordu onu. O incinmiş gururu besleyip, gönül bağlarını yeniden sevgi yumağına sarmak...

Gazete binasındaki bilgisayarın ekranına, duygularını işlemek için hazırlamıştı kendisini... Bengisu'nun cep telefonuna önce bir mesaj yazıp gönderdi. Oldukça heyecanlıydı bunu yaparken. Harfleri titizlikle seçmişti...

"Bilgisayarını aç ve beni oku... Seni yüreğimde eskisinden bile çok hissettiren bir aşkla seviyorum. Kendine iyi bak. Bulut..."

"Seni getirmişim gelirken buralara. Özlemin beynime titizlikle işlediği fotoğrafların var gözlerimin önünde... Her an, gözlerinin ummanlarına dalıyor ve onlardan aldığım ilhamlarla sana yazıyorum.

Vücudunun figürleri, bakışlarındaki sihir ve yüzündeki derin ifadelerin sihirli dili kuşatıyor dünyamı...

Suskunsun, başka lisanlar öğrendim bu yüzden... Sükûtun dili yansıyor bakışlarına ve dilin, fotoğrafındaki gözlerinde çözüyor kendisini yumak yumak. An geliyor, yetmiyor beynime işlediğin resim. Duyarsız, umursamaz, don ve durgun. Karşımdasın, dokunamıyorum. Neden uzaklardayım senden, bilmiyorum. Paslanmamış umutlarım var yüreğimde, el sürülmemiş.

Küflü ayrıntılara takılışımız, billur, kirletilmemiş durulukta akan sular varken...

Bırak ezberlediğin renkleri, heyecanı sönük sandığımız dünyalardan habersizken bilmediklerimize düşman yaşayışımızın yanılgıları vurmakta bizi... Vefasızlıklarla bıraktığımız

yelkenlerin sarp kayalıklara çarparak parçalanışını seyretmek korkunç. Daha çok unutulmuş dünyalar var keşfedemediğimiz. Bize sevimsiz gösterilen limanların adlarına söz söylemek, eşyanın tabiatına aykırıdır...

Bunlar iyi gelmedi bana. Bütün debdebelerin ve çılgınlıkların yaşandığı manzaralar soldurmakta umutlarımı. Fitne tezgâhlarında yaşanan hayatların, şehvet sarası püskürten bakışların alevleri arasında yanıyor bedenim. Pürtelaş, heyecan soluyan duygularımın yortusu kararttıkça ufuklarımı, geceye sitem dolusu bakışlar uzanıyor gözlerimden... Bilmem hangi limandan kalkan bir geminin okyanusu yaldızlayan ışıkları süslüyor dalgaları... Sen düşüyorsun uzaklardan aklıma. Sarhoş nefeslerin kokuşmuş havasını teneffüs etmemek için kaçmak adına bir vedadır benim sürgünüm derken, insanlar, uzaklarda aynı duyarsızlıkta, aynı isyanları yaşamakta... Kim bilir, sen de hâlâ o kirliliklerin arasında soluklanıyorsundur. Bu düşünce vuruyor beni can kuşum, dayanamıyorum...”

Ekranına tek kelime yansımış ve hemen susmuştu harfler...

“Değiştin mi?”

Devamı gelmiyordu nedense... Beden diliyle sözcük çelişkideydi aslında. Lisanıyla reddediyor olsa da, gözlerinden kasvetin izlerini silemeyişi, pas tutmuş bir inadın onu hâlâ meçhullerin dönülmez yollarında yürüyüşe davetiye çıkartır gibiydi... Bir köhnemişlik, küf tutmuş bir geleneğin bağnaz inadıydı onu yüreğinden hoyratça koparıp alan... Yanılgıları, yenilgiyi hazmedememişlik olarak çıkıyordu karşısına...

Parlak bir istikbali, aşkı, sevgiyi, ruhların bütünlüğünü bölen, hayatın istikrarını solduran bir gururun pençesindeydi düşünceleri...

Bulut yeniden göndermeler yapıyordu Bengisu’nun ekra-

nına. Çiçek çiçek açan duygulardan ördüğü çelenkleri taşıyordu uzaklara:

"Irakların habercisi olan, sitemli bakışların yokuşuyum ben. 'Dön, gitme' diyen bir sesti duymak istediğim dudaklarından... Son dakikaya kadar telefonunu bekleyişim... Bir çılgın yaşayışa beni feda edişinin duyarsızlığını hayatımda güçlükle taşıyacağımı bile bile, beni yollara koyusun...

'Dön' deyişini bekleyen son umudun solunuşu, teneffüs ettiğim o ânı görmeliydin can kuşum. Zamana bırakmak için beraberliğimizin devamını, seni feda edemediğim için yollara düşüşüm... Eskiyen heveslerimi, yine de incitmeden götürüyorum beraberimde...

'Dön' deseydin... Bana verebileceğin en büyük armağanı olacaktı hayatımın... O kadar zor muydu can kuşum o birkaç harften oluşan kelimenin telaffuzu?.. Dudak ucuyla, gönülsüz bile olsa "Dön" diyebilsen ben seni yürekten çağırıyorum hâlâ, inan. Cilalı maskelerin aldatan yüzüdür seni esareti altında tutan. Gerçeklerden ürküşün, gölgelerin körlüğünü sevişinden kaynaklanıyor, inan... Aymaz duygularının geçici heveslere tutsak yaşayışıdır yanılgıların... Beyninde yortu tutan o kaoslaşan ağrıları test ettiğin gün hak vereceksin bana. İsyancı duygularının akla vurduğu, halden anlamaz zincirleri fark ettiğin gün, muhale kürek çektiğini görecek, kahrolacaksın... O narin ellerinde soldurduğun ömür uçup giderken gerçekleri hissetmek neye yarar?...

Geç kalacaksın belki de. Neleri yitirdiğini anladığın gün

"Dön" diyeceksin belki de. Neye yarar? İş işten geçmeden, gönül dağları buzlanmadan çağırmalısın...

Bırak isyanlarını can kuşum. Maneviyat bahçesine birlikte en renkli çiçeklerden örnekler seçelim...

Ondan kopuş, tükenişin kendisidir. İnan, ondan kopuk yaşayan hiçbir insan bahtiyar yaşayamamıştır..."

Keder, bitkinlik vermişti bedenine ve yüzünü meyus bir renge boyamıştı Bengisu'nun... İçli bir soluklanışı vardı ekrana düşen sözcükleri okumaya çalışırken...

Ekrandaki sessiz çığlıkları soldurmaya çalışan bir kâbusun rengi sinmişti çehresine. Baharında, hazan vurmuştu onu. Gönlüne titizlikle işlediği heveslerin nakışları uçuktu şimdilerde.

— Eski halinde dön, desem gelir misin? Sence değer mi yaşanmış bütün hatıraları mistik bir hayat uğruna feda edişin?

Heyecanı üfleyen, hararetli bir nefesi vardı Bulut'un. Umut ışıkları mıydı ekranda yanan, buzların eriyişi, inadın kırılışı mı?

Yüreklendi ve yeni düşüncelerinden harf buketleri derlemeye başladı:

— Küllerinin hâlâ sıcaklığı var yaktığın yüreğimde. Volkanlar sussa, yanardağlar sönse ne çıkar; soğumaz yaktığın ateş sinemde...

"Bu şehirden geceyi çalarak gidiyorum." demiştim.

"Sarhoş naralarına, cinnet ateşlerine, şampanya banyolarına elveda artık!" demiştim aydığımda.

"Kaldırımlar gölgeme hasret kalacak!" diye haykırmıştım.

"Fersiz ışıklarını sokak lambalarının ve sükûnu yüreğinde gizli gecelerin hicranını en taze elemler gibi taşıyarak, çılgın gecelerini çalıp o kentin, gidiyorum." diye haykırışımı duymalıydın can kuşum.

"Taze şafaklarının özlemini duya duya..."

Bir inat değil ki düşüncelerimde taşıdığım, söküp atayım.

Bir elbise değil ki giyindiğim, soyunayım. Sen "Amentü" nedir, bilir misin can kuşum? Ebediyet hırkasıdır giyindiğim, bedenin ruhumla buluşuşu. Soyunursam ölürüm...

* * *

Çiğ taneleri vardı kirpiklerinin uçlarında Bengisu'nun. Hüzün rengine tutsaktı yüzü...

"Ülfet o kadar uzaklarda ki, satırlarında bile ayrılık kokuyor şu an. Hasret, gönülleri barıştırır derken, katı duygularının kurbanı gibi besliyorum özlemlerimi... 'Dön' dememi istiyorsun benden. Bak, işte haykırıyorum yaraladığın yüreğimle sana: 'İnadını kırıp dönemez misin?'

Ayrılığı başlatan sen değil miydin? Ne günahım vardı benim söyler misin seni sevmekten başka?"

Harfler yağıyordu karşılıklı ekrana. İkisi de unutmuştu zamanı. Bulut bir dörtlük dizdi önce ve peşinden cevabını bekledi:

"Gergefe işlenmiş nakış gibiyim.
Mestane gözdeki bakış gibiyim,
Uyanınca bitecek düş gibiyim,
İflah etmez bu acayip hal beni..."

"Itır kokularını taşıyan rüzgâr sana mı uğradı? Hasreti avutan düşler misali, şu an âdeta seninle baş başa hatıralarımızı yaşıyorum... Sensiz olsam bile, bu ruhuma yadırgı şehrin limanlarında, ekranıma senden düşen harfler diriltiyor sevdalarımı. En kuytu duygularıma işlemişim seni. Sevincime, sevdalarıma ve kahrıma... Nokta nokta sarmışsın bedenimi... İnan, kilit vurduğun kanatlarıma efsunlu gözlerinin şavkı vursa, uçardım mesafelere aldırış bile etmeden, sana doğru... Kırgınlıklara, yürek burkuşlarına aldırış etmeden... Benden, sadece beni ve sana olan duygularımın derinliklerini iste yeter ki. Gelirim. Yalnız, gerçeklere yönelişlerimin yollarını kesme.

Çıktığım bu yolda en büyük desteğim sen olacaktın. En azından bunları hayal ediyordum başlangıçta... Anlamsız bulduğum gelenekleri yaşamayışımın ne zararı olabilirdi ki sana? Gerçeğe uzanan yolu bulmuştum ve birlikte yürüyecektik seninle ebediyete...

Yüreğini bana bırakmıştın o günlerde ve senin yerine de ben karar veriyordum. Çünkü benim yüreğim de sendeydi ve almamak üzere bırakmıştım onu sana...

Bahar en muhteşem renkleriyle höykürmüş, çiçekler en çarpıcı desenleriyle açmış, mevsim bahar buralarda. Gel gör ki neye yarar? Gönlümde hazan var... Duygularımı sana özgürce anlatamadım, kendimi ifade edemedim sana, lügatler yetersizdi o mükemmel oluşumları anlatabilmem için. Neye yarar?. Gönlümdeki doğuşların ihtişamını sana ifade edebilsem... Hissedebilsen duyuşlarımı... Sezebilsen gönül bahçesine o güneşin doğuşunu... O doyumsuzluk ânının bir nefesini yaşayabilsem, buharlaşıp dudaklarının uçlarından uçardı tepkilerin... Gün ışımakta buralarda can kuşum! Senin yaşadığın şehrin ufukları kararmaktadır şu anlarda.

Dedim ya, mevsim bahar, tabiat göz kamaştıran manzaralarla bezenmiş buralarda. Güneş, en muhabbetli buselerini kondurmakta yeryüzüne. Benim güneşim doğarken, senden uzaklarda senin gökyüzün kararmakta can kuşum...

Sular bildiğin dilden çağlıyor buralarda, kuşların kanat çırpışları aynı. Okyanus, bildik dalgalarıyla köpürmekte. Bahçelerde güllerin rengi büyüleyici, bülbül o efsunlu bestesinde ve yine aymazlığı üzerinde. Kahreden sevdasının sarhoşu... Hâlâ, gülün açılışını görmesine, sabahın mahmurlaştırdığı gözlerine düşen uykusunun verdiği gaflet mani... Uyanamadı bülbül can kuşum; uyanamadı uykusundan. Sen, hâlâ orada mısın bülbül gibi?...

Boşa yandığımız günlere yazık derken, gönlümde maneviyat çiçekleri sensiz buruk açmakta, neye yarar?.. Bırak şu bülbül aymazlığını, can kuşum. O, uykusunu feda etmedikçe gülün açılışını asla göremeyecek...”

Bulut artık sıkılmıştı. Bir haftayı güçlükle tamamlamıştı. Geldiğinden beri sadece bir defa mail göndermişti, bunun dışında aramamıştı.

Yine kuşkular devleşmişti kafasında.

Harun!

O, da aramamıştı.

Eline telefonu alıp havadis almak için Harun'u, ya da Burcu'yu aramaya yelteniyor, adını koyamadığı bir korku onu caydırıyor, vazgeçiriyordu...

İki gecedir Bengisu'ya da yazmamıştı. Dışarılarda bir gölge gibi dolaşıyor, herkesin coşkulu anlar yaşadığı bu şehirde Bulut, ruhsuz heykeller gibi vaktini eskitiyordu. Sürgün tabiriyle geldiği bu şehre düşman kesilmişti duyguları. Sitem sitemdi bakışları. Akşam, yine bir kâbus gibi çökmekteydi üzerine. Bugün, harfler daha efkârlı yağıyordu sanki ekrana...

"Suçlu Kim?"

"Gece üzerime kâbus gibi çökmekte. Yol arayışı içinde çırpınan kalbim öfkeli buralarda. Düşündükçe çıldırmamak için direnen sabrım çatlayacak diye ürperiyorum. Biz hâlâ birbirimizi seviyoruz. O halde neden huzursuzlukları, ayrılıkları yaşıyoruz? Sordun mu hiç kendine?

Yönelişlerin, aşktan da üstün olduğunu fark ettin mi sende?.. İnsanların bilmediklerine düşman oluşunu... İkimizden birisi, sahte rengine boyanmış bir hayatın peşinde can kuşum... Ben, bütün açıklığıyla, belgelerini sunmaktayım yönelişimin; belgeler yalan söylerler mi sence?

Bizlere örnek olan insanlar, kendi yaşadıkları hayatları terk edemeyişlerinin kurbanı ettiler bizi... Bizi yetiştirenlerin bağnazlıklarını idrak edemedin mi hâlâ? Aynı basamakta kalan fikirlerin, monoton hayallerin kısırdöngülerinde erimekte zaman. Nefislere rahatlık veren ütopyaların peşinden koşuşumuz, isyanları sevimli görüşümüz, hep bu yüzden can kuşum... Tekamülden gocunuşu yaşayışımızın, taklitçi, ezberci geleneğin sahte gölge oyuncuları oluşumuz!...

İlahi kuralları benimseyip yaşamak, yürek ister bir tanem. Onu insanın hayatında kirletmeden barındırışı ve bu kaçaklar çağında, eserin sahibine meydan okuma cüretinde olmadan yaşamakta aslolan...

Yenilikçi, çağdaş gölgelerin, ilâhi iklimlerin üzerine kara bulutlar gibi çöküşünü çözmelisin artık... Başka sevdaların, başka hazların olduğunu, yasaklar şehrinde yaşayanların Nuh tufanlarını, Sodom ve Gomore'leri, Lut ve Semud kavimlerini düşünmelisin... Hayat gemini, azgın dalgaların limanlarına uğratmadan yaşamalısın.

Taklit, sanatın aslından gocunur can kuşum. İnancı kemiren güvenin, fitne oluşunu sezmelisin...

Görüntülerin kirletildiğini, düşüncelerin bulandırıldığını, seslenişlerin bile tarzını, üslubunu değiştirdiğini, yitirdiğimiz değerlerin hoyrat, sahte gölgelerle değiştiğini fehmetmelisin. Musikinin o saf, berrak, şeffaf besteleriyle ruha doluşunun bile değiştiği günümüzde, sahteyle gerçeği ayırmayı başarmalısın. Sadeliğini yeniden yakalamalısın hayatın... Yalansız olmayan şu dünyada, kendimize karşı en saygılı davranışları sergilememizi istemiştim senden... İkiyüzlülüklerin maskelerini yüzlerimizden atıp, en az yalanlarla, özlerimizi kirlerden, lekelerden sakınarak yaşayabilmemizi... Neden birlikte denemiyoruz ki bunu?

Böylesi muhteşem bir dünyada yaşamak istemez miydin benimle can kuşum? Eserin sahibine sadık, duru bir düşüncenin ikliminde yapılanmak ve teslimiyet içinde, kurallarına uygun yaşamayı tercih etmek... Yapamaz miydin istesen? Aşkların, sevdaların en niteliklisini yaşamak... Aykırı düşüncelerin esaret zincirlerini parçalayıp...

Gönül gözlerin, âmâ mı yine? Bundan mı önüne çıkan bütün mevhumlara umursamaz oluşun? Sadece nefsin, şehvet duygularının ve maddenin yönlendirdiği gidişatın, hayatın maneviyata hiç yer ayırmayışın bundan mı?

Manevi iklimlerin eksikliğini hiç sezmeyişin... Daha doğrusu, eksik eğitilişinin farkında olmadan yaşayışın, bundan mı?

Zevk, sefa, çılgınlıklar, öfke, hodgamlık, acımasızlık katılan harcımızın malzemesi bencillik olmuş ve ben merkez görüşüyle liderliğine soyunmuşuz dünyanın...

'Vur, kır, arzularının sınırsızlıklarını yaşa' demişler bize...

Hep arzularımızı ve isteklerimizi belirtiyoruz bu yüzden, fakat bedellerini hiç, ama hiç düşünmüyoruz. Halkını köle, kendimizi efendisi saydığımız dünyalar var kafalarımızda. Nasıl bir fatura çıkacak karşımıza, düşünmedik can kuşum... Yanlış bir eğitimin sonucu, manevi değerlerin yoksulluğu büyüttü isyanlarımızı...

Test edilmiş bilimin en hassas ayarlarından geçirip düşüncelerimi, aşk buketinden oluşturduğum sevdalarımla sunuyorum satırlarımda... Hayat demetindeki renklerin en asil cümbüşünün en asil desenleriyle yüreğimi sunuyorum sana... İsyansız, haklara ve ilâhi çağrıya saygılı bir ömrü benimle tüketmeye yeter mi yüreğin?

Buralarda bir göçmen kuş gibi hissetmeye başladım kendimi. Sensizlik öylesine çöktü ki omuzlarıma, dünya kadar ağır... Sahi, göçmen kuşları bilir misin sen? Tam mevsimlerin

değişim zamanına yakın, yoğun bir hazırlık başlatırlar. Onlar için bile buruktur alıştıkları diyarlardan ayrılmak... Ayrılık, zor zanaat can kuşum. Hele insanın sevdiği bir yöreden ayrılışı... Yüreğine adını kazıdığı birisinin oluşu...

Göçmen kuşları araştırmış mıydın hiç? Her yıl, göç tutarlarken arkalarında yaralı, kanatları kırık kuşlar bırakarak katarlanırlar. Kanatlarını saran kimseleri olmaz geride kalanların. Kalmak, ölümdür biliyor musun? En sevdikleri göçe katılışında, umursamazlık yansıtır onlar için, havada süzülerek görüntülerinden silinenler...

Bakmazlar arkalarına dönüp de, ayrılığı başlatanlar... Hep ileri mesafelerdir akıllarını kuşatan. Daha ılıman iklimlere doğru uçmak... Arkalarında kanadı kırık, göçü göze alamayan, sevdalı dostları olsa bile... Hep ileri ufuklara dönüktür gidenlerin arzuları.

Gittikleri yerlerde huzur bulurlar mı, bilinmez, ama değişmeyen bir geleneğin tutkusudur onların sürdürdükleri...

Ben onların tam aksine, geleceğe ettiğim umutlar için kanat çırptım. Dönüşümde yaralı kanatlarımı saracağını umut ettiğim vefalı bir gönül dostu için katlandım uzakların hasretine... Gelsem... Göçmen kuşların tek korkusu, seferlerinden döndüklerinde bıraktıkları yerlerdeki kuşların olmayışı...

Beni anlıyor musun can kuşum? Yolcularının ardından ağlarmış sevenleri... Ağladın mı arkamdan? Seni silinmeyen bir sevdanın yazgısı gibi işlemiştim yüreğime. Ebediyete!.. Hiçbir maddenin soldurup silemeyeceği güçlü renklerle... Tıpkı inancım gibi...

Yüreğimin nakışlarını yüreğine dökebilmem için yetmiyor kalemim... Renklerin cümbüşü, düşüncedeki enginlikler, kanaviçemdeki incelikler, ufuklardaki mesafesizlik yansımıyor satırlarıma... Sadece duygularımın renksiz gölgeleri düşüyor ak

kâğıt üzerine...

Renkler daha uçuk sensiz ve hayaller daha solgun; yetmiyor gücüm sana ulaşmak için... Renklerin höykürüşleri yok hayallerimde. Sensizliği hissettikçe, hayatımda mesafeler bana yetmiyor... Yetmiyor düşüncelerimi izaha lügat, arzular toy, kelimeler kekeme, cümleler buruk... Yetmiyor yüreğimi deşifre etmek için harfler, yetmiyor kendimi ifade edebilmem için cümlelerim ve fikir özgürlüğüme vurulan kelepçeler... İnsan haklarının kâğıt üzerindeki solgun maddeleri yetmiyor anlatmak için düşüncelerimi! Düşüncelerim ki, zararsız.... Kavgalardan, kandan ürperir yüreğim... İnancım öksüz, özgürlüğün önünde dikilen paslanmış engeller inat. Faziletler tutsak, rezaletler özgür... Yetmiyor yüreğim düşünmeye ve sabır taşındaki çatlaklar yutuyor nehirlerimi; çelişkiler çölleşmiş hayat sularımda... Mantıklar sorumsuz, egolar yüzsüz, bilmediğini bilmeyen insanlar aydın rolünde. Cesaret yetmiyor can kuşum mertlik yetmiyor... Kahbelikler ödüllendirildikçe dünyamızda, yürek onca azabı çekmeye dayanmıyor...

Dünyada hayatlarını yanlışlıkların üzerine kuranlar rahat... Huzursuzlukların odakları olarak yaşayanların faturaları masum insanların üzerlerine çıkartıldıkça, barışı hırçın iklimlerin karabulutları perdeledikçe, güneşin karanlıkların arkasında gizlenişine akıl yetmiyor can kuşum, yetmiyor...”

Ruhunda inanılmaz bir boğuntu vardı yatağından, kalktığında. Giyinip dışarıya çıktı. Kahvaltısını yaptı ezberlediği aynı yerde.

Canı dolaşmak istemişti. Yalnızlık, ölümcül bir silkinti veriyordu ruhuna... Sokaklar, insanlar, aşinası olmadığı yüzler vardı etrafında... O kaçtığı mekândan çok daha farklı, hatta bütün çılgınlıkların fazlasını yaşayan bir şehirdi kafasını dinle-

mek için uğurlandığı yer... Saatine baktı, dışarısı da sıkışmıştı. Kaldığı eve doğru çevirdi istikametini. Kapılarının önüne geldiğinde inanılması zor bir manzarayla karşı karşıya kalmıştı. Sırma ve Seçil vardı evin önünde. Eski grup arkadaşıydı Seçil. Ve Sırma hafızasında unutulmayan anekdotların başında yer alan bir isimdi.

Şaşırıp kalmıştı karşılarında. Kararsızlık içinde çırpınan bir yüreği vardı. Ne yapması gerektiğini bile düşünemeyecek kadar karışmıştı aklı. Garip bir soru yöneltmişti; onları da şaşırtacak kadar anlamsız:

— Birisini mi aramıştınız?

Sırma hayretle bakıyordu gözlerine:

— Bulut, bırak Allah aşkına şu inadı. Bak, ülkemizden de uzaklarda ve yanındayız. Seni nasıl arzuladığımın bir belgesi değil mi buraya gelişim?

— Belgeler, en acı hatıralarımdır maziye gömüp unutmaya çalıştığım. Onları bir daha hatırlamak bile istemiyorum, anlıyor musun?

— Haklıydın, özür diliyorum senden. Hatamı anladım ve kendimi hiç affetmedim bu yüzden. Eşinden ayrılmak üzere olduğunu duydum. O akşam eşinle aranızdaki gerginliği de gördükten sonra, mutlu olmadığını anladım ve hatamı tamir etmek için adresini alıp buralara kadar geldim. Bunu ancak çılgınca seven bir kız yapabilirdi, anlasana. Barışalım ve dostluklarımız sürsün...

— "Söze inanışımız, insan oluşumuzdan,
Öze dayanışımız, insan oluşumuzdan,
Gayriyi de kendimiz gibi bildik saf ve temiz,
Yüze aldanışımız, insan oluşumuzdan..."

Sen, o şansı vitirdin arkadaşım... Zahmet etmişsin buralara kadar.

Yüzünün havası değişmişti Sırma'nın. Morali inanılmaz şekilde bozulmuştu... Seçil, daha hiç konuşmamıştı. Sırma, hayretini elem dolu bir sesle ortaya döküyordu:

— Bizi içeriye almayacak mısın?

— Yakışık almaz.

— Bu sözü senin ağzından mı duymaktayım?

— Yanılmadın! Duydukların doğru.

— Hani hiç kimseyi benim kadar sevemez ve bağlanamazdın?

— Ne demiş Mevlâna?

"Ne kadar söz varsa düne ait,
Dünle beraber gitti cancağızım...
Bugün başka paragraflar açmak lâzım..."

Düşünce yapım, dünlerdeki gibi değil; onun için de uygun olmaz sizleri misafir etmem.

— Sana umut bağlamakta yanılmışım demek.

— Ben o yanılgının çok daha acısını senden önce hissetmiştim.

Öfke, duman duman ağıyordu tepesinden. Gözlerindeki ifade hırçın ve keskindi bakarken:

— Pekâlâ, gidiyorum! Ben kötü bir falcıyımdır. Unutma, senin evliliğin çoktan bitti.

— Ben fala hiç inanmam! Boşuna kendini yormamalıydın.

Seçil, giderlerken ilk ve son cümlesini mırıldanıyordu:

— Şaşırdım, çok değişmişsin!

— Sizler, beni en yakın arkadaşımla kanlı bıçaklı ederken şaşırmıştınız. Ve onu kaybettik! Sizlerin yüzünden küskün ayrıldık, bunda hiç suçunuz yok muydu?

Seçil, derin bir nefes aldı. Sıkıntısını yeni bir cümleyle dışladı ve yürüdüler:

— Dersini almış da ediyor ezber!..

— O türkü, taş plaklarda kaldı arkadaş. Uğurlar olsun!..

Sıkıntı dağ gibi çökmüştü üzerine. Kendisini eve zor atmıştı. Önce yatağının üzerine uzandı, boğuk boğuk soludu. Darlanmıştı, yatağından kalkıp evin içinde dolaştı. Balkona çıkıp, etrafı efkârlı bakışlarla seyretti. Belki de onları arıyordu. Görünürlerde kimsecikler yoktu...

Sokağa çıktı, etrafta serseri mayın gibi dolaştı. Açlığı bile aklına gelmeyecek kadar yoğun bir üzüntüsü vardı. Vakit, yakın bir akşamın ufkundaydı Miami'de. Yine odasına çekildi ve Bengisu'yu aramak düştü aklına. Telefon onu kızdırabilir, köprüleri atabilirdi; sert bir söyleşi. Yine ekranı tercih etti duygularına engel olamayıp...

"Az sonra gürültüler biter, homurdanışları susar yeryüzünün. Ve diner bütün seslerin renklileri... Gecelerimin kucağına düşer dünya... Meflûç gölgelerin, küflü iniltilerin kuşattığı gamlı anlar başlar bu diyarlarda... Hüzün soldurur bazı gönüllerde düşleri ve pembe hayatların debdebeleri, sarhoş rengine boyar buraları...

İblisin ışıkları tutuşur, gecenin iniltilerini boğan kahkahalarıyla; mor dünyaların sofraları hazırlanır barlarda, pavyonlarda ve bütün diskoteklerde.

Bir yandan gamların, kederlerin ve acıların sarmaladığı insanlar, kaygılar, sitemler ve ağıtlar çekilir gecenin büyülediği karanlıkların azgını kayalarına. Hülyaları kanayan insanların sesini duymaz sağırlaşan yürekler... Zamanı, renkli görüntülerin seremonisi kuşatır acılara inat...

Tarihin dipsiz derinliklerinden yükselen feryadı duymalısın can kuşum, not düşmesini bilmelisin hafızana... İnsan! O hâlâ bir meçhul... Bazen inanılmaz şekilde ince ve müşfik... Bazen cani, acımasız ve ürperti veren bir canavar...

Tarih insanın, insan tarihin malzemesi. Mimariler bile, insanın karakteristik yapısıyla özdeşleşmiş kuşaklarda... Derinliklere inildikçe inceliklerin, kibarlıkların, şefkat ve sevginin sembolü insan... Bazen dehşet tablolarıyla acımasız ve şaşırtıcı...

İnsan bir meçhul hâlâ can kuşum. Bazen gül bahçesi var, bazen kan ve zulmün fotoğrafları asılı tarihin sayfalarında... Sana bu gece duygularımın enstantanelerini yazıyorum parça pörçük...

Mağrur bakışların duruyor karşımda şu an ve kulaklarımı tırmalayan kahkahaların, küçümseyen, alaylı edalarınla gözlerimin içindesin... Yine rastgele kullandığın o dik başlı sözcüklerden oluşan cümlelerin, hançerleri saplanıyor beynime. Anlayamayışının çilesini çekiyorum seni seyrederken sürgünlerimde... Tenezzülsüz gidişini unutamıyorum ne yapsam, o ezelî sarhoşluğun pençesinde oluşunu bilmeyişini. Hayatımdan kopup giderken, rüzgârın karşısında sönmeye mahkûm bir mum ışığının ürpertilerini taşıyordu gözlerin. Yüreğin, sancılı duyguların meskeniydi, biliyorum...

Şaşaalı, bulutların üzerinden inmeyen ayaklarınla ne kadar toy bir yürüyüşün vardı mesafeleri açarken. Yanılgılara iman ettiğini haykırıyordu edaların... Yüreğimi de alıp beraberinde götürürken, düşüncemi tuğyana hazırlayan katılığın vurmuştu beni. İskelede gidişini seyrediyordum...

Seni düşünüyorum can kuşum... En soylu buluşların kılavuzluğunu yapıyor gecelerim... Dudaklarımda sevgilinin kutsal adı ve anlam kazanıyor adımlarım ufukları aralarken... Her adım, silinmez izler bırakıyor yükseldiğim mesafelerde. Ona doğru yürüyorum can kuşum, müsterih bir gönülle... Sen de gelir misin?

Oralarda sokaklar küskünse yokluğumda, geceleri... Şu an

iç içe, gönül gönüle sarmaş dolaşım, sarhoş naralarının kulaklarıma ulaşmadığı odamda, onunla. Geceler, bana düşünebilmeyi öğretti can kuşum; kendimi özümlemeyi, düşüncelerimle barışık yaşamayı, dahası bana tefekkürün pırıltılarını okumayı öğretti geceler...

Meftun gönüllerin yönelişlerinde, gaiplerden gelen seslere açıldı kulaklarım; duyduklarımı fısıldıyor şimdi geceler... Barlarda çılgınlıklarla eriyen zamanların matemini tutuyorum. Bilmediğim sırları çözüyor geceler, inanmalısın. Bütün kavramların anlamları değişti lügatimde...

Yazdıklarımı okurken, bir lahza senin için duyup düşündüklerimin, ezelî kurtuluşun reçetesi olduğunu bilmelisin. Mevsim bahar olsa da buralarda, renkler uçuk can kuşum... Yapraklar kehribar sarısında, hüzün rengine boyandı sensiz bu diyar. Gönlüm kasvetli, geceler kadar. Güneşim ol desem, karanlıklarıma, gönlüme yeniden doğar mısın?

Mehtap gözlerinde doğardı, ikinci şafağım sendin... Ayrıldığımız zamanlarda batardı güneş ve her vuslat yeni doğuşları getirirdi beraberinde... Sen, benim ikinci gökyüzümdün, gözlerinde filizlenirdi iklimler ve gözlerin anlatırdı bana hayatı...

En ılık, en şefkatli ve en şeffaf iklimleri yaşardım ruhumu kuşatan esrarlı bakışlarında...

Hüzün sana yakışmazdı bir tanem. Yağmurlar hayat verseler de toprağa, senin gökyüzünden düşen damlalar kavururdu yüreğimi. Dayanamazdım gözlerinin buharlaştığı anlara. Yağmurların ardındaki buruk tebessümün, renklerin en canhıraş cümbüşüyle buluşurdu. Ebemkuşağı gibi doğardı dünyama gülüşlerin. Yeni şafaklarında gözbebeklerinin, umutlarımın aklandığı anları yaşardım ve en muhteşem baharları... Buhurdanları çekildiğinde gözlerinin, kristal bakışlarında güneşlendirerek arındırırdım hicranlarımı. Hayatıma doğan sonsuzluk parıltılarına yetmezdi gözlerindeki efsane... O yüreğimi zebun

eden gözlerin, sanatkarına olan ülfetimi kıskanacağı, yahut isyan edeceği gelmezdi aklıma... Düşünemezdim, hatta ürperirdim o tür düşüncelerin varoluşunu bile hissetmekten... Aşk, o yolda değer kazandırırdı bildiğim, sevdaların en kutsalına...

O'nun yolunda anlamlıdır ülfet can kuşum... Erdemlilik iklimini O'nun yolunda fehmeder âşıklar... Burukluğun pasını silmek istiyorsak yüreklerden, ayrılıklar, matemli günler olmasın istiyorsak, geleceğimizin gökyüzünde ve gecelerin zülüflerinde hüzün olmasın istiyorsak, aşkımızı, nihayetsiz ufukların ötelerine götürmeye yetiyorsa yüreklerimiz, yolunda birlikte yürüyelim, gel... İsyansız gönüllerle, kurallarını birlikte yaşayalım, gel...

İstersen, daha yolun başındayken tarih düşeriz ülfetimize.

Ulvi ufuklar açılır penceremizden, tutsaklıktan kurtulan kelebekler gibi coşkun gönüllerimizle uçarız, eserlerin sahibine... Kanatlarımın kırık kalmasını istemiyorsan, gelmelisin benimle. Çekip aldım kendimi çizdiğim yol üstüne; kırık kanatlarımla buruk duygularımla bile olsam, tek başıma yolundayım o yolun, gel..."

Uyumamıştı gece. "Yurdumda gün yeni doğmuştur." diye düşündü. Hassas, yufkalaşmış bir gönlü vardı. Hadiseler onu oldukça yorgun düşürmüştü... Dışarıdaki coşku, eğlenceler onu hiç ilgilendirmiyordu...

Harun hiç aramamıştı. Kendisi cesaret edemiyordu. Aksi bir şey duyup üzüleceğinden, hatta bağların tam manasıyla kopacağından korkup, âdeta devekuşu misali, başını kuma gömmeyi tercih ediyordu...

Burcu gelmişti aklına. Ama onu bile aramaya cesaret edemiyordu. Kararsızlık içinde çırpınmaktaydı kapandığı odanın içinde...

İrade dışı bir kararla telefonunu alıp tuşlarına dokunmaya başlamıştı. Burcu'nun cep telefonunu arıyordu... Sinyal sesinin ardından:

— Burcu, diye seslendi.

— Abiii?

— Nasılsın?

— Ben sana dargınım, bu yüzden de aramadım.

— Nedenini sormuyorum. Dönüşümde birlikte bir seyahat için söz.

— Pekâlâ, o zaman işler değişir. İyi misin?

— Sıkıldım.

— Mecbur musun sanki oralarda kalmaya?

— Bilmem, öyle istediler diye.

— Boş yere kendini sıkıntıya sokmamalısın.

— Neden, bir bildiğin mi var yoksa?

— Hayır abi. Gururunun kölesi olmuş o. Düzeltmeye kalkışırsan kırarsın. Gazeteye de gidip görüştüm. Vazgeçmesini istedim inadından.

— Neler söyledi?

— Boş ver be abi! Hâlâ odunumun kömürü diyor, daha başka şey yok.

— Anlaşıldı. Başka?

— Ha, biliyor musun, İklim'le gönderdiğin haberi aynı gün almıştım.

— Ya, demek söyledi.

— Evet, ama üzgündü biraz.

— Sebep?

— Bir şey kaçırmış ağzından.

— Üzülecek bir şey olmamıştı!

— Hani sen “Burcu’ya şunları söyler misin?” derken, “Ya kendime...” demiş... “Kendime ne söyleyeyim?”

— Anladım.

— Biliyor musun, hayli dertleşmiştik o gün. Yengemden ve aranızdaki fikir açmazlarından söz ettiğimde ağlamıştı. Güzel bir kız, değil mi abi?...

Sesinin tonunda tatlı bir azar gizliydi:

— Burcuuuu! Biliyorsun ki ben hâlâ evli bir erkeğim. Bir de çocuk bekliyoruz. Bunun ne demek olduğunu düşündün mü hiç? Yani sen, benim bu sıkıntıları boş yere mi çektiğimi sanıyorsun?

— Gibi... O kararlı bence inadında abi. Ya değişir, ya da değişir, diyor. Kızdım. “Böyle devam edersen ayrılık girer araya...” dedim.

— Burcu! Üzmemelisiniz onu. Siz karışmamalısınız bence. En hassas günlerindeyiz evliliğimizin.

— O seni üzüyor ama.

— Seviyor da.

— Tamam abi, dediğin gibi olsun. Ancak yanılıyorsun gibi. Özledim, çabuk gel...

— Herkese selâm...

Gönlü değirmen taşlarının arasında ezilen buğday tanesi kadar dardaydı. İlk defa uyumayı düşündüğü anlardı. Koyu bir rehavet vardı gözlerinde. Hiç soyunmadan, yatağının üzerine uzanıp kalmıştı...

İçine sığdıramadığı bir dışlanış olarak yorumluyordu artık durumunu. Babasına kalmak için verdiği mühleti doldurama-yacağını anlamış, bahaneler arıyor, mazeretler için yoruyordu düşünceyi...

Vakit İstanbul'da akşamdı saatine göre... Güneş yeni bir batış için sürdürmektedir hazırlıklarını, diye düşünmüştü. Bu on birinci günüydü Miami'de... Son gün dolaşmış, şehri didik didik etmişti vakti eritmek için. Eve döndüğünde yatıp kalmıştı. Yeni bir gün başlamıştı Miami'de ve bir gün daha eskimişti İstanbul semalarında... Mahmur gözlerle kalkmıştı. Uzaklarda gamlı bir gün daha başlıyordu. Hüzün, sağanak sağanaktı gözlerinde... İştahsız bir kahvaltı yapmıştı çıkıp.

Gazeteye yazı yazması gerektiğini düşünüp eve dönmüş-tü. Bu ilhamın dürtüsü anlamına geliyordu. Koşar adımlarla dönmüştü eve yazmak için. Yine bilgisayarın başındaydı. Onun tek dert ortağı, kadim arkadaşı ve sırdaşı olmuştu bu alet... Makale bir türlü şekillenmiyordu düşüncesinde... Bengisu vardı aklında. Yurdunda akşamdı ve evde olması gerekiyordu bu saatlerde.

"Gün olur, zaman sihrini yitirtirmiş sevdaların... Yine gün gelir yanlış yönelişlerini anlarmış insan ve iş işten geçmiş olurmuş can kuşum...

O vaktiyle söylenmiş sözler... Sözcükler, hayatın cilasıdır sadece. Dudaklar beynin düşündüklerini saklar, insanı sevdiğinden soğutan ikiyüzlülüğünü acımasızca vurur suratına gün olur... Bulutlar karanlık desenleriyle örer boşlukları ve her ilmekte hisler ayrı dildedir.

Yazmak... O sadece işiten kulaklara değil, hisseden yüreklere sesleniştir can kuşum...

Dargınım, yüreğimi test edemeyen dostlarıma... Dargınım, anlamsızlıkları besteleyen gönüllere dargınım, can kuşum. Fazilet duygularına öykünen, onu her fırsatta yermeye çalışan aymazlıkları yaşayan gönüllere dargınım can kuşum... Gönlümü yollarına sermiştim, hayatıma anlam kazandıran bakışların için... O beni benden alan gözlerin sahibine dargınım. Dünyanın çiçekleri içinde desenlerine vurulduğum, kalbimi adadığım kadına dargınım.

Gökyüzünde hilalin kıskandığı kaşları, yıldızların saçlarına taç ördüğü, güneşin bakışlarında tutulan o efsane kadın... Çiçeklerin rengini ve kokusunu teninden aldığı, gülistan yüzlü güzele dargınım...

Güneşimi bulutlar sarmaladı, kayalaşan karabulutlar ve ay zifirî karanlıkların kucağında ağlıyor sensiz... Yıldızların göz kırpışları sustu ufuklarımda. Boynunda elmas gerdanlıklar ören yıldızlar solgun... Desen desen, nakışlar dökelerdi onlar gökyüzümüze... Birer birer kaydı yıldızlarım. Seninle en mükemmelini yaşarken dekorların, seninle muhteşemdi manzara ve seninle güzeldi her şey, seninle güzeldi yaşamak... Alternatif olmayan tutkuları vardır gönüllerin, incitmeden gel sevdalarımı, ne olur... Güneşi balçıkla sıvamak kimsenin haddi değil; alışmadan sensizliğe, çizgi çekmeden isminin üzerine ve aşındırmadan değerini gelmelisin can kuşum. Altın, yere düşmekle pul olmasa da, dik başlı yaşayışların, isyancı düşüncelerin

sahibinden kul olmaz... Hiçbir zerre dahi, sahipsiz değil kâinatta can kuşum...

Mikroskopların varlığını güçlükle belirlediği mikropların bile başıboş olmadığını düşün ve kendini test et. Âşıkı bezdirmeden, kalbin mühürlenmeden, tövbe kapıların kapanmadan gel... Pazara kadar değil, mezara kadar sözleşmiştik seninle ve ötelerin tükenmeyen zamanını birlikte özümleyecektik ebediyete...

Çölde, bağrını sahra rüzgârlarına açan berduşun cüretinde saklıdır isyan. Bağrını açışı gelir gözlerimin önüne hatırladıkça. 'Es yiğidin bağrına' diyen haykırışı gelir kulaklarıma. Rüzgâr sertleşince bulgur bulgur sıkıntı terleri döken, korkuyu en canlı şekilde barındıran yüz ve bakışlar, titreyen dudaklarındaki yakarıştır pişmanlık: 'Ne istersin benim gibi bir garipten Ya Rab?'

Ölçüsüz bir pişmanlık içinde çöle serişi yüreğini... Önceden sereceksin onun yoluna can kuşum. O makam, pazarlıkların yapılamayacağı, kesin emirlerin verildiği tek makamdır. Unutmamalısın can kuşum, unutmamalısın..."

Makaleye sıra gelmemişti henüz. Telefonu çalmıştı. Heyecanlandı ve hemen numarasına baktı. Burcu'ydu... Sakinleşti ve cevap verdi.

— Burcu?

— Abi, nasılsın?

— İyi sayılırım, ya sen?

— Al benden de işte o kadar.

— Moralin bozuk gibi, hayırdır?

— Ya sen, hâlâ oralarda mısın?

— Evet.

— Neyi bekliyorsun ki daha?

— Ağzındaki baklayı çıkar hele.

— Sana iki haberim var abi. Birisi iyi, diğeri kötü.

— Önce iyi haberini ver.

— İklim, oradaki adresini istedi; sana gül ve yanında küçük bir mesaj ulaştırabilmek için.

Endişelenmişti:

— Verdin mi yoksa?

— Tabii ki hayır.

— Bu iyi işte. O temiz bir kız Burcu. Ancak ona ümit vermekle kötülük etmektesin.

— Abiiii! Önce sen ona ümit vermedin mi yani?

— Burcu!

— Dergi çıkarıyorlarmış, yazı yazmanı isteyecekmiş, kızma hemen.

— Tamam, bunları dönünce konuşuruz. Kötü haberini ver şimdi.

— Hazırlıklı mısın?

— Dalga geçmeyi bırak be kızım. Endişelendirmesene adamı.

— Yengem!

Yüzündeki hava değişmişti birden:

— Ne oldu, kötü bir şey mi var?

— Babam konuşurken ağzından kaçırdı biraz önce.

— Anlatsana şunu.

— Ya, geçtiğimiz hafta çocuk aldırmak için gitmiş doktoruna…

Soluğu kesilmiş gibi katılaşmıştı telefon elinde. Susmuş ürpertili bekliyordu. Düşüncesi allak bullaktı... Sükûtun kollarında bir solukta neler düşünmüştü hakkında, neler...

O istikameti meçhule dönük bir yolun yolcusuydu zaten...

Hayat yollarında ürpertili bir sakınganlıkla adımlarını değiştirerek idraki kendisinden esirgeyen, aymazlık halinde mesafeler almaya yeltenen meçhulün yolcusu...

Burcu paniğe kapılmıştı telefonun öbür ucunda:

— Abi, abi, konuşsana!

İçli bir nefes almıştı dişlerini kıyasıya sıkıp...

Burcu ikazlarını yeniliyordu durmadan:

— Abi, abi, duymuyor musun beni? Hay Allah!..

Titrek bir sesi vardı cevap olarak:

— Yarın oradayım. Anneme ve babama selâm.

— Üzülme ya! O bir anne olarak üzülmemişse...

* * *

Saatine baktı. Kan damarlarında anlaşılmaz akışlarda, kalbi duracakmış gibi atmaya başlamıştı. Öfke tuğyandaydı ve soluğu, göğüs kafesini zorlamaya başlamıştı artık. Şuurdan oldukça uzak bir davranışla, Bengisu'yu cep telefonundan aramıştı. Sinyal sesleri ve cevap geldi karşıdan.

— Hani hep internet vardı konuşmamızda?

— Bengisu. Sinirlerim çok gergin şu an... Bilgisayarını aç ve yazdıklarımı cevapla.

— Kızma hemen. Telefonla konuşalım.

— Hayır dedim ya, çok gerginim şu an.

— Kötü bir şey mi oldu?

— Konuşamıyorum telefonda, ekranını aç.

— Tamam tamam, kızma.

"Manzara olmasın, deniz olmasın, Yeter ki yürekte, resmin solmasın... Sensizlik açlıktan beter mi, beter, Ayrılık olsun da ölüm olmasın..."

— Bir sürgün ve onun serüveni ülfeti firaka uğurlayışın ve anlamsızlık taşıyan aslına yabancılaşma inadın... Kendimizi aydın ve medeni insanlar saydığımız, çağdaşlaşma tutkusunun

çizdiği demokrasi yolu üzerinde inanç ve fikir özgürlüklerini yok sayan duyarsızlıklarımız... Sevdiğini söylediğin bir insana, daha da fenası hayat arkadaşına çekilmez acıları reva görüşün... İşte, bütün bunlar ihanetin başka bir açıdan ifadesiydi...

İnternette ilk yazdığı cümlelerdi bunlar... Oldukça sert ve öfkeli ifadelerle başlamıştı.

— Hayatımda, acının hiç silinmeyen izlerini bıraktın hafızamda. Gururuma öykünen, beni küçük düşüren, kişiliğimi etrafına olumsuz yaftalayan davranışlarını belki affedebilirdim. Ancak gözlerini hayata açmak için çırpınan bir çocuğun hayatına kendi isteğinle son verişini asla...

Hiç beklemediği anda cevap sinyalleri düşmeye başlamıştı ekrana... Tahammülsüz bir gönlü vardı yazdıklarını takip ederken. Hayretini biraz daha artırmıştı uzaklardan gelen mesaj:

— Bulut, sen neden söz ediyorsun?

— Hayata henüz merhaba demek için gün saymaya başlayan çocuğumuzun hayatına son verişinden.

— Bunları dönüşünde daha detaylı ve yüz yüze konuşsaydık.

— Ona tâ işin başındayken "Yanılgı" demiştin, yalan mı?

— Bulut!

— Hayır. Artık susturamazsın beni.

— Tekrar söylüyorum. Çok öfkelisin, bunları dönüşünde yüz yüze konuşmamız gerekirdi.

— Henüz bir izah şekli bulamadığın için mi dönüşe ertelemek istiyorsun?

— Biraz sakinleş. Her konunun bir izah şekli vardır sonuçta. Üstelik niçin telefonla bile değil?

— Öfkem karşılıklı konuşmalar için bile müsait değil şu an. Onun için harflerin sessizliğini seçtim; duygularımı ifade için.

— O halde zehir zemberek kelimelerin yerlerine biraz daha şeffaf olanlarını seçmeye çalışmalısın. Henüz kopan bir şey yok evlilik bağlarında. Verilen mühlet ve beraberliğe son çağrı hakkını bile kullanmış değilsin.

— Son çağrım için hazırlanmalısın o halde. Uçak biletimi aldım ve iki saat sonra uçaktayım.

Kelimeler hırçınlaştı:

— Hayır, verilen mühlet mutlaka dolmalı.

— Artık kural koyacak bir fantezinin olduğunu hiç sanmıyorum.

— Ama yine de görüşmemiz gerekecek sonuçta.

— Görüşeceğiz! Yarın, uygun bir saatte.

— Daha gideli on bir gün oldu. Bir haftasını İstanbul'da eskittin, henüz mühletin bitmesi için tam on bir günün daha var.

— Dönüyorum...

— Gazeteye gitmiyorum. Babamlarda odama kapandım; ben de o gün için kendimi hazırlıyorum. Karşılıklı konuşur, anlaşırız belki. Bütün mektuplarının ve düşüncelerinin, internetten gönderdiğin yazıların tamamının çıktısını aldım. Belki savunmana karşı bir savunma hakkım doğar. Nasıl, beni dinlemek istemez misin?

Duygusallaştı, öfke süt köpüğü gibi indi ve sitemler yağdı ekrana:

"Çok oldu gönlümde çiçekler solgun,
Kalbimi kuşatan duygular buruk...
Çok oldu anlayanım öylesine az,
Dostlar tavır aldı yönelişime..."

— Şunu sakın aklından çıkarma; inancını unutan, insanlığını da unutur... Baş sadece Yaratıcısının önünde eğilir, sense benden günaha yürüyeceğin yollar için başımı eğmemi iste-

miştin. İnancımı yaşamamı, aldığım mesafelerden geriye dönmemi istemiştin. Hiç düşünmemiştin müspetten dönüşlerin intiharlardan daha korkunç sonuçlar doğuracağını... Oysa sen de uğrunda ufuklar açmaya çırpındığım yeni hayat için kendini sınamalıydın.

— Öfkeni yen, biraz daha sakinleş, bunları daha detaylı ve daha şeffaf konuşabilmemiz için mutlaka verilen mühleti bekle. Düşün! Seni sevmesem değmezdin... Belki henüz hiçbir düşüncenin keşfedemediği, hiçbir kalemin satırlara dökemediği bir öyküyüm evrende... Beni şiirleştirip mısralarına dökmez misin? Unutma, zayıfladığını sandığın bağlar kopmuş değil, onu öfkenle incitme sakın...

— En zayıf rüzgârın bile koparması kaçınılmaz inceliği yakalayan bağlar için hâlâ umutlu oluşun... O çocuk Bengisu?

— Sen hâlâ orada mısın? Her hadisenin bir izah şeklinin de olduğunu söylemiştim. Yine her hatanın sonunda, insan vicdanıyla baş başa kalır ve yine o, sonucun acılarını en çok kendisi duyar ve yaşar, unutma... Onun da bir hikâyesi var; acı, ama unutulmazlara kendisini kazıyan... Dönüşünü, mühlet ve savunmalarımı bekle. İyi yolculuklar.

— İndiğim an yanındayım. Ümitsiz, kırgın ve üzgünüm.

Sokak küskün bir gölge gibiydi. Sessizliğin bezdiren iniltileri tuğyana hazırlıyordu gönlünü...

Okyanusların azgın dalgalarına kafa tutan, kırık dökük bir yelkeni andırıyordu derbeder yürüyüşü... Yalpalıyor, tökezliyordu. Farkında bile olmadan yapıyordu bütün bunları. Ama yine de yıkılmadan yürüyüşü, bir zafer, bir başarıydı onun için...

Yorgun, derbeder, dalgındı... Ruhu, bedeni ve gönlü aynı kaderi paylaşıyordu evinin kapısının önüne geldiğinde... İstanbul semalarındaki ses, eritiyordu Miami adalarının içinde küf tutan hasretini... Yatsı ezanı yükseliyordu göklerin bağrını delen minarelerin burçlarından.

Valizini eşiklerin üzerine bırakıp kapısını açmıştı.

İkinci kattaki dubleks evin aralanan kapısından içeriye bir gölge gibi savuşmuştu. İlk işi lambayı yakıp valizini antreye bırakmak olmuştu. Kapısını kapatıp rahat bir nefes almıştı.

Ayakkabılarını ve ceketini çıkartıp astıktan sonra, her rastladığı lambayı yakıp ortalığı kolaçan etmeye başlamıştı. En son salona doğru yürüdü. Evin sessizliği, hüznünü biraz daha artırmıştı.

İçli bir soluk aldı salonun ortasında... Avizelerin kristalleştirdiği şedit ışıklar almıştı gözlerini. Muhteşem masanın üzerinde dikkat çeken bir dekora takılmıştı bakışları... Fevkalade göz alıcı bir aksesuar gibi duruyordu masanın ortasında. Boş, kristal bir vazonun içinde duran kırmızı bir gül, şeffaf bir pakete sarılarak konmuştu vazoya. Küçük bir zarf dikkatinden uzak bırakmıyordu varlığını.

Yorgun adımlarla yaklaştı masanın kenarına, durup güle ve zarfa baktı. Duygusallık had safhadaydı yüreğinde. Gönül boğuntusu denilen darlığı çekiyordu, karşılarında durmuş onları seyrederken...

Yorgun bir el harekete geçti ve önce titrek parmaklar o zarif, küçük zarfı tutup aldı, gözlerinin önüne çekti, üzerinde isim yoktu.

Kapağını aralayıp içinde mesaj aradı... Mor, şeffaf renkli bir kâğıt çıkmıştı içinden. Etrafı desen desen işlenmiş kâğıda, güzel bir yazı karakteriyle işlemişti duygularını...

Canı, cam bir fanusun içinde sıkışıp kalmış kadar dardaydı delikanlının... Rengi uçuk, bakışları hüzünlüydü satırların üzerinde gezinirken:

"Ümit, boynu bükük bir kardelenin meydan okuyuşudur yüreğimde... Sonsuzluk destanını okuyayım istersen... Gergefinde sevdanın, en içli nakışlarını; dokusun yüreğine bakışlarım istersen..."

Başka bir paragraf, başka bir iklimdeydi satırlarında:

"Bir düşün gerçeğe dönüşüsün yüreğimde... Bana, efsunlu arzularımın gökten zembille inişisin yeryüzüme... Karanlıklarımı şuh meşaleleriyle aydınlatan, bulutsuz gecelerimin ayı, saçlarıma yıldızların taç ördüğü bahtımsın; güneşin, hayatıma muhabbet şafaklarıyla doğuşusun... Benden uzaklaşma ey can, ışıklarım sönmesin... Karanlıklar tomurcuk soluyan çiçeklerimin katilidir..."

"Sevgiler gönül toprağında filizlenen ümit goncalarıdır, solmasın..."

"İstedim ki sana hasret yaşayan gönlümün somut argümanı olsun bu çiçek..."

"Bulut Ağabey. Burcu'dan geleceğinizi duyunca, aklıma Kutlu Doğum'un sembolü olan gül geldi. İstemiştiniz ya!.. Onu,

yukarıdaki denemelerimden soluk satırlar eşliğinde sunuyorum size, sevgi çiçeğimi...

Sakın duyguların arka bahçesini araştırıp utandırmayın beni. Yazar olma yolundaki yüreklenişimdi onlar...

Hoş geldiniz...”

“İklim...”

Neler söylüyordu bu kız? “Hay Allah! Bu Burcu’nun yüreklendirmesi olsa gerek... Ben günahların gölgesinden bile sakınan bir hayatı yaşamak için yeltenirken... O masumane duyguların, yüreğinde buruk bir rüzgârın esişine sebep olmak...

* * *

Uzun uzadıya düşünmüştü... Balkona çıktı, Kadıköy sırtlarından Marmara’nın sularını seyretti. Yorgunluğu ve namaz geldi aklına...

Sonunda pijamalarını giyinip ışıkları söndürdü ve yatağına uzandı. Hiçbir yeri aramak istememişti nedense...

Hüznün mahmurluğu vardı gözlerinde. İklim’i, Burcu’yu ve Bengisu’yu düşündü. Gözleri küçülmüş ve süzülmeye başlamıştı artık.

Telefonun yürek hoplatan sesiyle sıçramıştı... Derin soludu, toparlanıp yatağının üzerinde bağdaş kurarak oturdu ve hemen yakınında duran şifonyerin üzerine bıraktığı cep telefonuna uzattı elini...

— Alo!

Beynini uyuşturan yakın bir uykunun sersemliği vardı edalarında... Gelen ses onu rahatlatıyordu ne de olsa:

— Abi?

— Deli kız, sen misin?

— Evet.

— Babamların da haberi oldu mu gelişimden?

— Hayır. Söyleme demiştin ya.

— Tamam, geldim, evdeyim.

— Nasılsın?

— İyi değilim. Öncelikle de sana kızdım.

— Nedenmiş o?

— Bilmezlikten gelme hemen. O gül ve zarf?..

— Ha, şu! Ya, sen "hani güllerim" demişsin giderken. O da geleceğini söyleyince sürpriz yaptı sana.

— Ya zarfın içindeki yazılar? Onlar da sürpriz mi?

— Kız deneme kitabı hazırlamakta. Beğeniyor mu diye bir şeyler yazıp bıraktı işte. Hepsi bu.

— Neyse, pek masumane bulmadım.

— Abi, o kız seni seviyor. Belki böylece duygularını açığa vurmak istemiştir, nereden bileyim.

— Kızım, ben evli bir erkeğim.

— Tamam tamam. Kabahat bizde yine. Hem bitti diyorsun!

— Ama henüz bitmedi.

— Abi, yani sen, Bengisu'nun senden istediği hayata dönecek misin? Direnişin fiyasko mu yani?

— Bir yuvanın yıkılışı hoş şey mi sence?

— Hayır.

— O halde son defa eve dönmesini istemek yanlış mı?

— Sonucu şimdiden tahminin sakıncası var mı sence?

— Falı hiç sevmem.

— Abi, gideceksin belki, fakat kapandığı odanın kapısı asla senin için açılmayacak. Geriye dönüşünü de sen düşün işte...

— Bunlar senin tahminlerin mi, yoksa bir gerçek payı var mı?

— Başka yorum yok.

— O halde iyi geceler. Sus ve mühletin bitişini bekle istersen.

— Ne o, dönüşün muhteşem mi olacak?

— Deli kız.

— İyi geceler abi. Sustum ve bekliyorum...

* * *

"İstesen sonsuza dek sana hem dem olurdum,
Ülfet gününe sırdaş gecene cem olurdum,
Mecnunca kara sevda mesleğim olur belki,
Göze sürme kaşa yay zülfe perçem olurdum..."

Gün uzadı, Kadıköy'deki eve sığmıyordu vücudu... Kabul etmeyeceğini bilmesine rağmen Bengisu'yu cep telefonundan aradı. Sesini alır almaz heyecanlanmıştı.

— Bengisu!

— Bulut, geldin mi yoksa?

— Evet, evimizdeyim. Kimsenin haberi yok senden başka.

— Ne yapmayı düşünüyorsun, anlayamadım.

— Hemen yanına gelmeyi.

Ses hırçınlaşmıştı aniden:

— Yo, hayır, yapamazsın bunu.

— Neden?

— Ya mühlet? Şey, erkek sözü vermiştin. Sonucu beklemelisin...

— Bırak şu anlamsız ayrıntıları. Bu kadar anlayışsız olamazsın, bitir artık şu saçma oyunu.

Aceleciydi sesinin tonu:

— Kırılma ama, daha dokuz günün var. Sözünde durmalısın.

— Bekleyemem...

Sesi düştü ve bozuk bir moralle yansıdı kulaklarına:

— Sen kararlısın anlaşılan.

— Evet.

— Neye?

— Bu anlamsız oyunu bitirmeye.

— Nasıl bir son bekliyorsun?

— Her türlüsüne hazırlıklıyım, merak etme.

— Ben nasıl bir sonu beklediğini sormuştum.

— Falı boş ver.

— Bu kadar kararlı davranışına bakılırsa, tahminin hiç de güç olmamalı bence.

— İyi ya, meselelerin özetine bakılırsa, şairin dörtlüğünde olmalı cevap.

— Okumaz mısın?

— Dinle o halde...

"Rüzgâr nefesinde, bülbül sesinde,
Bahçemin en güzel menekşesinde,
Bulut yağmurunda, ay halesinde,
Gönül maceramız okundu gitti..."

Lerzan makamında ince bir ses geliyordu kulağına:

— Karamsarsın.

— Ya sen?

— O hâlâ senin davranışlarına bağlı. Mesela herkes kendi yolunda yürüse olabilir mi sence?

— Hayır! Hiçbir erkek başkalarından artan zamana razı değildir.

Esefliydi sesi ve dolukan bir yapısı vardı:

— Bulut, bunu benim için nasıl söylersin? Ahlâk yapımı bilmiyorsun demektir bu. Başka hiçbir sözüm yok şu anda. Sözünde dur ve mühletin dolmasını bekle.

— Kapatma, çok zorladın sabrımı. Sözümdeyim, mühletin dolmasını yine sabırsızlıkla bekliyorum Bengisu. Bütün vebali vicdanına yükleyeceğim, onun için de günü, o günü iple çekiyorum. Hayatın gözden kaçan yanlarını umursamayışımızdır bu... Duyarsızlıklarımızı ve benimseyemediklerimizi yok sayışımızın faturalarını hayat çok acı ödetebilir bizlere, unutmamalısın.

Şuh rakkaselerle çıldıran şehirlerden, fahişe gecelerin kucağından kaçıp sonsuzluk limanının gemisine sığınmıştı... İkiyüzlü yaşayışların küf kokan havasından bir kaçıştı tutturduğu yol...

Bu kaçış, ona yitiğini buldurmuştu fakat, yitik, bedeller istiyordu ondan. Eşini, henüz dünyaya gözlerini açmamış çocuğunu, daha tahmin bile edemediği birtakım alışkanlıklarını alacaktı elinden...

Hercai ceylanların dünyayı umursamadan yollarda gönlünce sekişi... İç dünyası kabarmıştı, sessiz çığlıkları vardı trafiği yoğun yolların üzerinde arabasıyla seyrederken. Bengisu'ya serzenişlerde bulunuyor, kavga açıyordu ona:

"Öze değil, estetiğe özendin sen. Söze, cazibeye, şıklığa ve sadece çılgınlığa âşıksın. Bir çocuğun katilisin..."

Son kavgasının hazırlıklarıydı bunlar:

"Öyle kötüyüm ki, buna hayalin bile yetmez. Ah, o günahsız çocuk dünyaya merhaba demeden..."

"Gönül tellerimin ezgisisin sen,
Şu kara bahtımın yazgısısın sen..."

Daldan dala serzenişlerdi bunlar... Araba, zaman zaman yalpalıyor, caddenin üzerinde ufak zikzaklarla ilerliyordu. Parça pörçük birbirinden kopuk cümleler yağıyordu gönül mahzenlerinden ve Bengisu'nun sıra dışı bir sorusu düşüyordu kavganın gündemine:

— Söyler misin, sence kadın nedir?

Anlamlı bir cevap geliyordu gönül zindanlarının derinliklerinden:

— Yokluğu dehşet, varlığı müşkül... Hayat ne onsuz anlamlı, ne de onunla gülistan...

— Ya erkek?

— Soruyu isimlerin yerlerini değiştirerek sun ve aynı cevabı koy karşısına...

Çetin bir yolculuğun güçlükle sonuna gelmişti. Arabasını lüks evin bahçesinden içeriye alıp garajına park etmişti. Gün, öğlen vaktini henüz yeni yeni aşmaktaydı. İsteksiz, tereddütlerle dolu ve boğuntulu duygular içinde değiştiriyordu adımlarını.

Aslında gitmek değil, bir sonu hazırlamak yatıyordu bilincinde. Evin ziline isteksiz bir parmak darbesiyle dokunmuştu...

Kapı aralığında heyecanı artmıştı. Karşısında kayınvalidesini görünce az da olsa rahatlamıştı. Buruk bir tebessümle kendisini selâmlamış ve elini öpmek için uzanmıştı.

— Merhaba.

Betül Hanım, sakin bir eda içinde karşılıyordu damadını. Ilık bir sesi vardı ona ulaşırken:

— Hoş geldin.

Bulut, tutuk ve duyarlı bakıyordu Betül Hanım'ın gözlerine:

— Nasılsınız?

— Gördüğün gibi. Ya sen? Yorgun bir halin var, moralin de oldukça bozuk. Yeis, yüzüne işlemiş kendisini.

— Yo hayır, henüz değil.

— Bengisu'yu özlemedin mi yoksa? Oysa benim bildiğim, hasret, dik başlılıkları bile törpüler.

— Âdeta beynimi okuyor gibisiniz.

— Yanılıyor muyum yoksa?

— Bilmem. Şey, Bengisu nerede?

— Odasında seni bekliyor olmalı.

— Müsaadenizle.

Yürüdü, az sonra adımlarını kesip yorgun bedenine yarım bir daire çizdirerek durdu ve Betül Hanım'a anlamlı bakıp hiç beklemediği bir soru yönlendirdi:

— Ya sizin düşünceniz?

— Ha, benim düşüncem! Sevenler kırıcı olmamalı birbirlerine karşı...

— Bir halk deyimini hatırlatıyor sözleriniz: "Dişi kuş yapar yuvayı, çamur sıvayı sıvayı."

— Sence, erkek kuşların da görevleri yok mu?

— Var.

— Anlaşırsınız o halde.

Biraz durdu, konuşmadı; parantez açmıştı kayınvalidesinin kafasında.

— Evet? Devam etsene.

— Neyse, müsaadenizle.

Peşinden alaylı bir tebessümü vardı Bulut'un gidişini seyrederken...

Bengisu'nun kaldığı odayı biliyordu. Âdeta güç sezilen bir titreyiş sarmıştı vücudunu, fakat ayakta duruşunu bile güçleştirecek kadar bunaltıcıydı. Dudakları seğiriyor, yanaklarından buram buram terler sökülüyordu...

Soluğu darlanmıştı elinde olmadan. Önce kapıyı yokladı nefeslenip, sonra içeriden ses bekledi.

— Gel!

Usulca aralamıştı kapıyı. Hayret, damarlarındaki kanın akışını durdurmuştu adeta. Hiç beklemediği bir manzara vardı karşısında.

Bakıyor, boğulmamak için yutkunuyordu. Kafasındaki şekiller miydi değişen, yoksa hayal mi görmeye başlamıştı? Kendisini yokladı, hafızasının yerinde olup olmadığını düşündü bir an.

Gözlerini kapadı, yeniden açtı, dikkatle baktı. Bunu birkaç defa tekrarlamıştı... Daha da inanamayıp gözlerine parmağının tersini sıkıca bastırarak övşeledi...

Baygın bakışlar matlaştı, dumandan heykel gibi bekledi kapının boşluğunda. Kesik kesik soluklanıyordu ona bakarken... Serin bir rüzgâr esti çehresinde. Ürpertili bir rüya içindeydi bakışları. Gözlerine inanamıyordu hâlâ. Lacivert zemin üzerinde beyaz haleli desenlerden oluşan eşarp çok değişik bir görüntü kazandırmıştı yüzüne. Topuklarına kadar inen, vücut hatlarını belirtmeyen hafif bollukta, gül kurusu rengindeydi elbisesi...

Şaşkındı, kafasında yapılanan düşüncelerin karmaşası içinde çırpınan yüreğinde atışlar değişmişti Bengisu'yu seyrederken. Işıltısını yitiren gönül fenerlerinin bezgin rengindeydi gözleri...

Bengisu vuslatın ve sevincin burukluğuna dönüştüğü anların şaşkınlığını yaşıyordu Bulut'a bakarken.

Hüznü, amansız fırtınaların ardından doğan güneşin kaynaştırdığı buharlara dokunuşu gibi, gözyaşlarını andıran ter kabarcıkları oluşturmuştu yüzünde...

"Kaygılanma" diye kıpırdayan dudaklar, iç yankılarının alevlerini yükseltiyordu. Muzdarip bir açılışı vardı çatlaklıktan yapışan dudakların. Denizin dalgalarına fısıltı sunan, kederli argümanlar gibiydi seslenişi:

— Kaygılanma... Seni o ayrılıklar şehrine sürgün eden kurgu neyse, bu da onun sonucu işte...

Gönül mahzenlerinden kopan kasırga, duygu deltalarını inanılmaz biçimde kabartmıştı... İçine düştüğü hayretin uykusundan hâlâ uyanmış değildi. Ürpertili, endişe veren bir rüya içindeydi bakışları.

Bengisu kaygılanmış, sevinci kursağında kalmıştı:

— Neden sustun, konuşsana! Sen bu hüviyeti istemiyor muydun benden? Aramızdaki açmaz, senin yönelişine uyum sağlayamayışım değil miydi?

Dondurulmuş, ruhsuz bir heykeldi karşısında ve sadece gözlerinden sızan fersiz ışıklardı yaşayışının belirtisi.

— Bulut, konuşsana!..

Sevinci bir panik sendromuna dönmüştü bakışlarında... Zarif kirpiklerin ıstırap yaşlarını süzüşü, kederin en canlı fotoğraflarını vermeye başlamıştı. Elemli görüntüsüyle bile büyüleyiciydi. Bulut, karşısında duran ihtişamın cazibesine kaptırmıştı kendisini. Bu belki bir dönüşün değil, mest oluşun verdiği hareketsizlikti bedeninde...

Onun şimdisini ve geçmişini mülahaza ediyordu hafızasında. Yargılıyor ve inanamıyordu bu yüzden...

İç fısıltılarının akışına kapılan düşünce, duyarsızlık içindeydi. Onu yargılıyordu âdeta....

"Efsane bir fiziği vardı... Beni kendi dünyasına çeken ilâhi sanatın, hafızamdan silemediğim çekiciliği... Biraz kaprisli ve kendisinden emin oluşu, mizacına bir anlamda hırçınlık mayası katmıştı. İşte bu hali, huzuru sık sık kaçıran tek etkendi hayatımızda. Çılgınlıkları, onu hiç uslandıramamıştı... Kendisine olan sonsuz güveni, maddi doyum, ona hayatın cesaretini armağan etmişti. Belki de sırf bu yüzden farkında değildi hoyratlıkların..."

Yüreğinde hep o günlerin endişesini taşıyarak buraya gelmişti... Bulut'u korkutan, acı bir son!.. Yoksa, yönelişleriyle dalga geçmek için mi yapmıştı bunu? Mizacında böylesi tuhaf esprilerin olduğunu bilen birisi olarak, duyguları, düşünceleri karışmıştı... Şaşkınlığını bitiremeyişine tek sebepti bu manzaranın netliği...

Geçmişin üzerine çekmek için hazırladığı keskin çizgi, o

günleri hatırladıkça ürperten, eskiyi hafızasından silip okunmaz, yaşanmaz hale getiren duyguların güdümünde bir düşünceyle gelişi ve karşısında bulduğu manzara...

Ya sevimsiz bir espri değilse?.. Yeni yönelişlerini birlikte yaşamak için kendisine seçtiği dünyanın ürünleriyse üzerindeki dekor...

Taze bir şafak mı sokmuştu dünyasında? Üzerinde bulutların siyah çelenklerinin olmadığı, sade, duru, şeffaf bir şafak doğuyordu ve o söken taze şafağın altında, birlikte yaşayacakları hülyalarını...

O, hayat yollarından tehlike işaretlerinin sökülmediği, ahlâk ve inancın, insana ve Yaratıcıya saygının bestesini birlikte yapmaya hazırlanan bir yaşam biçiminin sahnesi kuruluyordu hülyalarında.

Bir ses sürekli ikazdaydı. Kulaklarına ninni gibi gelen ses ne yapsa uyaramıyordu onu...

— Bulut! Konuşsana! Kırgın mısın hâlâ? O telefon konuşmasındaki mühlet bile bir safsataydı aslında. Sana bu sürprizi sunabilmem için yapmıştım onu...

Yeni yeni duyuyordu ikazlarını. Üzerindeki rehaveti atmak için irkildi ve toparlandı. Gözlerindeki ışıklar, fersizliğini yitirip şedit huzmeler halinde yansıyordu gözlerinden...

İlk defa başarıyordu konuşmayı:

— Affedersin hayatım. Doğrusu, hiç beklemiyordum senden bunu. Şaşırttın beni... Ya çocuk, söyler misin Bengisu, ya çocuk? O ne olacak?

Onu şoke eden bir cevap daha geliyordu:

— Hamileyim ya!

— Yani aldırmamış mıydın?

— Sakinleşirsen anlatırım. Önce bir toparlan ve dikkatle dinle.

— Tamam tamam, dinliyorum.

— Sana kızmıştım. Benimsediğim hayattan kopuşum, hiç de kolay olmamıştı elbette. Hatta avukata bile vekâlet vermiştim ayrılmamız için. Buna babam mani oldu. Yazdıklarının ve son mektuplarının çıktısını almış, okumuştum. Hiçbir şey anlamıyordum, sıkıyordu onlar önceleri...

Çok garip fikirlerdi hepsi de. Taraf tutan fikirlerle, şartlanmışlık içinde onları okumuş ve atmıştım bir kenara. Doktoruma gittim. Tanıyorsun onu... Aldırmak istiyordum çocuğu. Gittiğim düşüncelerde değildi dönüşüm. Melahat Hanım bir annelik dersi vermişti bana. Utançlı bir yüzle dinlemiştim konuşmalarını. Bir aile ve çocuk bilgisi sempozyumuna dönmüştü konuşmalar... Reddetmişti ve sert bir lisanla azarlamıştı beni: "Sen karnında taşıdığın çocuğun katili mi olmak niyetindesin? Bunu düşünüşün bile anneliğe yakışır mı sanıyorsun?"

Seni, anlayışını ve benden istediklerini tartıştık uzun uzun. Hastalarını bırakıp benimle ilgilenmişti. Seni ve fikirlerini savunuyordu. Hayatın sadelikleri, ahlak ve aile bireylerinin birbirlerine olan sadakati... Bunların hepsinde de sen ve düşüncelerin ön plandaydı. O mükemmel bir eş diye nitelendiriyordu seni...

Utançlı olarak ayrılmıştım doktorun yanından. Eve döner dönmez o duygular içinde yeniden okumaya başladım yazdıklarını. "Doğuş ve Veda" ismini koymuştun "fikir ve yönelişlerinin" adını... O, ayrıcalıklı bir kitap olurdu bence... Gecenin düşünce ufkunu açışına "Leyi Işıkları" adını koymuştun. Güzel bir isimdi bence de... İşte o ışıklardı beni dünyasına çekip alan. Senin leyl ışıkların!.. Onları sonunda çok benimsedim ve hayatıma uygulamak için çırpındım. Bir yandan da zamana ihtiyacım vardı; bu yüzden sana "Mühleti beklemelisin" diyordum.

— Bengisu, şaşırtıyorsun beni.

— Kuşkuların o kadar karamsar mıydı?

— Evet, çok değişik duyguların güdümünde gelmiştim buraya.

— Sence o kadar katı mıyım?

— Bilmem, düşündün mü hiç, nasıl yakınmış şair kendisinden "Çekemedim kendimi çizdiğim yol üstüne" derken?

— Ya bir başka şair? "En sert mermerde bile yağmurun izi kalır" derken yanılmış mı sence?

— Bilmem, o kalbin katılık derecesine göre değişkenlik arz eder bence...

Asrın koca şairinin mısralarındaki sitemin derinliklerine inebildin mi bari?

"Akrebin kıskacında yoğurmuş bizi kader,
Aldırma böyle gelmiş bu dünya böyle gider"

derken, vefasızlıkların, çilenin, duyarsızlıkların sesi değil mi mısralarında yükselen?

— O şiirin devamında ne vardı, unuttun mu?

"Bana kefendir yatak, sana tabuttur havuz,
Sen kıvrıl, ben gideyim, son peygamber kılavuz"

derken, hangi yolun aydınlık ve yürünecek olduğunun adresini vermiyor mu? Ve başka bir şiirinde "Zift dolu gözlerle karanlık kat kat". İşaret ettiği aydınlık"

"Yalnız seccademin yönünde şefkat,
Beni kimsecikler anlamaz madem,
Öp beni alnımdan, sen öp seccadem!"

— Bengisu! Sen...

— At şu şaşkınlığını üzerinden. Ben hazırım. Gidiyor muyuz evimize?

— İnanamıyorum hâlâ! Hay Allah! O beni üzüşlerin ve bekletişin... Hiçbir anlam verebilmiş değilim.

Ellerini arkasından hiç bırakmamıştı... Usulca yanlarına saldı önce ve bir kitap göründü parmaklarının arasında sıkışmış bekleyen...

İnce, zarif kapaklı bir kitap... Önüne kibarca uzatırken duygulanmıştı. Dokunaklı, hassas bir sesi vardı konuşurken:

— İşte bu kitaptı, mühletin mutlaka dolmasını isteyişimin sebebi. Matbaa yetiştiremeyecekti gelmek istediğin günlere. Ve üzerimdeki kıyafetim... Anlamı kalmayacaktı vuslatın sanki. Şimdi anladın mı?

Kitabı Bengisu'nun elinden alırken hayret içindeydi.

Şaşkınlık üzerine şaşkınlık, vurgun üzerine vurgun yedirtiyordu Bulut'a...

Kitabı aldı, daha incelemeden sordu:

— Nedir bu?

— İşte "Leyi Işıkları" onlar; gördüğün gibi kitaplaştılar ve şu an piyasalarda.

Kapağın üzerine yansıdı bakışları... Zevkin, inceliklerin ve renklerin ayrıntılarına kadar inen bir bakışı vardı elindeki kitaba. "Leyi Işıkları" diye mırıldandı gözlerinin derinliklerine bakıp... "Umarım herkes okur!"

Diğer elini uzattı Bengisu'ya. Sarıldı. Gözlerine hayran hayran baktı. Aralarda konuştu:

— Gidiyoruz...

— Ebediyete kadar...

— Evet, ebediyete kadar... Ve ben de diyorum ki, gönülden:

Tezgâhta dokunan şaldadır gönül,
Arının yaptığı baldadır gönül,
Sevdayı damıtıp gül goncasında,
Yürekte saklayan, yardadır gönül...

Bir medya patronunun oğlu olan Bulut, istediği her şeye sahip olabilecek güçtedir. Hayatı zevk ve eğlence içerisinde geçer. Buna rağmen içinde gitgide büyüyen bir boşluğun, bir yitiğin varlığını hissetmektedir. Yitiğini her bulduğunu sandığında kendisini yeni çatışmaların içinde bulur.

Romanlarıyla hayata ayna tutan Ahmed Günbay Yıldız bu kez Leyl Işıkları'yla gençliğin yaşadığı buhranları gözler önüne seriyor.

Leyl Işıkları

Ahmed Günbay Yıldız

kitapyurdu.com

www.timas.com.tr